

Articol I. Agatha Christie

Articol II. Moartea vine ca un sfârșit

Vol. 1

Profesorului S. R. K. Glanville

Dragă Stephen, Tu ai fost cel ce mi-a sugerat ideea unui roman polițist a cărui acțiune să fie plasată în Egiptul Antic și, fără ajutorul și încurajările tale, această carte n-ar fi fost scrisă niciodată

Doresc să mărturisesc cât de mult m-a pasionat toată acea literatură interesantă ce mi-ai împrumutat-o și să-ți mulțumesc, o dată în plus, pentru răbdarea cu care mi-ai răspuns la întrebări, și pentru truda și timpul dedicate. Cât despre plăcerea și interesul cu care am scris cartea, le cunoști deja.

A ta afectuoasă și recunoscătoare prietenă, Agatha Christie

CUPRINS:

Nota autoarei 4

CAPITOLUL I 6

A doua lună a inundațiilor – ziua a 20-a 6

Capitolul II 16

A treia lună a inundațiilor – ziua a 4-a 16

CAPITOLUL III 24

A treia lună a inundațiilor-ziua a 14-a 24

CAPITOLUL IV 31

A treia lună a inundațiilor – ziua a 15-a 31

CAPITOLUL V 38

A patra lună a inundațiilor – ziua a 5-a 38

CAPITOLUL VI 45

Prima lună de iarnă – ziua a 4-a 45

CAPITOLUL VII 53

Prima lună de iarnă – ziua a 5-a 53

CAPITOLUL VIII 59

A doua lună de iarnă – ziua a 10-a 59

CAPITOLUL IX 65

A doua lună de iarnă – ziua a 10-a 65

CAPITOLUL X 73

A patra lună de iarnă – ziua a 6-a 73

CAPITOLUL XI 82

Prima lună de vară – ziua a 11-a 82

CAPITOLUL XII 94

Prima lună de vară – ziua a 12-a. 94

CAPITOLUL XIII 99

Prima lună de vară – ziua a 12-a 99

CAPITOLUL XIV 104

Prima lună de vară – ziua a 25-a 104

CAPITOLUL XV 114

Prima lună de vară – ziua a 30-a 114

CAPITOLUL XVI 122

A doua lună de vară – ziua 1. 122

CAPITOLUL XVII 134

A doua lună de vară – ziua 1 134

CAPITOLUL XVIII 145

A doua lună de vară – ziua a 10-a 145

CAPITOLUL XIX 153

A doua lună de vară – ziua a 15-a 153

CAPITOLUL XX 163

A doua lună de vară – ziua a 15-a 163

CAPITOLUL XXI 168

A doua lună de vară – ziua a 16-a 168

CAPITOLUL XXII 176

A doua lună de vară – ziua a 17-a 176

CAPITOLUL XXIII 183

A doua lună de vară – ziua a 17-a 183

Nota autoarei.

Acțiunea acestei cărți are loc pe malul de vest al Nilului, la Theba, în Egipt, în jurul anului 2000 î.e.n. Atât locul cât și timpul sunt cu totul întâmplătoare. S-ar fi putut alege la fel de bine orice alt loc și orice altă perioadă, dar s-a întâmplat ca subiectul cărții să fie inspirat, atât în ce privește personajele

cât și intriga de două sau trei scrisori egiptene din perioada celei de-a XI-a dinastii, găsite cu aproximativ 20 de ani în urmă de expediția egipteană a Muzeului Metropolitan de Artă, din New York, într-un mormânt de piatră, vizavi de Luxor, și traduse de profesorul (pe atunci domnul) Battiscombe Gunn în „The Museum's Bulletin”.

Poate este interesant pentru cititor să știe că o ofrandă adusă lui Ka – o trăsătură obișnuită a civilizației antice egiptene – impunea o înzestrare, foarte asemănătoare, în principiu, cu practica religioasă a cedării moștenirilor în Evul Mediu. Averele erau lăsate ca moștenire preotului Ka cu condiția ca acesta să întrețină mormântul testatorului și să aducă jertfe la mormânt în anumite zile de sărbătoare ale anului pentru odihna sufletului celui decedat.

Termenii „frate” și „soră” din textele egiptene de obicei înseamnă „iubit”, „iubită” și sunt folosite, în mod frecvent, ca „soț” și „soție”. Ei sunt folosiți astfel în această carte.

Calendarul agricol al Egiptului Antic, constând din trei anotimpuri a câte patru luni de 30 de zile fiecare, stătea la baza vieții rurale, iar prin adăugarea a cinci zile la sfârșitul anului era folosit drept calendar oficial al anului de 365 zile. Acest „an”, la origini, începea odată cu revărsarea Nilului în a treia săptămână din iulie, după calculele noastre; însă absența „anului bisect” a condus de-a lungul secolelor la un decalaj, astfel încât, la vremea derulării acțiunii acestei cărți, Anul Nou cădea cu aproximativ șase luni mai înainte de începerea anului agricol, adică în ianuarie, nu în iulie. Pentru a scuti cititorul de a ține seama continuu de aceste șase luni, datele folosite ca titluri de capitole sunt prezentate conform calendarului agricol din acea vreme, adică: Inundațiile – sfârșitul lui iulie până la sfârșitul lui noiembrie; Iarna – sfârșitul lui noiembrie până la sfârșitul lui martie; Vara – sfârșitul lui martie până la sfârșitul lui iulie.

A doua lună a inundațiilor – ziua a 20-a.

Renisenb stătea în picioare și privea Nilul.

Din depărtare, răzbăteau vag până la ea glasurile ridicate ale fraților săi, Yahmose și Sobek, prinși într-o dispută cu privire la necesitatea întăririi digului într-un anumit loc. Vocea lui Sobek era puternică și îndrăzneată ca întotdeauna. El avea obiceiul să-și expună ideile cu mare siguranță. Glasul lui Yahmose era scăzut și șovăitor, exprimând nesiguranță și neliniște. Yahmose era în permanență neliniștit cu privire la tot și la toate. El era fiul cel mai mare și, în timpul absenței tatălui lor, plecat pentru a vizita proprietățile din nord, conducerea plantațiilor îi era încredințată, într-o oarecare măsură, lui. Yahmose era moale, prudent și înclinat să vadă greutățile chiar și dacă nu existau. Era un bărbat robust, cu mișcări domoale, fără nimic din vioiciunea și siguranța lui Sobek.

Încă din frageda ei copilărie, Renisenb își amintea de acești doi frați înfruntându-se exact pe același ton, ca acum. Faptul acesta îi dădu brusc un sentiment de siguranță... Era din nou acasă. Da, revenise acasă...

Totuși, aruncându-și încă o dată privirea peste apa gălbuie și strălucitoare, răzvrătirea și durerea îi reînviară. Khay, tânărul ei soț, era mort... Khay, cu fața lui surâzătoare și umerii puternici. Khay era cu Osiris în împărăția morții... Iar ea, Renisenb, soția lui iubită, rămăsese dezolată. Fuseseră împreună opt ani – o luase pe când era aproape o copilă – iar acum se întoarse văduvă, cu copilul lui Khay, Teti, în casa părintească.

În momentele acestea, însă, i se părea că n-ar fi fost niciodată plecată...

Binecuvântă acest gând...

Va încerca să uite toți acești opt ani, atât de încărcăți de fericire și atât de brutal sfârșiți în durere.

Da, să-i uite, să-i alunge din minte. Să redevină Renisenb, fiica preotului Ka, Imhotep, o fată zburdalnică, nepăsătoare. Dragostea aceasta a soțului și fratelui fusese un lucru crud, care o păcălise prin dulceața ei. Își amintea umerii puternici,

bronzați, ai lui Khay, gura lui surâzătoare... Acum Khay era îmbălsămat, înfășurat în bandaje, protejat de amulete în călătoria lui spre tărâmul celălalt. De acum încolo, niciodată pe această lume, Khay nu o să mai călătorească pe Nil, nu o să mai prindă pește și nu o să mai râdă în soare în timp ce ea, așezată în barcă cu micuța Teti în poală, îi zâmbea la rândul ei...

Renisenb gândi: „N-am să mă mai gândesc la asta. S-a terminat! Sunt acasă. Totul e la fel ca înainte. Și eu am să fiu, în curând, aceeași. Totul va fi ca înainte. Teti deja a uitat. Se joacă și râde cu ceilalți copii.”

Renisenb se întoarse brusc și o luă înapoi către casă, strecurându-se printr-o mulțime de măgari cu spinările încărcate care erau mânați către malul fluviului. Trecu printre hambare și acareturi și intră pe poartă, în curte. Era foarte plăcut în curte. Aveau un lac artificial înconjurat de oleandri înfloriți și iasomie și umbrit de smochini. Teti și cu ceilalți copii se jucau acum, glasurile lor înălțându-se ascuțite și limpezi. Intrau și ieșeau în fugă din micul pavilion amplasat pe o parte a lacului. Renisenb observă că Teti se juca cu un leu de lemn a cărui gură se deschidea și se închidea când trăgeai de o sfoară, o jucărie pe care ea însăși o iubea de când era copil. Gândi din nou, mulțumită: „Sunt iar acasă...” Aici nimic nu se schimbase, totul era cum fusese. Aici viața era sigură, constantă, fără schimbări, Teti era acum copilul, iar ea una din multele mame închise între pereții casei – dar cadrul, esența lucrurilor rămăseseră neschimbate.

O minge scăpată de unul dintre copii se rostogoli la picioarele ei și ea o ridică și i-o aruncă înapoi, râzând.

Renisenb își continuă drumul spre veranda cu coloanele viu colorate și pătrunse în casă, trecând prin marea încăpere centrală cu friza sa pictată cu lotuși și maci și tot așa până ajunse la capătul casei unde erau camerele femeilor.

Glasuri ridicate îi izbiră auzul și se opri din nou, savurând cu plăcere vechile, familiarele ecouri. Satipy și Kait – înfruntându-se ca de obicei! Acest binecunoscut ton al glasului lui Satipy, ascuțit, dominator și terorizant! Satipy era soția

fratelui său, Yahmose, o femeie înaltă, energică, rea de gură, săritoare la greu, obișnuită să comande. Ea stabilea veșnic regulile, hărțuia servitorii găsim peste tot greșeli și cerându-le să facă lucruri imposibile, strivindu-i cu forța puternică a ocărilor și personalității sale. Toți se temeau de limba ei și se grăbeau să-i îndeplinească ordinele. Însuși Yahmose avea o mare admirație pentru hotărâta, curajoasa lui soție, într-atât încât se lăsa bruftuluit de ea într-un mod care, nu o dată, o înfuriase pe Renisenb.

La răstimpuri, în pauzele dintre frazele ascuțite ale lui Satipy, se auzea vocea liniștită, încăpățânată a lui Kait. Kait era o femeie cu șolduri late și urâtă, și era soția chipeșului și veselului Sobek. Le era devotată cu trup și suflet copiilor ei, arareori se gândea sau vorbea despre altceva. În certurile zilnice cu cumnata sa își susținea punctul de vedere prin simplul truc al repetării a ceea ce spusese la început cu o îndărătnicie liniștită, constantă. Nu manifesta nici enervare, nici pasiune, și niciodată nu lua în seamă un punct de vedere, altul decât al ei. Sobek era foarte atașat de soția sa și-i vorbea deschis despre toate, mulțumit de priceperea cu care părea că-l ascultă, încuviințând sau dezaproband tihnit, neamintindu-i de nimic supărător, când, de fapt, mintea ei era tot timpul preocupată cu cine știe ce problemă legată de copii.

— E o insultă, asta e! Strigă Satipy. Dacă Yahmose ar fi avut curaj măcar cât un șoarece n-ar fi suportat nici o secundă așa ceva! Cine are grijă de toate aici când Imhotep e plecat? Yahmose! Și ca soție a lui Yahmose, eu ar trebui să am primul cuvânt în alegerea rogojinilor și pernelor femeilor. Sclava asta neagră, cât un hipopotam, ar trebui să fie...

Vocea grea, adâncă, a lui Kait interveni:

— Nu, nu, micuța mea, nu mânca părul păpușii. Uite, ai aici ceva mai bun... Dulce... Ah, ce bun...

— Cât despre tine, Kait, n-ai nici un pic de politețe, nici măcar nu mă asculți... Nu răspunzi... ai niște maniere înfiorătoare.

— Perna albastră a fost întotdeauna a mea... Oh, uită-te la micuța Ankh... Încearcă să meargă...

— Ești la fel de proastă ca și copiii tăi, Kait, și asta spune mult! Dar să nu crezi că prin asta ai să scapi. Voi avea drepturile mele, să știi!

Renisenb tresări la auzul unor pași în spatele ei. Se întoarse repede, cu vechiul și familiarul sentiment de antipatie la vederea bătrânei Henet, stând în fața sa.

Fața slabă a lui Henet era strâmbată în acel cunoscut zâmbet pe jumătate lingușitor.

— Cred că-ți spui că lucrurile nu s-au schimbat prea mult, Renisenb. Nici nu știi cât îndurăm, cu toții, din cauza limbii ascuțite a lui Satipy! Desigur, Kait poate să-i răspundă. Dar nu toți avem norocul ăsta! Eu îmi cunosc locul, așa sper... Și îi sunt foarte recunoscătoare tatălui tău că mi-a oferit un acoperiș, m-a hrănit și m-a îmbrăcat. Ah, tatăl tău e un om bun. La rândul meu, am încercat întotdeauna să fac tot ce pot. Muncesc întruna, dând o mână de ajutor ici și colo, fără să aștept mulțumiri sau recunoștință. Dacă ar fi trăit scumpa ta mamă, ar fi fost altfel. Ea mă aprecia. Eram ca două surori! Era o femeie frumoasă. Ei bine, mi-am făcut datoria și mi-am îndeplinit promisiunea față de ea. „Ai grijă de copii, Henet”, mi-a spus pe patul de moarte. Și eu m-am ținut de cuvânt. Am trudit pentru voi toți fără să pretind mulțumiri. Nici nu le-am pretins, nici nu le-am primit! „E doar bătrâna Henet”, spune lumea, „ea nu contează”. Nimeni nu se gândește la mine. De ce ar face-o? Eu doar încerc să fiu de folos, asta-i tot.

Alunecă precum un ȕipar pe sub brațul lui Renisenb și intră în camera alăturată.

— Cât privește pernele acelea, iartă-mă, Satipy, dar s-a întâmplat să-l aud pe Sobek spunând...

Renisenb porni mai departe. Vechea ei antipatie față de Henet se redeșteptă. Ciudat, dar niciunul dintre ei n-o putea suferi! Și asta din pricina glasului ei plângăreț, a permanentei autocompătimiri și a plăcerii răutăcioase cu care pune paiele pe foc în cazul certurilor.

„Ei și?”, gândi Renisenb, „de ce nu?”. Poate era modul ei de a se distra. Viața fusese cruntă cu ea... Și era adevărat că muncea ca o slugă și că nimeni nu-i era recunoscător. Nici nu

puteai să-i fii recunoscător lui Henet... Își scotea în evidență propriile-i merite cu atâta insistență încât îți pieria cheful să-i mai spui un cuvânt draguț.

Henet, gândea Renisenb, era unul dintre acei oameni sortiți să fie devotați altora și să n-aibă pe nimeni devotat lor. Ca înfățișare era neatrăgătoare, și tot atât de proastă, deși întotdeauna era la curent cu tot ceea ce se întâmpla. Felul ei de a păși lipsit de zgomot, auzul ascuțit și ochii ei permanent iscoditori făceau ca nimic să nu rămână multă vreme pentru ea un secret. Uneori păstra pentru ea cele aflate, alteori le strecura în șoaptă fie unuia, fie altuia dintre cei din casă și se retrăgea în umbră, urmărind cu satisfacție efectul spuselor sale.

Nu o dată, cei din casă îi ceruseră lui Imhotep s-o alunge pe Henet, dar el nu consimțise. Era poate singura persoană care o plăcea; iar ea îi răsplătea protecția cu un devotament atât de exagerat, încât restul familiei îl considera dezgustător.

Renisenb rămase o clipă nehotărâtă, ascultând disputa tot mai înfierbântată a cumnatelor sale, alimentată și de intervenția lui Henet, apoi o porni agale către mica încăpere în care bunica ei, Esa, stătea singură, înconjurată doar de două mici slave negrese. Acum era ocupată cu cercetarea unor bucăți de pânză pe care i le arătau, iar ea le bruftulua în felul ei caracteristic, prietenește.

Da, totul era neschimbat. Renisenb stătea neobservată, ascultând. Bătrâna Esa se împuținase nițel, asta era tot. Dar vocea îi rămăsese aceeași, și lucrurile pe care le rostea erau aceleași, aproape cuvânt cu cuvânt, ca cele pe care Renisenb își amintea să le fi auzit și în urmă cu opt ani, când părăsise casa...

Renisenb se strecură afară. Nici bătrâna, nici cele două micuțe slave n-o observară. O clipă se opri în fața ușii deschise de la bucătărie. O izbi un miros de rațe fripte și larma vocilor și a râsetelor; pe masă, o grămadă de legume aștepta rândul la gătit.

Renisenb rămase nemișcată, cu ochii aproape închiși. Din locul acela putea auzi tot ce se petrece în casă. Diferitele

zgomote dinspre bucătărie, vocea înaltă, stridentă a bătrânii Esa, timbrul ascuțit al lui Satipy și contralto-ul slab, profund, persistent al lui Kait. Un concert de voci feminine care discutau, râdeau, se plângeau, bombăneau, exclamau...

Dintr-o dată Renisenb se simți sufocată de zarva gălăgioasă a femeilor. Femeile... Gălăgioasele, limbutele femei! O casă plină de femei... Veșnic gălăgioase, veșnic în fierbere... Vorbărețe, certărețe, bârfitoare... N-aveai ce să le faci!

Iar Khay... Khay tăcut și atent în barca lui, preocupat complet de peștele ce trebuia să muște din momeală...

Nimic din amestecătura aceasta de glasuri, din zarva și agitația asta fără sfârșit n-avea să-l ajungă.

Renisenb ieși din nou în liniștea dogoritoare de afară. Îl zări pe Sobek întorcându-se de pe plantații și, în depărtare, îl văzu pe Yahmose îndreptându-se către Mormânt.

Se răsuci și o porni spre stâncile de calcar unde se afla Mormântul. Era Mormântul marelui nobil Meriptah, iar tatăl său era preotul care se ocupa de întreținerea Mormântului. Toate proprietățile și pământurile făceau parte din moștenirea lăsată pentru întreținerea Mormântului.

Când tatăl său era plecat, îndatoririle de preot al lui Ka erau preluate de fratele ei, Yahmose. Când Renisenb, după ce străbătu poteca abruptă, ajunsese la Mormânt, îl găsi pe Yahmose consultându-se cu Hori, omul de încredere și mâna dreaptă a tatălui său în conducerea și administrarea afacerilor, în cămăruța de piatră alăturată camerei ofrandelor.

Hori ținea pe genunchi un sul de papirus desfășurat și amândoi se uitau peste el.

La apariția ei, Yahmose și Hori zâmbiră, iar ea se așeză lângă ei, într-un petec de umbră. Renisenb fusese întotdeauna foarte atașată de fratele ei Yahmose. El era amabil și afectuos cu ea, și se purta blând și prietenos. Hori, de asemenea, manifestase întotdeauna o amabilitate gravă față de mica Renisenb și de multe ori îi reparase jucăriile. Când ea plecase de acasă, Hori era un tânăr sobru și liniștit, cu mâini sensibile și îndemânatic. Renisenb se gândi că deși părea mai matur, aproape că nu se schimbaseră deloc. Zâmbetul liniștit cu care o

întâmpină era același pe care-l cunoștea dintotdeauna.

Yahmose și Hori socoteau cu glas scăzut:

— Șaptezeci și trei banițe de orz cu Ipy cel tânăr...

— În cazul ăsta, ies în total două sute treizeci de secară și o sută douăzeci de orz.

— Da, dar uite și prețul lemnului, obținut la schimb în ulei la Perhaa...

Continuau să discute între ei. Renisenb moțăia în murmurul plăcut al glasurilor care, parcă, veneau de undeva.

Yahmose se ridică și-i înmână sulul de papirus lui Hori, apoi ieși.

Renisenb continua să stea învăluită în tăcerea aceea pașnică.

Apoi atinse sulul de papirus și întreabă:

— E de la tata?

Hori dădu din cap.

— Ce scrie? Întrebă ea, curioasă.

Desfășură sulul și se uită la semnele care n-aveau nici un înțeles pentru ochii ei neștiutori.

Surâzând, Hori începu să citească peste umărul ei, urmărind cu degetul pe măsura ce citea. Scrisoarea era concepută în stilul înzorzonat al scribilor profesioniști din Heracleopolis.

„Slujitorul moșiei, Imhotep, slujitor al lui Ka, grăiește:

Fie ca sănătatea să-ți fie ca ale celui ce va trăi un milion de ani Să te ajute Zeul Herishaf, stăpânul Heracleo-polisului și toți ceilalți Zei. Zeul Ptah să-ți bucure inima ca unuia care va trăi mult. Fiul vorbește mamei sale, slujitorul lui Ka mamei sale Esa. Cum te simți, fericită și sănătoasă? Cum vă simțiți, voi, toți din casă? Yahmose, fiul meu, cum te simți, ești bine, sănătos? Îngrijește cât mai bine pământurile mele. Străduiește-te să scoți tot ce se poate de la ele, luptă-te cu ele, fără răgaz. Dacă ești harnic, mă voi ruga la zei pentru tine...”

Renisenb râse:

— Bietul Yahmose! Sunt sigură că și-așa muncește destul.

Indicațiile tatălui său i-l aduseră și mai viu în minte – stilul său pompos, ușor înfumurat, continuele sale avertizări și imbolduri...

Hori continuă: „Ai mare grijă de fiul meu Ipy. Am auzit că e

nemulțumit. De asemenea, vezi ca Satipy să se poarte bine cu Henet. Ține minte asta. Nu uita să-mi scrii despre în și ulei. Păzește-mi recoltele... Veghează la tot ce e al meu, căci îți voi cere socoteală. Dacă culturile mele vor fi inundate, vinovați sunteți tu și Sobek”.

— Tata a rămas exact cum îl știam, rosti Renisenb veselă, întotdeauna are impresia că nimic nu-i făcut cum trebuie, dacă nu este el acasă.

Dădu drumul sulului de papirus și adăugă încetișor: „Totul e exact la fel...”

Hori nu răspunse. Scoase un sul de papirus și începu să scrie. Renisenb îl urmări o vreme. Era prea mulțumită ca să simtă nevoia vorbelor. După un timp rosti visătoare:

— Trebuie să fie interesant să știi cum se scrie pe papirus. Oare de ce nu învață toată lumea?

— Pentru că nu e nevoie.

— Poate că nu e nevoie, dar cred că ar fi plăcut.

— Crezi, Renisenb? Cu ce te-ar ajuta pe tine?

Renisenb se gândi câteva clipe, după care răspunse încetișor:

— Dacă mă întrebi, chiar că nu știu, Hori.

Hori spuse:

— În prezent, un ținut întins are nevoie doar de câțiva scribi, dar îmi imaginez că va veni o zi când vor fi armate de scribi în tot Egiptul.

— Ceea ce va fi foarte bine, răspunse Renisenb.

Hori rosti încet:

— Nu sunt așa de convins.

— De ce nu ești convins?

— Pentru că, Renisenb, e atât de simplu și atât de ușor să așterni pe papirus zece banițe de orez sau o sută de capete de vite, ori zece lanuri cu alac... Iar ceea ce e scris va ajunge să pară real, și astfel cel care a dictat și scribul vor ajunge să-l sfideze pe cel care a arat câmpul și a secerat orzul și a crescut cornutele... Însă lanurile și vitele sunt reale... Nu doar niște semne așternute pe papirus. Iar când toate documentele și toate sulurile de papirus se vor fi distrus iar scribii se vor fi împrăștiat, când cei ce au trudit din greu să semene și să

secere vor fi dispărut și ei, Egiptul va continua să trăiască.

Renisenb îl urmărea cu atenție. Spuse încet:

— Da, pricep ce vrei să spui. Că doar lucrurile pe care le poți vedea și atinge și mânca sunt reale... Să scrii „am două sute patruzeci de obroace de orz” nu înseamnă nimic atât timp cât nu ai orzul. Ai putea scrie minciuni.

Hori zâmbi privindu-i fața serioasă.

Renisenb rosti brusc:

— Acum mulți ani mi-ai reparat leul, îți amintești?

— Da, Renisenb, îmi amintesc.

— Acum Teti se joacă cu el... Este același leu.

Se opri, apoi rosti simplu:

— Când Khay a plecat în împărăția lui Osiris am fost foarte nefericită. Dar acum m-am întors acasă și am să fiu din nou fericită și am să uit... Pentru că aici totul e la fel cum a fost. Nu s-a schimbat absolut nimic.

— Chiar crezi asta?

Renisenb îl privi pătrunzător.

— Ce vrei să spui, Hori?

— Vreau să spun că întotdeauna există o schimbare. Opt ani sunt totuși opt ani.

— Aici nu s-a schimbat nimic, răspunse Renisenb, cu convingere.

— Atunci, probabil o să se schimbe.

Renisenb răspunse cu încăpățănare:

— Nu, nu, vreau să rămână la fel!

— Dar nici chiar tu nu mai ești aceeași Renisenb, cea care a plecat cu Khay.

— Ba sunt! Sau, dacă nu, voi fi foarte curând.

Hori clătină din cap.

— Nu te poți întoarce, Renisenb. E la fel ca măsurătorile mele de aici. Iau o jumătate și-i adaug o pătrime și apoi o zecime și iar o cincime... Și la sfârșit cantitatea e cu totul alta.

— Dar eu sunt doar Renisenb.

— Dar și Renisenb are tot timpul ceva de adăugat la ea însăși, așa că devine tot mai mult o altă Renisenb!

— Nu, nu. Tu ești același Hori.

— Tu crezi asta, însă nu e așa.

— Ba da, și Yahmose e același, mereu preocupat și neliniștit, și Satipy îl terorizează exact la fel, și ea și cu Kait se ceartă ca de obicei pe rogojini și mărgelile ca apoi să râdă împreună, și Henet încă se mai furișează și trage cu urechea și face caz de devotamentul ei, iar bunica mea se enervează pe micuțele ei sclave pentru cine știe ce pânză de in! Așa a fost mereu, iar acum, când se va întoarce tata va face un mare tărăboi și va spune „de ce n-ați făcut asta?” și „trebuia să faceți aia”, și Yahmose se va arăta necăjit, iar Sobek va râde și va fi insolent, iar tata îl va răsfăța pe Ipy care are șaisprezece ani, exact ca atunci când avea opt ani, și nimic nu va fi altfel de cum a fost! Se opri să-și tragă sufletul.

Hori oftă. Apoi, răspunse cu gentilețe:

— Nu înțelegi, Renisenb. Există un rău ce vine din afară și care atacă într-un fel pe care toată lumea îl poate vedea, dar există și un alt gen de putreziciune ce crește pe dinăuntru... Fără să lase să se vadă ceva în afară. Acesta crește încetișor, zi de zi, până când tot mărunul e stricat... Ros de boală.

Renisenb se uită lung la el. Hori vorbise aproape absent, mai mult pentru sine decât pentru ea.

Strigă ascutit:

— Ce vrei să spui, Hori? Mă sperii.

— Eu însumi sunt speriat.

— Dar ce vrei să spui? Care este răul despre care vorbești?

Hori o privi și zâmbi brusc.

— Uită ce-am spus, Renisenb. Mă gândeam la boala care atacă recolta.

Renisenb oftă ușurată.

— Mă bucur. Credeam... Nu știu ce credeam.

Capitolul II.

A treia lună a inundațiilor – ziua a 4-a.

Satipy vorbea cu Yahmose. Glasul ei avea o notă înaltă, stridentă, ce rareori își modifica tonul.

— Trebuie să înveți să te impui. Mereu ți-o spun! N-ai să fii niciodată apreciat dacă nu știi să te prețuiești tu însuși. Tatăl tău zice întruna că asta sau aialaltă trebuiau să fie făcute mai

bine și că nu le-ai terminat nici pe celelalte. Iar tu taci și ascuți supus și răspunzi da, da, și te scuzi pentru ce zice el c-ar fi trebuit să faci... Și care, zeii o știu, sunt adesea imposibil de făcut. Tatăl tău te tratează ca pe un copil, un băiețel fără minte! Parcă ai fi de vârsta lui Ipy.

Yahmose răspunse liniștit:

— Tata nu mă tratează deloc ca pe Ipy.

— Asta așa-i! Satipy se aruncă asupra noului subiect cu o înverșunare înprospătată. E nebun după mucosul ăsta răsfățat! Pe zi ce trece Ipy devine tot mai nesuferit. Se plimbă de colo-colo, dându-și aere fără să facă nimic, pretinzând că tot ce i se cere să facă e mult prea greu pentru el! E o rușine! Și toate astea pentru că știe că tatăl vostru a fost mereu blând cu el și i-a ținut partea. Tu și Sobek ar trebui să luați o poziție foarte fermă în legătură cu el.

Yahmose ridică din umeri:

— Ce pot să fac?

— Mă scoți din minți, Yahmose! Mereu spui asta! N-ai curaj. Ești moale ca o femeie și umil! Tot ce-ți spune tatăl tău e bine, accepți pe loc, fără să cârcotești!

— Țin foarte mult la tata.

— Da, iar el speculează asta! Continuă așa, acceptând supus ocările și scuzându-te pentru greșelile altora! Ar trebui să-i vorbești ferm și să-i răspunzi așa ca Sobek. Lui Sobek nu-i e frică de nimeni!

— Da, numai că, ține cont, Satipy, în mine are tata încredere, nu în Sobek. Tata nu pune nici o bază pe Sobek. Totul e lăsat mereu la latitudinea mea, nu a lui.

— Tocmai de asta ar trebui să-i devii asociat legal la administrarea moșiei! Tu ești cel care-l reprezinți pe tatăl vostru când e plecat, tu acționezi ca preot al lui Ka în absența lui, totul îți este lăsat pe mână – și totuși, nu ai nici o autoritate oficială. Ar trebui să ai o poziție corespunzătoare. Acum ești aproape de vârsta mijlocie, nu e drept să fii tratat ca un copil!

Yahmose rosti cu îndoială:

— Lui tata îi place să conducă singur.

— Exact. E o plăcere pentru el să-i știe pe toți din casă depinzând de el... Și de capriciile lui. E rău, și va fi și mai rău. De data asta, când o să se întoarcă acasă, trebuie să-l abordezi deschis... Trebuie să-i spui că-i ceri în scris o împuternicire, că insiști să ai o poziție clară.

— N-o să mă asculte.

— Trebuie să-l obligi să te asculte. Oh, dacă aș fi bărbat! Dacă aș fi în locul tău aș ști ce să fac! Câteodată am impresia că m-am măritat cu o omidă.

Yahmose se înroși:

— Am să văd ce pot face... Aș putea, da, aș putea să vorbesc cu tata... Să-l rog...

— Nu să-l rogi, să-i ceri! De fapt, tu ești mâna lui dreaptă. Tu ești singurul căruia îi lasă în grijă totul. Sobek e prea nestăpânit, tatăl vostru n-are încredere în el, iar Ipy e prea tânăr.

— Mai e și Hori.

— Hori nu face parte din familie. Tatăl vostru se bazează pe el, dar niciodată nu-i va da autoritatea altcuiva decât unuia dintre fii săi, sânge din sânge său. Dar știu eu cum stau lucrurile! Tu ești prea supus și prea slab... N-ai sânge în vene, ci lapte! Nu te gândești la mine sau la copiii noștri. Nici după ce-o să moară bătrânul, n-o să avem propria noastră situație.

Yahmose întrebă încetișor:

— Mă disprețuiești, Satipy, nu-i așa?

— Mă superi.

— Uite, îți spun că am să vorbesc cu tata când vine. Îți promit.

Satipy murmură ca pentru ea:

— Da... Dar cum ai să-i vorbești? Ca un bărbat... Sau ca un soarece?

Kait se juca cu cel mai mic dintre copiii săi, micuța Ankh. Copilașul tocmai începuse să meargă și Kait o încuraja cu vorbe duioase, stând în genunchi în fața ei, cu brațele larg deschise, iar fetița înainta șovăitoare spre ea, pe piciorușele sale nesigure, aruncându-se în brațele mamei.

Kait îi atrăgea atenția lui Sobek asupra progreselor fetei,

dar observă imediat că nu era atent la vorbele ei, ci stătea îngândurat, și frumoasa lui frunte era încruntată.

— Oh, Sobek, de ce nu te uiți? Mititico, spune-i tatălui tău că-i un rău dacă nu te urmărește.

Sobek rosti iritat:

— Am destule la care să mă gândesc și care mă îngrijorează.

Kait, care stătea în genunchi, își dădu la o parte câteva șuvițe groase din părul ei negru în care Ankh își înfipse degetele.

— De ce? S-a întâmplat ceva?

Kait vorbise fără să dea vreo atenție spuselor ei. O făcuse aproape mecanic.

Sobek răspunse nervos:

— Problema e că nu prezint încredere. Tata e un bătrân cu idei absurde și învechite și insistă să dicteze absolut în toate... N-o să lase nimic la latitudinea mea.

Kait clătină din cap și îngână vag:

— Da, da, e într-adevăr rău că e așa.

— Și măcar dacă Yahmose ar fi puțin mai curajos și m-ar susține poate ar exista vreo șansă ca tata să asculte de glasul rațiunii. Dar el e atât de timid. Îndeplinește cu sfințenie toate instrucțiunile pe care tata i le dă.

Kait zornăi niște mărgele în fața copilului și murmură:

— Da, așa-i.

— Când va veni tata, am să-i spun că în problema lemnului pentru construcții am hotărât după capul meu. Am făcut cu mult mai bine fixând prețul în in, nu în ulei.

— Sunt convinsă că ai dreptate.

— Dar tata ține morțiș să se facă așa cum zice el. O să facă tăraboii, o să strige: „Ți-am spus să faci tranzacțiile în ulei! Totul e făcut anapoda când lipsesc. Ești un prost care nu știe nimic!” Oare câți ani crede că am? Nu-și dă seama că acum sunt un om în toată firea și că lui i-a trecut timpul?

Instrucțiunile lui și faptul că refuză mereu să renunțe la tranzacțiile nefolositoare n-o să ne facă să prosperăm prea curând, deși am putea. Ca să te îmbogățești trebuie să riști. Eu am și idei și curaj. Tata n-are niciuna, nici alta.

Cu ochii la copil, Kait rosti încetisor:

— Ești atât de curajos și deștept, Sobek.

— Dar, de data asta, dacă va îndrăzni să-mi spună că am greșit și va striga la mine, am să-i spun adevărul! Dacă nu mi se dă mâna liberă, am să plec. Da, am să plec de aici.

Kait, cu mâna întinsă spre copil, întoarse brusc capul, interzisă.

— Să plecăm de aici? Unde?

— Oriunde! Nu mai suport să fiu terorizat de un bătrân pisălog, plin de el, care nu-mi dă nici o ocazie să arăt ce pot.

— Nu, zise ascutit Kait. Am spus nu, Sobek.

El se uită lung la ea, parcă abia acum observându-i prezența. Era atât de obișnuit s-o audă doar îngânându-l în șoapte încât adesea uita că e o ființă umană, vie, care gândește.

— Ce vrei să spui, Kait?

— Că n-am să te las să te porți prosteste. Toată moșia aparține tatălui tău, pământurile, plantațiile, vitele, pădurile, lanurile de în – totul! Când va muri, vor fi ale noastre... Ale tale și ale lui Yahmose și ale copiilor noștri. Dacă te cerți cu tatăl tău și pleci, el o să dea partea ta de moștenire fraților tăi, Yahmose și Ipy... Și-așa îl iubește pe Ipy cel mai mult. Iar Ipy o știe și profită. Nu trebuie să-i faci jocul. Ori, asta faci, dacă te cerți cu Imhotep și pleci. Trebuie să ne gândim la copiii noștri.

Sobek o privi lung, apoi răsă surprins.

— Femeile sunt întotdeauna imprevizibile. Nu știam că poți fi atât de dură, Kait.

Kait răspunse serioasă:

— Nu te certa cu tatăl tău. Nu-i întoarce cuvântul. Fi înțelept, mai ai puțină răbdare.

— Poate ai dreptate... Dar asta ar putea dura ani întregi. Ceea ce ar trebui să facă tata, e să ne ia ca asociați în afacerile sale.

Kait scutură din cap.

— N-o s-o facă. Prea îi place să spună că mâncăm pâinea pe care ne-o dă, că depindem cu toții de el și că fără el n-am ajunge niciunul nicăieri.

Sobek se uită curios la ea.

— Nu te prea omori după tata, Kait.

Însă Kait se reîntoarce la copilița sa.

— Hai, scumpa mea... Iute, aici e păpușa. Hai, vino... Hai... Sobek se uită în jos la capul ei brunet, aplecat, apoi ieși cu ochii plini de uimire.

Esa trimisese după nepotul său Ipy.

Băiatul, un flăcău chipeș, cu înfățișarea vădit nemulțumită, stătea în fața ei, în timp ce ea îl ocăra cu glasul ridicat și ascuțit, străpungându-l cu privirea ochilor ei încetoșați, încă vioi, deși nu mai vedeau ca înainte.

— Ce-am auzit? Că nu vrei să faci aia, că nu-ți place să faci ailaltă? Vrei să te ocupi numai de tauri și nu-ți place să-l însoțești pe Yahmose, sau să ai grijă de culturi? De când un copil ca tine are dreptul să aleagă ce-i place să facă și ce nu?

Ipy răspunse tăfnos:

— Nu sunt un copil. Am crescut... De ce să fiu tratat ca un tânăr? De ce să mi se spună „fă aia sau fă asta”, fără să mă întrebe nimeni dacă îmi convine sau nu? De ce să primesc mereu ordine de la Yahmose? Cine se crede Yahmose?

— E fratele tău cel mai mare și el conduce aici cât timp fiul meu, Imhotep, e plecat.

— Yahmose e prost, moale și prost. Eu sunt mult mai deștept decât el. Și Sobek e la fel de prost, deși își dă aere și se laudă cât de deștept e el! Oricum, tata a spus deja în scrisoare că am să fac munca pe care singur am să mi-o aleg...

— Adică niciuna, îl întrerupse bătrâna.

— Și să mi se dea mai multă mâncare și băutură și că, dacă o să audă că nu sunt bine tratat și că sunt nemulțumit, o să se supere foarte tare.

Un zâmbet arogant îi strâmbă gura.

— Ești un mucos răsfățat, spuse Esa energic. Și am să i-o spun lui Imhotep.

— Nu, nu, bunico, să n-o faci.

Zâmbetul i se schimbă, devenind mângâietor, ușor obraznic.

— Noi doi, bunico, tu și cu mine, suntem creierul întregii familii.

— Ce nerușinare!

— Tata se bazează pe judecata ta... Știe cât ești de înțeleaptă.

— Se poate... Într-adevăr, așa e... dar n-am nevoie să mi-o spui tu.

Ipy râse.

— Ar fi mai bine să fii de partea mea, bunico.

— Ce vorbă e asta cu părțile?

— Frații cei mari sunt foarte nemulțumiți, știi asta, nu? Bineînțeles că știi. Henet îți spune totul. Satipy îl toacă la cap pe Yahmose toată ziua și toată noaptea, ori de câte ori îl prinde. Iar Sobek a făcut o prostie cât el de mare în privința vânzării lemnului și acum moare de frică pentru cât de furios va fi tata când va afla. Înțelegi, deci, bunico, peste un an sau doi, eu voi fi asociatul tatei, iar el o să facă tot ce am să-i spun eu.

— Tu, mezinul familiei?

— Ce contează vârsta? Tata este singurul care deține puterea... Iar eu sunt singurul care știu să-l dirijez pe tata.

— Vorbești ca un ticălos!

Ipy rosti încetișor:

— Tu nu ești proastă, bunico... Tu știi foarte bine că tata, în ciuda vorbăriei sale și a importanței pe care și-o dă, e un om slab...

Se opri brusc, observând că Esa își înălțase capul și privea peste umărul lui. Întoarse și el capul și o zări pe Henet lângă el.

— Așadar, Imhotep e un om slab? Rosti Henet cu vocea sa ușor plângăreată. Cred că n-o să-i placă să audă că ai spus asta despre el.

Ipy râse scurt, forțat.

— Dar tu n-ai să-i spui, Henet... Hai, Henet, promite-mi... Draga mea Henet...

Henet se apropie de Esa. Apoi rosti mai tare, dar cu același ton miorlăit:

— Bineînțeles, niciodată nu vreau să creez probleme... Știi doar... Vă sunt tuturor devotată. Niciodată n-am spus ce-am auzit, decât doar dacă am crezut că e datoria mea...

— O tachinam pe bunica, atâta tot, zise Ipy. Așa am să-i

spun și tatei, iar el o să mă creadă că n-am putut spune așa ceva în mod serios.

Cu o înclinare scurtă și repezită a capului către Henet, ieși din încăpere.

Henet privi în urma lui și spuse:

— Bun băiat... Bun și bine crescut. Și cu cât curaj vorbește!

Esa rosti tăios:

— Vorbește periculos. Nu-mi plac ideile lui. Fiul meu l-a răsfățat prea mult, i-a permis prea multe.

— Cine n-ar face-o? E un băiat atât de chipeș, atât de atrăgător.

— I s-a urcat la cap, răspunse aspru Esa.

Tăcu o clipă sau două, apoi rosti încet:

— Henet... Sunt îngrijorată.

— Îngrijorată, Esa? De ce? Oricum, stăpânul va sosi curând și totul va fi bine.

— Oare? Mira-m-aș.

După o altă scurtă pauză, întrebă:

— Nepotul meu Yahmose e acasă?

— Acum câteva minute se îndrepta spre verandă.

— Du-te și spune-i că vreau să-i vorbesc.

Henet se îndepărtă. Îl găsi așezat la răcoarea verandei cu coloanele ei vesel colorate și-i transmise mesajul Esei.

Yahmose se prezintă imediat.

Esa zise brusc:

— Yahmose, Imhotep va sosi foarte curând.

Fața blândă a lui Yahmose se luminează:

— Da, o să fie grozav.

— Totu-i în ordine? Afacerile au prosperat?

— Am îndeplinit instrucțiunile tatălui meu cât am putut de bine.

— Dar despre Ipy ce spui?

Yahmose oftă.

— Tata e prea indulgent în privința băiatului ăsta. Nu e bine pentru el.

— Ar trebui să i-o spui lui Imhotep.

Yahmose păru încurcat.

Esa rosti cu fermitate:

— Eu te voi susține.

— Uneori, rosti Yahmose gânditor, am impresia că nu văd în jurul meu decât necazuri, greutăți. Dar când va sosi tata, totul va fi bine. El va lua atunci toate deciziile. E foarte greu să acționezi după cum ar vrea el, în lipsa lui... Mai ales că n-am nici o autorizare legală, ci doar o împuternicire verbală.

Esa spuse încet:

— Ești un fiu bun..., loial și afectuos. Ești și un soț bun, căci te supui regulilor care spun că bărbatul trebuie să-și iubească nevasta și să-i asigure un acoperiș deasupra capului, să-i îndestuleze stomacul și s-o îmbrace, să-i procure alifii scumpe pentru toaleta trupului său și să-i bucure inima cât timp va trăi. Dar există și o altă regulă... Care sună așa: N-o lăsa să devină stăpâna ta! În locul tău, nepoate, de regula asta aș ține seamă...

Yahmose o privi, se înroși puternic și plecă.

CAPITOLUL III.

A treia lună a inundațiilor – ziua a 14-a.

Pretutindeni era agitație și se făceau pregătiri. Sute de pâini fuseseră coapte, iar acum, în cuptor se rumeneau rațele; peste tot mirosea a praz, a usturoi și a mirodenii. Femeile strigau și dădeau porunci, servitorii alergau de colo-colo.

Oriunde te întorceai auzai murmurându-se:

— Stăpânul... Se întoarce stăpânul...

Împletind ghirlande de maci și flori de lotus, Renisenb își simțea inima cuprinsă de-o emoție plină de bucurie. Tata se întoarce acasă! În ultimele săptămâni alunecase imperceptibil înapoi, în universul vechii sale vieți. Sentimentul acela de stinghereală și înstrăinare provocat – credea ea – de vorbele lui Hori, dispăruse. Era aceeași Renisenb... Yahmose, Satipy, Sobek și Kait erau aceiași... Iar acum, ca și în trecut, domnea agitația și se făceau pregătirile pentru întoarcerea lui Imhotep. Primiseră veste că va sosi înainte de căderea nopții. Unul dintre servitori fusese pus de strajă pe malul fluviului pentru a vesti momentul apropierii stăpânului și, dintr-odată, strigătul său se auzi puternic, anunțând fericitul eveniment.

Renisenb scapă florile și alergă afară împreună cu ceilalți. Cu toții se grăbiră înspre locul de pe mal. Yahmose și Sobek se aflau deja acolo, în mijlocul unui mic grup de localnici, pescari și țărani, strigând și arătând cu mâna spre râu.

Da, se vedea barca cu pânza ei mare, pătrată, împinsă cu viteză în susul fluviului de vântul de nord. Aproape de ea, în spate, venea barca-bucătărie plină cu bărbați și femei. Curând, Renisenb putu să-l zărească pe tatăl său stând jos, cu o floare de lotus în mână, iar lângă el era cineva, probabil o cântăreață, gândi ea.

Strigătele de pe mal se întetiră, Imhotep ridică mâna în semn de bun-găsit, marinarii traseră odgoanele și ancorară la țarm.

Se auzeau strigăte de „Bun venit, stăpâne!”, invocări ale zeilor și mulțumiri pentru întoarcerea lui, iar câteva clipe mai târziu Imhotep cobora pe uscat mulțumind familiei sale și răspunzând salutarilor zgomotoase impuse de etichetă.

— Lăudat fie Sobek, fiul lui Neith, care te-a purtat în siguranță pe ape!,,, „Lăudat fie Ptah care ni te-a adus sănătos!,,, „Îți mulțumim Ra, cel care luminează cele Două Lumi!”

Renisenb își făcu loc mai în față, contaminată de emoția generală.

Imhotep se apropia, plin de importanță și, dintr-odată, Renisenb gândi: „Dar e un omuleț. În mintea mea îl credeam mult mai mare”.

O cuprinse o senzație foarte asemănătoare cu spaima.

Se împuținase cu adevărat tatăl ei, sar doar memoria îi juca o festă? Se obișnuise să se gândească la el ca la o ființă extraordinară, tiranică, adesea nervoasă, amenințând în dreapta și în stânga, făcând-o uneori să râdă pe furiș, dar niciodată ca la o persoană oarecare. Însă acest omuleț gras, bătrân, atât de plin de sine și, totuși, nereușind să impresioneze... Ce se întâmpla cu ea? De unde-i veniseră în minte toate aceste gânduri păgâne?

Terminându-și discursul sonor și ceremonios, Imhotep trecu la salutări mai personale. Își îmbrățișă fii.

— Ah, bunul meu Yahmose, ești vesel, sunt sigur că ai fost silitor în lipsa mea... Și tu, Sobek, frumosul meu fiu, după

cum văd încă îți mai bate inima de fericire, și iată-l și pe Ipy... Iubitul meu Ipy... Dă-mi voie să te privesc... Stai așa... Bine. Ai mai crescut, ești aproape bărbat... Cât se bucură inima mea să te vadă! Și Renisenb... Iubita mea fiică... Din nou acasă. Satipy, Kait, celelalte fiice ale mele la fel de iubite... Și Henet... Credincioasa mea Henet.

Henet îngenunchiase și-i înlănțuise genunchii, storcând ostentativ lacrimi de bucurie.

— Mă bucur tare mult să te văd, Henet... Ești bine... Fericită? Ai rămas tot atât de devotată cum te știu... E o plăcere pentru inima mea... Și formidabilul meu Hori, atât de priceput la socotit și la scris! Toate au prosperat, nu-i așa? Sunt convins de asta.

Apoi, și aceste salutări fiind încheiate, Imhotep ridică mâna cerând liniște și rosti tare și clar:

— Dragi fii și fiice, prieteni. Am o veste pentru voi. După cum știți, de mulți ani sunt un om singur, într-o anumită privință. Soția mea (mama voastră, Yahmose și Sobek) și sora mea (mama ta, Ipy) au plecat ambele la Osiris, cu mulți ani în urmă. Astfel că vouă, Satipy și Kait, v-am adus o nouă soră cu care să împărțiți casa. Priviți, aceasta e Nofret, concubina mea, pe care, de dragul meu, trebuie s-o iubiți. A venit cu mine de la Memphis, din nord, și va rămâne aici, cu voi, când voi fi plecat.

În timp ce rostea asta, trase de mână o femeie ce stătuse în spatele lui. Avea capul semet, ochii înguști, era tânără, arogantă și frumoasă.

Șocată, Renisenb gândi: „Dar e foarte tânără... Poate mai tânără ca mine”.

Nofret stătea foarte liniștită. În zâmbetul ce-i flutura pe buze era mai degrabă ironie decât dorința de a plăcea. Avea sprâncene foarte drepte și negre și o piele frumoasă, bronzată, iar genele ei erau atât de lungi și dese încât cu greu i se putea zări culoarea ochilor.

Luată prin surprindere, întreaga familie rămăsese mută.

Cu o ușoară iritare în glas, Imhotep zise:

— Copii, urați-i bun venit lui Nofret. Oare nu știți cum s-o

primiți pe concubina tatălui vostru când el o aduce în casa lui?

Se auziră salutarile. Șovăitoare și bâlbâite. Imhotep, afișând o bună dispoziție menită să-i ascundă jena, rosti vesel:

— Așa da! Nofret, Satipy, Kait și Renisenb or să te ducă în încăperile femeilor. Unde sunt cuferele? Au fost aduse cuferele pe uscat?

Cuferele de călătorie fură cărate de pe barcă. Imhotep îi spuse lui Nofret:

— Bijuteriile și veșmintele tale sunt aici, au ajuns neatînse. Du-te și aranjează-le.

Apoi, în timp ce femeile se îndepărtau, se întoarse spre fiii săi.

— Ce se-aude cu moșia? E totul în regulă?

— Câmpurile din vale care au fost arendate lui Nakht..., începu Yahmose, însă tatăl său i-o tăie scurt:

— Acum n-am timp de amănunte, bunul meu Yahmose. Pot să mai aștepte. Deseară e petrecere. Măine eu, tu și Hori ne vom ocupa de afaceri. Ipy, băiatul meu, hai către casă. Ce înalt ai crescut... M-ai întrecut cu un cap.

Sobek pășea încruntat în urma tatălui său și-a lui Ipy. Șopti la urechea lui Yahmose:

— Ai auzit?... Bijuterii și veșminte! Iată pe ce s-a dus profitul de pe proprietățile din nord. Profitul nostru.

— Sstt!

— Șopti Yahmose. Ar putea să audă.

— Și ce dacă? Mie nu mi-e frică de el, cum ți-e ție. Odată ajunși în casă, Henet intră în camera lui Imhotep ca să-i pregătească baia. Era toată un zâmbet. Imhotep renunță la veselia sa prefăcută.

— Ei, Henet, ce părere ai despre alegerea mea?

Deși fusese hotărât să domine situația de pe poziții de forță, știuse foarte bine că sosirea lui Nofret va stârni o furtună... Cel puțin în zona casei locuită de femei. Dar Henet era altfel. Era singura faptură ce-i era devotată. Ea nu-l supăra.

— E frumoasă! Foarte frumoasă! Ce păr, ce brațe! E demnă de tine, Imhotep, ce-aș putea spune mai mult? Iubita ta soție,

care e moartă, se va bucura că ți-ai ales o asemenea companie ca să-ți aline zilele.

— Crezi, Henet?

— Sunt convinsă de asta, Imhotep. După atâția ani de doliu, e timpul să te bucuri din nou de viață.

— Tu o cunoșteai bine... Și eu m-am gândit că ar cam fi timpul să trăiesc iarăși ca un bărbat. Aăă, hm... Crezi că soțiile fiilor mei și fiica mea vor privi acest lucru cu resentiment?

— Ar fi mai bine să n-o facă, răspunse Henet. Și-apoi, oare nu depind cu toții de tine, în casa asta?

— Foarte adevărat, foarte adevărat, spuse Imhotep.

— Bunătatea ta îi hrănește și-i îmbracă... Bunăstarea lor se datorează trudei tale.

— Așa-i, într-adevăr așa e. Imhotep oftă. Muncesc încontinuu în folosul lor. Câteodată mă îndoiesc că-și dau seama cât de mult îmi datorează.

— Ar trebui să le-o reamintești. Eu, umila și devotata Henet, n-am uitat nici o clipă ce-ți datorez... Însă copiii sunt uneori egoiști și nu gândesc, ei își închipuie că ei sunt cei importanți și nu-și dau seama că nu fac decât să ducă la îndeplinire instrucțiunile date de tine.

— Și asta e foarte adevărat, aprobă Imhotep. Întotdeauna am spus că ești o ființă inteligentă, Henet.

Henet oftă.

— Măcar dacă ar gândi și ceilalți la fel!

— Ce vrei să spui? S-a purtat cineva rău cu tine?

— Nu, nu... Adică, n-am vrut să-ți spun asta... Ei văd, desigur, că muncesc pe brânci pentru ei (și sunt bucuroasă s-o fac)... Dar un cuvânt de mulțumire și apreciere ar face ca lucrurile să fie altfel.

— Îl vei avea întotdeauna de la mine, rosti Imhotep. Și nu uita aceasta e și casa ta.

— Ești atât de bun, stăpâne! Făcu o pauză, apoi adăugă: Sclavele ți-au pregătit apa caldă în baie... Iar după ce te vei îmbăia și te vei îmbrăca, mama ta te așteaptă s-o vizitezi.

— Ah, mama? Da... Da, desigur...

Imhotep păru dintr-odată ușor încurcat, însă își mască deruta rostind repede:

— Normal... Chiar asta aveam de gând... Spunei Esei că am să vin.

Esa, îmbrăcată în cel mai frumos veșmânt al ei, plisat, își cerceta fiul cu un gen de amuzament sardonice.

— Bine ai venit, Imhotep. Așadar, te-ai întors la noi... Și, după cum am auzit, nu singur.

Imhotep, cu un efort, răspunse ușor rușinat:

— Oh, ai și auzit?

— Desigur. Casa vuiteste. Se spune că fata e frumoasă și foarte tânără.

— Are nouăsprezece ani... Și nu arată rău.

Esa răs – un cârăit specific, răutăcios, de bătrână.

— Ah, bine, spuse ea, nu există prost mai mare decât un prost bătrân.

— Dragă mamă, nu înțeleg ce vrei să spui.

Esa răspunse liniștită.

— De când te știi ai fost prost, Imhotep.

Imhotep se îmbătoșă și plescăi supărat. Deși plin de conștiința propriei valori, în fața mamei sale mereu se simțise neînsemnat. Ea întotdeauna îl făcea să-și piardă siguranța în sine, să scadă în proprii ochi. Clipirea ușor sarcastică a ochilor ei, ce abia mai vedeau, reușea de fiecare dată să-l pună în încurcătură. Mama sa, nu încăpea vreo îndoială, n-avusese niciodată o părere prea grozavă despre el. Și, deși el știa prea bine că avea dreptate să se creadă un om valoros și că atitudinea ei nu era decât un obicei propriu mamelor de a nu da importanță copiilor lor, totuși purtarea ei reușea să-i întunece bucuria înaltei prețuiri pe care și-o acorda sieși.

— E ceva neobișnuit ca un bărbat să-și aducă în casă concubina?

— Nu-i deloc neobișnuit. Bărbații sunt de regulă proști.

— Nu văd în ce constă prostia.

— Chiar îți imaginezi că prezența acestei fete o să aducă armonie în casă? Satipy și Kait vor face front comun și-și vor instiga bărbații.

— Ce-i interesează pe ei? Cine le dă dreptul să obiecteze?

— Nimeni.

Inhotep începu să se plimbe supărat de colo-colo.

— Nu pot să fac ce-mi place în propria mea casă? Nu eu îi întrețin pe toți? Nu-mi datorează fiecare bucățiță de pâine pe care o mănâncă? Nu le-am spus-o fără încetare?

— N-ai scăpat nici o ocazie, Imhotep, fii liniștit.

— Țasta-i adevărul. Cu toții depind de mine. Toți!

— Și ești convins că asta e bine?

— Vrei să spui că nu e bine ca un bărbat să-și întrețină familia?

Esa dădu din cap.

— Ei muncesc pentru tine, nu uita.

— Ai vrea să-i încurajez să fie leneși? Bine-nțeles că muncesc.

— Sunt oameni în toată firea – mă refer la Yahmose și Sobek – sunt maturi.

— Sobek nu gândește. Tot ce face e prost. Mai e și impertinent pe deasupra, lucru pe care nu-l voi tolera. Yahmose e un băiat bun și ascultător...

— Nu mai e demult un băiat!

— Însă uneori trebuie să-i spun de două ori cum să facă un lucru ca să bage la cap. Eu trebuie să mă gândesc la toate... Oriunde aș fi! Tot timpul sunt plecat, tot timpul mi-l mănânc dictând scribilor... Le dau în scris fiilor mei instrucțiuni complete, astfel ca să le poată îndeplini... Cu greu mă odihnesc... N-am somn! Iar acum că am venit acasă tânjind după un strop de liniște, dau peste alte probleme! Chiar și tu, mamă, îmi contești dreptul de a avea o concubină ca alți bărbați... Ești supărată...

Esa îl întrerupse.

— Nu sunt supărată. Sunt amuzată. O să fie grozav de distractiv să urmăresc bătlia din casă... Însă țin să-ți spun că, atunci când vei pleca din nou în nord, cel mai bine ar fi s-o iei pe fata asta cu tine.

— Locul ei e aici, în casa mea! Și vai de cel care n-o să se poarte bine cu ea!

— Nu e vorba de purtarea cuiva. Dar, ține minte, în paiele uscate focul izbucnește ușor... Un proverb spune că „locul cu multe femei e nesănătos...”

Făcu o pauză, apoi adăugă încet:

— Nofret e frumoasă. Dar, reține: Bărbații își pierd mințile după picioarele adorabile ale femeilor, care, însă, vai, devin repede asemenea coralinelor decolorate...

Glasul îi devenea tot mai adânc pe măsură ce continua să citeze:

— Un fleac, un nimic, licărirea unui vis, și moartea ce vine ca un sfârșit...

CAPITOLUL IV.

A treia lună a inundațiilor – ziua a 15-a.

Imhotep asculta explicațiile lui Sobek privitoare la vânzarea cherestelei într-o tăcere rău prevestitoare. Chipul i se făcea tot mai roșu, iar tâmpla începu să-i pulseze ușor.

Aerul nonșalant a lui Sobek aproape că dispăruse. Intenționase să abordeze lucrurile deschis și ferm, însă, în fața sprâncenelor încruntate ale tatălui său, se pomeni bâlbâindu-se și ezitând.

În final, Imhotep i-o reteză nerăbdător:

— Da, da, da... Te-ai crezut mai deștept ca mine... Nu mi-ai urmat instrucțiunile... ca de obicei... Așa se întâmplă mereu când lipsesc eu... Nici nu pot să-mi imaginez ce s-ar alege de voi dacă n-aș fi eu!

Sobek continuă cu încăpățănare:

— S-a ivit ocazia să mărim profitul, iar eu mi-am asumat riscul. Nu poți fi mereu precaut și fricos.

— Nu se poate spune că ai fost vreodată precaut, Sobek... Tu și precaut! Ești nesăbuit și mult prea îndrăzneț. Și tot ce faci iese prost. Nu judeci.

— Dar mi-ai dat vreodată ocazia să-ți dovedesc că judec?

Imhotep spuse scurt:

— Ai avut-o acum. N-ai făcut decât să-mi încalci poruncile.

— Poruncile? Toată viața am să primesc porunci? Sunt bărbat în toată firea.

Imhotep își pierdu controlul și strigă:

— Cine vă hrănește, cine vă îmbracă? Cine se gândește la viitorul vostru? Cine are grijă în permanență de bunăstarea voastră... A voastră, a tuturor? Când apele fluviului scăzuseră și ne amenința foametea, n-am făcut în așa fel încât să vă aduc alimente din nord? Sunteți norocoși că aveți un tată care se gândește la toate! Și ce cer în schimb? Doar să munciți serios, să vă dați silința și să respectați instrucțiunile pe care vi le trimit...

— Da, strigă Sobek, noi trebuie să muncim pentru tine ca sclavii, ca tu să poți cumpăra aur și bijuterii pentru concubina ta!

Imhotep înaintă către el, negru de furie.

— Obraznicule, cum vorbești cu tatăl tău? Fi atent, altfel nu vei mai locui în casa asta! Poți să te duci unde vrei!

— Mai bine fi tu atent, căci voi pleca! Am idei, așa să știi, idei formidabile, care ar putea să ne îmbogățească dacă n-aș fi ținut de mână de oameni precauți și fricoși, care nu-mi permit niciodată să acționez după cum vreau.

— Ai terminat?

Tonul lui Imhotep era amenințător. Sobek, ușor dezumflat, îngână supărat:

— Da... Da... Nu mai am nimic de spus... Deocamdată.

— Atunci du-te și ai grijă de vite. N-am timp de nerozii.

Sobek se întoarce și plecă nervos. Nofret stătea nu departe de acel loc, iar când el trecu pe lângă ea, îl privi pieziș și râse. Râsul ei îi urcă sângele în cap... nervos, făcu un pas spre ea. Ea stătea foarte liniștită, privindu-l disprețuitoare cu ochii pe jumătate închiși.

Sobek bolborosi ceva și schimbă direcția. Nofret râse din nou, apoi pași agale spre locul în care Imhotep îl aborda acum pe Yahmose.

— Ce-a fost cu tine de l-ai lăsat pe Sobek să facă numai prostii? Întrebă iritat. Trebuia să fii cu ochii pe el. N-ai știut până acum că nu se pricepe la cumpărări și vânzări? Își imaginează că lucrurile vor lua întorsătura sperată de el.

Yahmose se scuză:

— N-am nici o vină, tată. Mi-ai spus să-l însărcinez pe Sobek

cu vânzarea cherestelei. Prin urmare, trebuia să-l las să judece singur.

— Să judece? Să judece? El n-are pic de minte! El trebuie să facă numai ce-i spun și e de datoria ta să-l supraveghezi.

Yahmose se îmbujoră.

— Eu? Ce autoritate am eu?

— Ce autoritate? Autoritatea pe care ți-am dat-o eu.

— Dar n-am un statut oficial. Dacă aș fi legal asociatul tău...

Se opri la apariția lui Nofret, care căska și își mângâia obrazul cu un mac îmbobocit.

— Nu vrei să vii în micul pavilion de lângă lac, Imhotep? Acolo e răcoare și te așteaptă fructe și bere de Keda. Sunt sigură că nu mai ai nici o poruncă de dat.

— O clipă, Nofret... Vin într-o clipă.

Nofret rosti cu glas moale, adânc:

— Vino acum. Vreau să vii acum...

Imhotep părea fericit și puțin încurcat. Yahmose rosti repede:

— Lasă-ne numai să terminăm treaba asta. E foarte importantă.

— Vreau să te rog...

Nofret i se adresă direct lui Imhotep, întorcându-se cu spatele la Yahmose:

— Nu poți să faci ce vrei în propria ta casă?

Imhotep îi spuse lui Yahmose:

— Altă dată, fiule. Altă dată.

Se îndepărtă însoțit de Nofret, iar Yahmose rămase pe verandă, privind în urma lor.

Satipy ieși din casă și veni lângă el.

— Ei bine, întreabă repede, i-ai vorbit? Ce-a spus?

Yahmose oftă.

— Ai răbdare, Satipy. Nu era momentul potrivit.

Satipy scoase o exclamație de supărare.

— Oh, da, mă așteptam să spui asta! Altceva nu știi să spui. Adevărul e că ți-e frică de tatăl tău... Ești ca o oaie... Behăi în fața lui... N-ai să-l înfrunți niciodată ca un adevărat bărbat! Ai uitat ce mi-ai promis? Să știi de la mine că eu sunt mai bărbat decât voi doi! Mi-ai promis, cu gura ta ai zis: „Am să-i cer

tatei... Imediat... Chiar din prima zi”. Și uite ce s-a întâmplat...

Satipy se opri, nu pentru că ar fi terminat, ci ca să-și recapete răsuflarea, dar Yahmose interveni blând:

— Greșești, Satipy. Începusem să-i spun... Dar am fost întrerupți.

— Întrerupți? De cine?

— De Nofret.

— Nofret! Femeia asta! Tatăl tău n-ar trebui să-i permită concubinei sale să-l întrerupă în timp ce discută despre afaceri cu fiul său cel mare. Femeile n-ar trebui să se amestece în afaceri.

Dacă Yahmose ar fi avut posibilitatea să vorbească, poate i-ar fi spus că nu iar strica însăși ei să urmeze preceptul pe care tocmai îl enunțase. Satipy turui mai departe:

— Tatăl tău ar trebui să i-o spună imediat.

— Tata n-a părut deloc deranjat, rosti Yahmose, amar.

— E rușinos! E complet vrăjit de ea. O lasă să spună și să facă ce vrea.

Yahmose rosti gânditor:

— E foarte frumoasă...

Satipy spuse cu dispreț:

— Oh, de arătat n-arată rău. Dar nu are maniere! N-are educație! Nu-i pasă cât de nepoliticoasă e cu noi toți.

— Tu ești politicoasă cu ea?

— Eu sunt politețea întruchipată. Kait și cu mine suntem foarte amabile cu ea. Oh, nu o să aibă nici un motiv ca să se plângă tatălui tău. Eu și Kait vom aștepta să vină și vremea noastră.

Yahmose o privi atent.

— Cum adică... Veți aștepta să vină și vremea voastră?

Satipy râse cu înțeles, în timp ce se îndepărta agale.

— Astea-s treburi de femeie... N-ai putea să le înțelegi. Noi avem metodele noastre... Și mijloacele noastre! Nofret ar face bine să-și stăpânească aroganța. La urma urmelor, cum își petrece viața o femeie? Și-o petrece în partea din spate a casei... Printre celelalte femei.

Tonul lui Satipy avea ceva deosebit. Adăugă:

— Tatăl tău ar fi în permanență aici... Va pleca din nou la proprietățile din nord. Și atunci... Vom vedea.

— Satipy...

Satipy începu să râdă... Un râs sonor, puternic, și intră în casă.

Lângă lac, copiii alergau și se jucau. Cei doi băieți ai lui Yahmose erau frumoși, o pereche reușită, semănând mai degrabă cu Satipy decât cu tatăl lor. Erau acolo și cei trei copii ai lui Sobek – cea mai mică abia acum începând să meargă. Și mai era Teti, o fetiță frumoasă, gravă, de patru ani.

Râdeau și țipau, își aruncau mingiile și, din când în când, se lua la bătaie și plângeau.

Imhotep, sorbindu-și liniștit berea lângă Nofret, murmură:

— Ce mult le place copiilor să se joace lângă apă. Îmi amintesc că așa a fost mereu. Dar, pe Hathor, ce gălăgie fac!

Nofret spuse repede:

— Da... ar putea fi atâta liniște... De ce nu le spui să se joace în altă parte când ești tu aici? În plus, când stăpânul casei dorește să se relaxeze, ar trebui să i se arate respectul cuvenit. Nu ești de acord?

— Păi... Eu... Imhotep ezită. Ideea aceasta era ceva nou pentru el, dar ademenitoare. De fapt, nu-i prea bag în seamă, încheie el neconvins.

Apoi adaugă cu glas slab:

— Sunt obișnuiți să se joace aici.

— Când ești plecat, da, zise repede Nofret. Dar gândește-te, Imhotep, ținând cont de tot ce faci pentru familia ta, ar trebui să-ți arate mai multă considerație, să manifeste mai multă înțelegere... Să-ți recunoască importanța. Ești prea bun, prea indulgent.

Imhotep dădu din cap și rosti placid:

— Țasta a fost mereu punctul meu slab. N-am ținut seama niciodată de asta, nu m-am formalizat în privința comportamentului lor.

— Din această cauză femeile, soțiile fiilor tăi, profită de bunătatea ta. Ar trebui să fie de la sine înțeles că, atunci când

vii aici ca să te odihnești, în locul ăsta trebuie să domnească liniștea și pacea. Uite, am să mă duc la Kait să-i spun să-și ia copiii de aici și să-i ia și pe ceilalți. Pe urmă ai să te poți odihni în tihnă.

— Ești o fată înțeleaptă, Nofret... Da, o fată bună. Mereu te gândești la confortul meu.

Nofret șopti:

— Plăcerea ta e și a mea.

Se ridică și se îndreptă spre locul în care Kait stătea în genunchi lângă lac, jucându-se cu o bărcuță de hârtie pe care fiul ei mijlociu, un băiețel răsfățat, încerca s-o facă să plutească.

Nofret rosti repezit:

— Vrei să-ți ei copiii de-aici, Kait?

Kait o privi nedumerită.

— Să-i iau de-aici? Cum adică? Aici se joacă întotdeauna.

— Nu și azi. Imhotep dorește liniște. Copiii ăștia ai voștri sunt gălăgioși.

Fața lui Kait luă foc.

— Fii atentă cum vorbești, Nofret! Lui Imhotep îi place să-și vadă nepoții jucându-se aici. A spus-o chiar el.

— Nu auzi. M-a trimis să-ți spun să-i bagi în casă pe țâncii ăștia zgomotoși ca să se poată odihni în pace... Lângă mine.

— Lângă tine... Kait își înghiți brusc cuvintele. Se ridică și o porni înspre locul unde Imhotep, pe jumătate culcat, dormita. Nofret o urmă.

Kait rosti direct:

— Concubina ta mi-a spus să-mi iau copiii de aici. De ce? Ce rău fac ei? Pentru ce trebuie pedepsiți? Care e motivul?

— Credeam că dorința stăpânului casei e de ajuns, rosti blând Nofret.

— Chiar așa... Chiar așa... O îngână Imhotep. De ce ar trebui să dau explicații? A cui e casa asta?

— Presupun că ea vrea să-i duc de aici. Kait se întoarse și-o măsură cu privirea pe Nofret.

— Nofret se gândește la confortul meu... la tihna mea, zise Imhotep. Ea e singura din toată casa... Cu excepția, poate, a

sărmanei Henet.

— Deci copiii n-or să se mai joace aici?

— Nu când mă odihnesc eu.

Supărarea lui Kait explodează:

— De ce-i dai voie acestei femei să te ațâțe împotriva propriului tău sânge? De ce se amestecă în treburile casei și vrea să schimbe obiceiurile ei?

— Eu stabilesc regulile, nu tu! Strigă brusc Imhotep, mai mult din dorința de a-și justifica poziția de stăpân. Voi v-ați obișnuit cu toții să faceți ce vă place, ce vă convine. Iar când eu, stăpânul casei, mă întorc, nu țineți cont de nici o dorință a mea. Dar eu sunt stăpân aici, așa să știi! Neconținut mă gândesc și muncesc spre binele vostru, însă îmi arătați voi recunoștință și respect? Nu. Mai înainte Sobek, obraznic și lipsit de bun simț, iar acum tu, Kait, încerci să-mi dictezi! Cât am să vă mai suport? Ai grijă... Altfel îmi iau mâna de pe voi. Sobek vorbea de plecare... Să plece, atunci, și să vă ia și pe tine și pe copii.

O clipă Kait rămase foarte liniștită. Pe fața ei nu se putea citi absolut nimic. Apoi reuși cu un glas din care dispăruse orice urmă de emoție.

— Am să-i bag pe copii în casă...

Făcu doi pași și se opri lângă Nofret. Cu voce joasă, rosti:

— Aici e mâna ta, Nofret. Nu, n-am să uit...

CAPITOLUL V.

A patra lună a inundațiilor – ziua a 5-a.

Imhotep își încheiase îndatoririle de preot al cultului morților și era satisfăcut. Ritualul fusese îndeplinit în cele mai mici amănunte, căci Imhotep era un om deosebit de conștiincios în tot ce făcea. Făcuse libațiile, arsese tămâie și adusese obișnuitele ofrande de mâncare și băutură.

Acum, în umbra răcoroasă a camerei de piatră lipită de mormânt, unde fusese așteptat de Hori, Imhotep redevenise stăpânul domeniului și omul de afaceri. Cei doi bărbați discutau de comerț, evaluau prețurile și profitul rezultat din vânzarea cerealelor, vitelor și cherestelei.

După aproape o jumătate de oră, Imhotep se declară

satisfăcut.

— Ești foarte priceput la afaceri Hori, spuse el.

Celălalt zâmbi.

— Trebuie să fiu, Imhotep. Mă ocup de afacerile tale de foarte mult timp.

— Și-mi ești și credincios. Aș vrea să discut o problemă cu tine. E vorba de Ipy. Se plânge că are o poziție de subordonat.

— E încă prea tânăr.

— Dar e foarte capabil. I se pare că frații săi nu se poartă corect cu el. Sobek e aspru și neîndurător, iar permanenta precauție și timiditatea lui Yahmose îl enervează. Ipy e extrem de inteligent. Nu-i place să primească ordine... În plus, susține că numai eu, tatăl lui, am dreptul să comand.

— Asta așa e, spuse Hori. Însă ceea ce mi se pare ciudat, Imhotep, este faptul că aici, pe domeniul ăsta, ceva nu-i în ordine. Pot să-ți vorbesc deschis?

— Bineînțeles, bunul meu Hori. Vorbele tale sunt întotdeauna înțelepte și binevenite pentru mine.

— Atunci am să-ți spun. Părerea mea e că ar trebui să existe cineva investit cu o autoritate legală care să conducă aici în perioadele când ești plecat.

— V-am încredințat afacerile mele ție și lui Yahmose...

— Știu, dar nu e de ajuns. De ce nu numești printr-un act oficial pe unul din fiii tăi ca asociat la conducerea domeniului?

Imhotep începu să se plimbe încruntat prin cameră.

— Pe care din fiii mei mi-l propui? Sobek are un stil autoritar... Dar e nesupus, nu mă pot încrede în el. Nu-mi place firea lui.

— Mă gândeam la Yahmose. E fiul tău cel mai mare. Este blând și afectuos. Îți este devotat.

— Da, are un caracter bun... Dar e prea timid, prea nesigur pe el. Cedează ușor în fața celorlalți. De-ar fi Ipy puțin mai mare...

Hori rosti repede:

— E periculos să investești cu putere un om prea tânăr.

— Așa-i... Așa-i... Bine, Hori, am să mă gândesc la cele ce

mi-ai spus. Cu siguranță Yahmose e un fiu bun... Un fiu ascultător...

Hori rosti respectuos, dar ferm:

— Cred că ar trebui să dai dovadă de înțelepciune.

Imhotep îl privi curios.

— Ce vrei să spui, Hori?

Hori răspunse încetișor:

— Adineauri am spus că e periculos să-i dai puterea unui om prea tânăr. Dar tot atât de periculos e să i-o dai prea târziu.

— Vrei să spui că e mult mai obișnuit să primească ordine decât să le dea, nu? Da, într-un fel ai dreptate. Imhotep oftă. Ce greu e să conduci o familie! În special femeile sunt greu de stăpânit. Satipy are un caracter imposibil, Kait e de obicei morocănoasă. Dar le-am spus-o limpede că Nofret trebuie tratată cum se cuvine. Pot spune că...

Se opri. Un sclav urca poteca îngustă.

— Ce s-a întâmplat?

— Stăpâne, a sosit o barcă. Un scrib pe nume Kameni a adus un mesaj din Memphis.

Imhotep începu să se agite.

— Alte probleme, exclamă el. Simt că vor fi noi încurcături! Dacă nu sunt eu care să am grijă de toate, totul merge prost.

Plecă bombănind în josul potecii. Hori părea foarte liniștit în urma lui. Pe chip i se așternuse o expresie de îngrijorare.

Renisenb hoinărea fără chef de-a lungul malului Nilului, când auzi strigăte și agitație și văzu lume alergând spre debarcader.

Alergă și ea într-acolo. În barca ce fusese trasă la țărm stătea un tânăr și, preț de o clipă, văzându-l profilat în lumina puternică, inima uită să-i mai bată.

Un gând nebunesc, fantastic îi fulgeră mintea.

— E Khay, gândi. S-a întors Khay din împărăția Umbrelor.

Apoi se muștră pentru imaginația ei superstițioasă. Totul se datora numai faptului că în amintirile ei Khay rămăsese întipărit doar navigând pe Nil, iar tânărul pe care îl zărise semăna perfect la trup cu Khay. Însă necunoscutul era tânăr, mai suplu și avea un chip vesel, surâzător.

Le spuse că venea de pe domeniile de nord ale lui Imhotep. Era scrib și se numea Kameni.

În timp ce un sclav plecă după Imhotep, Kameni fu condus către casă unde i se aduse mâncare și băutură.

Acum sosise și tatăl ei și începură discuțiile.

Evenimentul răzbatu până în încăperile femeilor prin Henet, ca de obicei. Ea era aducătorul de vești. Nu o dată Renisenb se întrebase cum reușea Henet să afle absolut totul.

Din cât se părea, Kameni era un scrib tânăr în serviciul lui Imhotep... Fiul unuia dintre verii lui. Descoperise anumite nereguli în acte – falsificarea unor chitanțe – și, până ca problema să ia amploare și să-l implice pe administratorul proprietății, se gândi să vină personal în sud să raporteze.

Pe Renisenb n-o prea interesau toate astea. Se gândi că, desigur, Kameni era isteț dacă putuse să descopere falsurile. Tatăl ei va fi mulțumit de el.

Efectul imediat al veștilor fu acela că Imhotep începu să se pregătească grabnic de plecare. Nu avusese de gând să mai plece cel puțin două luni, însă acum considera că orice întârziere putea fi fatală.

Casa vuia de zarva pregătirilor. Poruncile și instrucțiunile curgeau. Trebuiau făcute asta și asta. Yahmose să nu facă sub nici un chip lucrul ăla sau ălăalt. Sobek să fie cât se poate de reținut în toate privințele. Toate astea, gândea Renisenb, totul îi era atât de familiar! Yahmose era grijuliu, Sobek morocănos. Hori, ca de obicei, calm și eficient. Pretențiile și cererile lui Ipy fură respinse cu mai multă fermitate ca de obicei.

— Ești prea tânăr ca să ai răspunderi personale. Ascultă-l pe Yahmose. El îmi cunoaște poruncile și dorințele. Imhotep își puse mâna pe umărul fiului său cel mare. Am încredere în tine, Yahmose. Când mă întorc reluăm discuția despre asociere.

Yahmose roși ușor de plăcere. Își îndreptă puțin spatele. Imhotep continuă:

— Ai grijă ca totul să meargă bine în absența mea. Ai grijă ca Nofret, concubina mea să fie bine tratată... Să i se acorde

onoare și respect. Ți-o las în grijă. E de datoria ta să controlezi conduita femeilor din casă. Vezi ca Satipy să-și țină gura. Același lucru să-l facă și Sobek cu Kait. Și Renisenb trebuie să fie amabilă cu Nofret. De asemenea, nu vreau să aud că s-a comis vreo nepolitețe față de buna noastră Henet. Știu că femeile o găsesc cam obositoare. Pentru că e de foarte mult timp aici, crede că are dreptul să spună multe lucruri care sunt binevenite. Știu că nu-i nici frumoasă, nici deșteaptă... E credincioasă, ține minte, și mi-a fost întotdeauna devotată. Să nu fie nici bruftuluiță, nici tratată cu dispreț.

— Totul va fi precum spui, tată, zise Yahmose. Dar limba ascuțită a lui Henet de multe ori provoacă discuții.

— Pff! Prostii! Toate femeile o fac. Cât despre Kamenî, el va rămâne aici. Avem nevoie de încă un scrib, așa că el o să-l ajute pe Hori. În ce privește pământul pe care l-am arendat femeii Yaii...

Imhotep continuă, intrând în cele mai mici detalii.

Când totul fu pregătit pentru plecare, Imhotep simți o undă de neliniște. O luă pe Nofret deoparte și o întrebă nesigur;

— Nofret, vrei să rămâi aici? Oare n-ar fi mai bine să vii cu mine?

Nofret scutură din cap și zânbi.

— N-ai să lipsești mult.

— Trei luni, poate patru, cine știe?

— Asta nu-i mult! Mă voi simți bine aici.

Imhotep rosti nervos:

— L-am avertizat pe Yahmose... pe toți fiii mei, că trebuie să ți se acorde toată considerația. Vor plăti scump orice nemulțumire a ta.

— Sunt convinsă că vor ține cont de cele ce le-ai spus, Imhotep. Nofret se opri. Apoi întrebă: Există cineva în care pot avea încredere deplină? Cine ți-e cu totul devotat? Nu mă refer la cineva din familie.

— Hori... Bunul meu Hori. El este mâna mea dreaptă și un om cu bun simț și discernământ.

Nofret spuse încet:

— El și Yahmose sunt ca frații. Poate...

— Atunci, Kamenî. E tot scrib. Am să-i cer să-ți stea la dispoziție. Dacă vei avea vreo nemulțumire, o să-mi scrie și o să-mi trimită plângerea ta.

Nofret dădu din cap, recunoscătoare.

— E o idee bună. Kamenî vine din nord și îl cunoaște pe tatăl meu. El nu va fi influențat de considerente de familie.

— Și Henet, exclamă Imhotep. Da, Henet.

— Da, zise gânditoare Nofret. Ce-ar fi să vorbești cu ea chiar acum, în fața mea?

— Excelentă idee!

Trimise după Henet care veni cu obișnuita-i grabă servilă. Se văită îndelung pentru plecarea lui Imhotep. Imhotep i-o rețeză cu bruschete:

— Bine, bine, Henet, dar asta e! Sunt sortit să n-am niciodată timp de odihnă. Trebuie să trudesk fără încetare pentru familia mea... Și abia dacă sunt apreciat pentru asta, uneori. Acum vreau să-ți vorbesc foarte serios. Tu mă iubești cu credință și devotament, știu asta, de aceea vreau să-ți dau o sarcină importantă, de mare încredere. Ai grijă de Nofret, ocrotește-o... Îmi e foarte dragă.

— Cine ți-e drag ție, mi-e drag și mie, stăpâne, declară Henet cu fervoare.

— Foarte bine. Deci, ai să-i fii devotată lui Nofret?

Henet se întoarse spre Nofret care o urmărea printre gene.

— Ești prea frumoasă, Nofret! Țasta-i necazul. Din cauza asta celelalte sunt geloase pe tine... Însă eu am să te ocrotesc... Am să te țin la curent cu tot ce se spune și se face. Poți conta pe mine!

În pauza în care urmă, privirile celor două femei se întâlniră.

— Poți conta pe mine, repetă Henet.

Un zâmbet ușor flutură pe buzele lui Nofret... Un zâmbet ciudat.

— Da, înțeleg. Cred că pot conta pe tine, Henet.

Imhotep își dres glasul cu zgomot.

— În cazul ăsta, lucrurile sunt aranjate... Da... Totul e pus la punct. Organizarea, ăsta a fost dintotdeauna punctul meu forte.

Se auzi un chicot sec și Imhotep se întoarse rapid și o văzu pe mama sa stând în ușă. Se sprijinea într-un baston și părea uscată și mai răuvoitoare ca niciodată.

— Ce fiu minunat am! Remarcă ea.

— Nu pot să întârzii... Mai am să-i dau niște instrucțiuni lui Hori... Plin de importanță, Imhotep părăsi încăperea. Reușise să evite privirea mamei sale.

Esa făcu un semn autoritar cu capul spre Henet și aceasta se strecură supusă afară din cameră.

Nofret se ridică. Cele două femei se priveau. Esa spuse:

— Prin urmare, fiul meu te lasă aici. Ar fi mai bine să pleci cu el, Nofret.

— Dorința lui e să rămân.

Glasul lui Nofret sunase blând și ascultător. Esa scoase un chiot ascuțit.

— Și-ar schimba repede părerea dacă ai vrea tu! Dar de ce nu vrei? Nu te înțeleg. Ce-ți place aici? Ești o fată crescută la oraș... Presupun că ai călătorit mult. De ce alegi monotonia de zi cu zi... Printre acei care, îți spun deschis, nu te plac... Care, de fapt, nu te pot suferi?

— Deci, nu mă poți suferi?

Esa scutură din cap.

— Nu, nu vorbeam despre mine. Eu sunt bătrână și, deși nu mai am vederea bună, mai pot totuși vedea frumusețea și-mi place să mă bucur de ea. Ești frumoasă, Nofret, și vederea ta îmi încântă ochii. Tocmai din cauza frumuseții tale îți doresc binele. Te avertizez. Pleacă în nord cu fiul meu.

Nofret repetă:

— Dorința lui e să rămân aici.

Glasul ei supus avea o puternică nuanță ironică. Esa rosti tăioas:

— Ai un scop ca să rămâi. Mă întreb care e. Foarte bine, o faci pe pielea ta. Dar fii atentă. Acționează cu discreție. Nu te încrede în nimeni.

Se întoarse brusc și plecă. Nofret rămase liniștită... Treptat, buzele i se arcuiră într-un zâmbet sălbatic, ca de pisică.

CAPITOLUL VI.

Prima lună de iarnă – ziua a 4-a.

Renisenb se obișnuise să meargă aproape în fiecare zi la Mormânt. Uneori îl găsea și pe Yahmose acolo, alteori numai pe Hori, câteodată nu era nimeni, însă întotdeauna Renisenb simțea un ciudat sentiment de ușurare și pace... O senzație de evadare. Cel mai mult îi plăcea când îl găsea pe Hori singur. Gravitatea lui, felul lui lipsit de curiozitate de a o accepta lângă el aveau ceva care îi dădea un inexplicabil sentiment de mulțumire. Stătea ore-n șir în umbra răcoroasă a camerei de piatră, lângă ușă, cu brațele petrecute după genunchi, privind peste unduirea verde a culturilor spre locul unde Nilul părea o palidă licărire albastră, iar dincolo de el, în depărtare, o mare mătăsoasă de maroniu, și gălbui, și roz întrepătrunse discret între ele.

Venise prima dată, cu luni în urmă, cu dorința arzătoare de a evada dintr-o lume agresiv dominată de femei. Căuta liniștea și o companie discretă... Și le găsisese aici. Încă o mai stăpânea dorința de evadare, dar acum era doar nevoia de a scăpa de încordarea și agitația casei în care începuse să se simtă în aer ceva deosebit, neliniștitor.

Într-o zi îi spuse lui Hori:

— Mi-e frică...

— De ce ți-e frică, Renisenb? Privirea lui o studia cu gravitate.

După câteva clipe de gândire, îi răspunse încetișor:

— Îți amintești, mi-ai spus odată că există două feluri de rău... Unul care vine dinăuntru și altul care vine din afară.

— Da, mi-aduc aminte.

— Vorbeai, așa mi-ai spus mai târziu, despre bolile care atacă fructele și grânele, însă eu mă gândeam că același lucru se poate întâmpla și cu oamenii.

— Ai descoperit și tu asta... Da, ai dreptate Renisenb.

Renisenb spuse brusc:

— E ceea ce se întâmplă acum... Acolo jos, în casă. Răul a venit... Din afară! Și știi și cine l-a adus. Nofret!

Hori întrebă încet:

— Crezi?

Renisenb dădu din cap cu putere.

— Da, da, știu ce spun. Ascultă, Hori, când am venit aici, la tine și ți-am spus că totul era neschimbat, chiar și certurile dintre Satipy și Kait, era adevărat. Însă acele certuri, Hori, nu erau certuri adevărate. Vreau să spun că se certau de plăcere... Să mai treacă timpul... Niciuna dintre ele nu simțea față de cealaltă ură sau mânie adevărată. Acum e cu totul altfel. Acum nu fac decât să-și spună lucruri neplăcute, grele, lucruri de care sunt convinsă că dor și, când văd că au provocat durere, se bucură! E oribil, Hori... Oribil! Ieri Satipy era atât de furioasă încât i-a înfipt lui Kait un ac de aur în braț... Iar, cu câteva zile în urmă, Kait a vărsat un vas de cupru plin cu grăsime fierbinte pe piciorul lui Satipy. Și așa e mereu. Satipy îl ocărăște în plină noapte pe Yahmose... O auzim cu toții. Yahmose pare bolnav, obosit și hărțuit. Iar Sobek se duse în sat și petrece cu femeii și se întoarce beat și tipă, înjură și se laudă cât e el de deștept!

— Știi că ce-mi spui e adevărat, rosti încet Hori. Dar de ce-o învinuiești pe Nofret?

— Pentru că e opera ei! Aruncă în treacăt o vorbă, aparent fără importanță, dar bine gândită, și provoacă scânteia care face ca totul să sară în aer. E ca un tăun care înfurie bivolii. E foarte isteată, știe ce să spună. Uneori mă gândesc că Henet este aceea care-i șoptește.

— Da, rosti Hori gânditor, tot ce se poate.

Renisenb se înfioră.

— Nu-mi place Henet. Nu pot să sufăr felul în care se furișează peste tot. Ne e tuturor devotată și totuși niciunul dintre noi n-are nevoie de devotamentul ei. Cum a putut mama s-o aducă aici și să țină atât de mult la ea?

— Asta o știm doar de la Henet, spuse sec Hori.

— De ce e atât de apropiată Henet de Nofret și o urmează în tot locul și şușotesc și are grijă de ea? Oh, Hori, mi-e frică! O urăsc pe Nofret! Aș vrea să plece de aici. E frumoasă și crudă și rea!

— Ce copil ești, Renisenb!

Apoi, Hori adăugă liniștit:

— Chiar acum Nofret se îndreaptă spre noi.

Renisenb întoarse capul. Împreună o urmărire pe Nofret venind agale pe poteca ce șerpuia pe faleza abruptă. Zâmbea pentru sine și îngâna în surdina un cântecel.

Când ajunsese în locul în care stăteau cei doi, privi în jur și zâmbi. Era un zâmbet amuzat și curios.

— Deci aici vii tu zilnic, Renisenb.

Renisenb nu răspunse. Un sentiment de supărare și ciudă, asemănător cu cel al unui copil căruia îi fusese descoperită ascunzătoarea, puse stăpânire pe ea.

Nofret se uită din nou împrejur.

— Și asta-i faimosul Mormânt?

— Chiar asta, Nofret, spuse Hori.

Îl privi, și gura ei ca de pisică se deschise într-un surâs.

— Nu cred că greșesc dacă spun că tu trebuie să fii Hori. Am auzit că ești un om foarte bun de afaceri.

În glasul ei răzbătea o ușoară nuanță răutăcioasă, însă Hori rămase calm, zâmbind liniștit și grav.

— E posibil pentru toți... Moartea e întotdeauna profitabilă...

Nofret se cutremură în timp ce privea în jurul său, ochii alunecându-i peste mesele pentru jertfe, altar și ușa falsă.

Apoi țipă strident:

— Urăsc moartea!

— N-ar trebui. Vocea lui Hori era liniștită. Aici, în Egipt, moartea e sursa principală a bogăției. Moartea ți-a dat bijuteriile pe care le porți, Nofret. Moartea te hrănește și te îmbracă.

Ea îl privi lung.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că Imhotep e preot al lui Ka – un preot care veghează asupra morților – și toate pământurile lui, vitele, cheresteaua, inul, orzul îi sunt lăsate moștenire în schimbul îngrijirii Mormântului.

Se opri, apoi continuă meditativ:

— Noi, egiptenii, suntem un popor ciudat. Iubim viața... Și totuși ne pregătim de timpuriu pentru moarte. Toate bogățiile

intră în piramide, morminte și fundații menite întreținerii lor.

Nofret rosti cu violență:

— Încetează să mai vorbești despre moarte, Hori! Nu-mi place!

— Asta pentru că ești o adevărată egipteancă... Pentru că iubești viața... Pentru că... Uneori... Simți aripa morții dându-ți târcoale...

— Încetează!

Se întoarse furioasă spre el. Apoi, ridicând din umeri, se răsuci în loc și începu să coboare poteca.

Renisenb răsufă ușurată.

— Mă bucur c-a plecat, rosti ea copilărește. Ai speriat-o, Hori.

— Da... Te-am speriat și pe tine Renisenb

— N-nu. Glasul lui Renisenb era ușor nesigur. Tot ce-ai spus e adevărat, dar nu m-am gândit niciodată până acum la asta. Tata e un preot al lui Ka.

Hori rosti cu amărăciune:

— Întregul Egipt e obsedat de moarte! Și știi de ce, Renisenb? Pentru că avem ochi, dar n-avem minte. Nici nu putem concepe viața de după moarte altfel decât ca cea de acum. Ne-o imaginăm doar ca pe o continuare a ceea ce cunoaștem. Noi nu credem cu adevărat într-un zeu.

Renisenb îl privi cu uimire.

— Cum poți să spui asta, Hori? Doar avem mulți, mulți zei... Atât de mulți încât nu-i poți ține minte. Chiar aseară vorbeam cu toții despre ce zeu preferă fiecare. Sobek îi e în întregime credincios lui Sakhmet, Kait se roagă mereu la Meskhant. Kameni îl invocă pe Thoth, ceea ce e firesc pentru un scrib. Satipy se închină lui Horus, cel cu cap de șoim și lui Mereseer al nostru. Yahmose spune că trebuie să-l venerăm pe Ptah pentru că el a făcut lumea. Eu personal o iubesc pe Isis. Henet se roagă la Amun, zeul nostru local. Spune că există printre preoți profeți care susțin că într-o zi Amun va fi cel mai mare zeu al Egiptului, drept care îi aduce ofrande de pe acum, când e doar un zeu mic. Și, apoi, există Ra, zeul Soarelui și Osiris, care pune în balanță sufletele morților.

Renisenb se opri să-și tragă sufletul. Hori zâmbea.

— Dar care e diferența dintre un om și un zeu, Renisenb?

Îl privi lung.

— Zeii sunt... Ei au puteri supranaturale.

— Asta-i tot?

— Nu înțeleg ce vrei să spui, Hori.

— Vreau să spun că pentru tine un zeu e un bărbat sau o femeie ce poate să facă anumite lucruri pe care bărbații sau femeile nu le pot face.

— Spui niște lucruri atât de ciudate! Nu te înțeleg.

Îl privea cu fața uimită... Apoi, aruncându-și ochii peste vale, atenția îi fu atrasă de ceva.

— Uite! Exclamă ea. Nofret stă de vorbă cu Sobek. Râde. Oh!... Nu, nu-i nimic. Am crezut c-o s-o lovească. Ea a pornit spre casă, iar Sobek vine spre noi.

Sobek sosi ca o vijelie.

— Dar-ar zeii s-o mănânce crocodilii pe femeia asta! Tună el. Tata a fost mai mult decât nebun când a luat-o concubină!

— Ce ți-a spus? Întrebă Hori curios.

— M-a insultat, ca de obicei. M-a întrebat dacă tata m-a însărcinat din nou cu vânzarea cherestelei. Are o limbă de șarpe veninos. Aș omorî-o.

Umbla fără astâmpăr pe platforma din fața Mormântului și găsim o piatră, o aruncă nervos spre valea de dedesubt. Zgomotul ei în cădere păru să-i facă plăcere. Ridică apoi una mai mare, dar făcu un salt înapoi la vederea șarpelui încolăcit ce-și ridicase capul. Șarpele se înalță tot mai mult, sâsâind, și Renisenb văzu că e o cobră.

Apucând un băț gros, Sobek o atacă furios. Cu o lovitură precisă îi zdrobi spatele, dar continuă s-o zdrobească, cu capul dat pe spate, cu ochii scânteietori, bolborosind în surdină ceva ce Renisenb nu putu să priceapă decât pe jumătate. Strigă:

— Oprește-te, Sobek, oprește-te... E moartă!

Sobek se opri, apoi aruncă bățul și începu să râdă.

— Un șarpe veninos mai puțin pe lume.

Râse iar bine dispus și se îndreptă pe cărare în jos. Renisenb rosti încetișor:

— Cred că lui Sobek... Îi place să omoare.

— Da.

Nu era nici o notă de surpriză în glasul lui. Hori doar constata o stare de fapt deja știută. Renisenb îl privi lung și spuse încet:

— Șerpilor sunt periculoși... Dar ce frumos arăta cobra asta...

Se uită la capul ei zdrobit, la reptila moartă. Fără să spună precis de ce, inima i se strânse.

Hori rosti visător:

— Îmi amintesc când eram copii... Într-o zi, Sobek s-a repezit la Yahmose. Yahmose era mai mare cu un an, dar Sobek era mai înalt și mai puternic. A luat o piatră și a început să-i dea în cap lui Yahmose. Mama voastră a venit în fugă și i-a despărțit. Îmi amintesc cum se uita în jos la Yahmose... Și cum striga: „Să nu mai faci asta, Sobek... E periculos! Ascultă ce-ți spun, e periculos!” Se opri puțin, apoi continuă: Era foarte frumoasă... Tu îi semeni, Renisenb.

— Zău? Renisenb se îmbujoră de plăcere. Apoi întrebă:

— Yahmose a fost grav rănit?

— Nu, nu atât de grav precum părea. Sobek a fost foarte bolnav ziua următoare. Probabil mâncase ceva care i-a făcut rău, însă mama voastră spunea că e din cauza furiei și a căldurii... Era în toiul verii.

— Sobek are un temperament teribil, zise Renisenb gânditoare. Se uită din nou la șarpele mort, apoi se îndepărtă înfiorată.

Când Renisenb se întoarse acasă, Kameni stătea în fața verandei cu un sul de papirus în mână. Cânta ceva și ea se opri un minut și ascultă.

— Am să merg la Memphis,, cânta Kameni. „Am să merg la Piah, stăpânul adevărului. Am să-i spun lui Ptah: Dă-mi pe sora mea la noapte. Fluviul este de vin, Ptah îi este trestia, Sekhmet – lotusul, Earit – mugurele, Nefertum – floarea. Am să-i spun lui Ptah: Dă-mi pe sora mea la noapte. Frumusețea ei face să răsară zorile. Memphis este talgerul cu merele iubirii...”

Ridică ochii spre Renisenb și zâmbi:

— Îți place cântecul meu, Renisenb?

— Ce cântec e ăsta?

— E un cântec de dragoste din Memphis.

Își aținti privirea în ochii ei și cântă încetișor:

— Brațele ei sunt încărcate de ramuri înflorite, părul ei e greu de parfumuri. E ca o prințesă a Stăpânului celor Două Lumi”.

Chipul lui Renisenb se aprinse. Trecu repede pe lângă el și intră în casă, aproape dând peste Nofret.

— De ce ești atât de grăbită, Renisenb?

Glasul lui Nofret avea o nuanță tăioasă. Renisenb o privi surprinsă. Nofret nu zâmbea. Chipul ei era grav și încordat și Renisenb observă că își ținea mâinile încleștate la spate.

— Îmi pare rău, Nofret, nu te-am văzut. Când vii din lumina de afară, aici pare întuneric.

— Da, e întuneric... Nofret făcu o scurtă pauză. E mai plăcut afară... pe verandă... Lângă Kameni... Ascultându-l cum cântă. Cântă frumos, nu-i așa?

— Da... Da, sigur că da.

— Și totuși n-ai rămas să-l asculți? Kameni va fi dezamăgit.

Obrajii lui Renisenb luară din nou foc. Răceala lui Nofret, privirea ei ironică, o incomodau.

— Nu-ți plac cântecele de dragoste, Renisenb?

— Te interesează ce-mi place sau nu-mi place, Nofret?

— Așadar, pisicuțele au ghiare.

— Ce vrei să spui?

Nofret râse.

— Nu ești chiar atât de proastă cum pari, Renisenb. Deci îl găsești frumos pe Kameni? Nu încape nici o îndoială că o să se simtă flatat.

— Cred că ești foarte urâcioasă, zise cu aprindere Renisenb. Trecu în fugă pe lângă Nofret către spatele casei. Râsul batjocoritor al fetei o ajungea din urmă. Dar dincolo de râsul acesta, mintea ei păstra încă viu ecoul glasului lui Kameni și cântecul pe care-l cântase cu ochii ațintiți într-al ei...

În noaptea aceea Renisenb avu un vis.

Era cu Khay și navigau împreună în barca Morților în

împărăția Umbrelor. Khay stătea în față... Nu-i vedea decât ceafa. Apoi, pe când se apropiau zorii, Khay întoarse capul și Renisenb văzu că nu era el, ci Kamenî. În același timp, prova bărcii, un cap de șarpe, începu să se zvârcolească. Era un șarpe viu, o cobră, și Renisenb gândi: „E șarpele care-a ieșit din Mormânt să mănânce sufletele morților”. Era paralizată de frică. Apoi văzu că chipul șarpelui era chipul lui Nofret și se deșteptă strigând: „Nofret... Nofret...”

Nu strigase în realitate. Totul fusese în vis. Era încă întinsă, cu inima bătându-i, spunându-și că totul nu fusese decât un vis. Apoi brusc, își aminti: „Asta spunea Sobek ieri, când zdrobea șarpele. Spunea: „Nofret...”

CAPITOLUL VII.

Prima lună de iarnă – ziua a 5-a.

Visul îi alungă somnul. Tot restul nopții Renisenb dormi iepurește, ca înspre ziuă somnul s-o părăsească de tot. Sentimentul unei nenorociri iminente o obseda.

Se sculă devreme și ieși din casă. Pașii o conduseră, ca de obicei, spre Nil. Pescarii o porniseră spre Theba. Alte bărci așteptau la țărm, cu pânzele umflate de vânt, gata să pornească.

Renisenb își simți inima cuprinsă de-o dorință nestăvilită pentru ceva pe care nu-l putea numi. Gândi: „Simt... Simt”... Nu știa, însă, ce anume simțea! Nu găsea cuvinte care să-i exprime senzația. „Vreau... Însă, ce vreau?”

Îl vroia pe Khay? Khay era mort... N-avea cum să-l aducă înapoi. Își spuse: „N-am să mă mai gândesc la Khay. La ce-mi ajută? Totul s-a terminat”.

Apoi observă o altă siluetă care urmărea bărcile pregătite de plecare spre Theba. Ceva nedefinit, o anume emoție învăluia acea siluetă nemișcată și Renisenb se cutremură când o recunoscă pe Nofret.

Nofret privind Nilul. Nofret... Singură. Nofret gândindu-se la... Ce?

Brusc, Renisenb își dădu seama cât de puțin știa cu toții despre Nofret. O primiseră ca pe-un dușman, o străină, fără interes sau curiozitate față de viața ei sau față de mediul din

care venise.

„Trebuie să fie cumplit pentru Nofret să se știe singură aici, fără prieteni, înconjurată de oameni care-o detestă”, gândi Renisenb.

Renisenb se rupse din loc și porni încet către Nofret, oprinduse lângă ea. Nofret își întoarse o clipă capul, apoi continuă să contemple Nilul. Pe chipul său nu se putea citi nimic, era lipsită de orice expresie.

Renisenb rosti cu timiditate:

— Sunt multe bărci pe Nil.

— Da.

Împinsă de un inexplicabil imbold prietenesc, Renisenb continuă:

— De-acolo de unde vii, e la fel ca aici?

Nofret râse cu amărăciune.

— Bine-nțeles că nu. Tata e negustor în Memphis.

Memphisul e vesel și amuzant. Acolo e muzică, se cântă și se dansează. În plus, tata călătorește mult. Am fost cu el în Siria... la Byblos, dincolo de Gazela. Am străbătut mări furtunoase într-o navă mare.

Vorbea cu mândrie și însuflețire.

Renisenb stătea liniștită, ascultând cu interes și înțelegere.

— Trebuie să ți se pară foarte plictisitor aici, rosti încetișor.

Nofret râse nervos.

— Totul e mort aici... Mort. N-auzi decât de arat și semănat și secerat și pescuit... Și discuții despre grâne... Și certuri cu privire la prețul inului.

Urmărind-o, Renisenb se simți șocată de cuvintele acelea neobișnuite.

Și brusc, ca și cum ar fi fost ceva fizic, un val de mânie, și nefericire, și disperare păru să răbufnească din întreaga făptură a celei de lângă ea.

Renisenb gândi: „E ca și mine de tânără... Chiar mai tânără. Și e concubina unui bătrân, când nervos, când amabil, oricum un bătrân cam caraghios, tatăl meu...”

Oare ce știa ea despre Nofret? Absolut nimic. Ce spusese ieri Hori când ea strigase: „E frumoasă, și crudă, și rea?!” „Ești un

copil Renisenb.” Asta spusese. Acum înțelegea ce voise el să spună. Vorbele pe care le rostise n-aveau nici o valoare... Nu poți desființa chiar așa de ușor o făptură umană. Ce tristețe, ce amărăciune, ce disperare se ascundeau, oare, în spatele zâmbetului crud al lui Nofret? Ce făcuse ea, Renisenb, sau vreunul din ei ca Nofret să se simtă binevenită?

Renisenb rosti copilărește, bâlbâindu-se:

— Ne urăști pe toți... Știu de ce... N-am fost amabili... Dar acum... Nu e prea târziu. N-am putea noi două, tu și cu mine, să fim ca două surori? Tu ești departe de toți ai tăi... Ești singură... Te-aș putea ajuta?

Vorbele ei șovăitoare părură să cadă în gol. Nofret se întoarse încet. O clipă sau două fața ei rămase inexpressivă... Afară doar de-o undă trecătoare de duioșie în privire, după cum i se păru lui Renisenb. În tăcerea aceea a dimineții, limpede și calmă, Nofret păru să ezite, ca și cum vorbele lui Renisenb ar fi atins ultima coardă sensibilă a inimii sale.

A fost un moment straniu, un moment despre care Renisenb avea să-și amintească mai târziu.

Apoi, treptat, expresia feței lui Nofret se schimbă. Deveni extrem de răutăcioasă, iar ochii îi scăpărau. În fața valului de ură și răutate a acelei priviri, Renisenb făcu un pas înapoi.

— Cară-te! Nu vreau nimic de la niciunul dintre voi. Sunteți niște tâmpiți și proști cu toții...

Se opri, apoi se răsuci pe călcâie și se îndreptă hotărâtă spre casă.

Renisenb o urma fără grabă. În mod ciudat, cuvintele lui Nofret n-o atinseseră; nu era supărată. Ele îi deschiseră perspectiva unui abis negru de ură și nefericire... Ceva încă necunoscut până atunci. Mintea ei confuză, șovăielnică, îi spunea că trebuie să fie îngrozitor să simți așa ceva.

În timp ce Nofret străbătea curtea, unul dintre copiii lui Kait, o fetiță, îi tăie calea, alergând după o minge.

Mânioasă, Nofret o îmbrânci și copilița căzu la pământ, începu să plângă și Renisenb alergă spre ea, o luă în brațe și spuse indignată:

— De ce ai făcut asta, Nofret? Uite, și-a julit bărbia.

Nofret râse strident.

— Așadar n-am voie să m-ating de plozii ăștia răsfățați? De ce? Mamelor le pasă de ceea ce simt eu?

La auzul plânsului fetei sale, Kait ieșise alergând din casă. Examina îngrijorată obrazul copilei, apoi se întoarse spre Nofret.

— Șerpoaică veninoasă! Diavoliță! Ai să vezi ce-am să-ți fac!

Cu toată forța brațului său o lovi pe Nofret peste față.

Renisenb scoase un țipăt și-i apucă mâna înainte de a lovi din nou.

— Kait... Kait... Nu face asta!

— De ce? Cine spune? Nofret să-și poarte singură de grijă. Ea e doar una, în timp ce noi suntem atâția.

Nofret stătea foarte calmă. Pe obrazul ei se vedea foarte clar urma roșie a palmei lui Kait. De lângă colțul ochiului, unde brățara lui Kait îi zgâriase pielea, se prelingea o picătură de sânge.

Dar ceea ce o uimi și o înspăimântă, totodată, pe Renisenb, fu expresia feței ei. Nofret nu părea supărată. Ochii ei aveau o privire stranie, exaltată și buzele i se răsfrânseseră, din nou, într-un zâmbet de pisică satisfăcută.

— Mulțumesc, Kait.

Apoi o porni către casă.

Murmurând în surdină, cu pleoapele coborâte, Nofret o chemă pe Henet.

Henet veni în fugă și începu să se lamenteze. Nofret îi reteză scurt vaietele.

— Trimite-mi-l pe Kamenî. Spune-i să-și aducă trusa de scris, cerneală și papirus. Trebuie să trimit o scrisoare stăpânului.

Ochii lui Henet se pironiseră pe obrazul lui Nofret.

— Stăpânului... Înțeleg...

Apoi întrebă:

— Cine a făcut... Asta?

— Kait. Nofret zâmbea calm, cu gândul la cele petrecute.

Henet dădu din cap și plescăi din limbă.

— E rău, e foarte rău... Bine-nțeles că stăpânul trebuie să știe toate astea. Aruncă o privire rapidă cu coada ochiului spre

Nofret. „Da, Imhotep trebuie să afle”.

Nofret spuse alene:

— Noi două, Henet, gândim la fel... Știam că așa va fi.

Dintr-un buzunar ascuns al tunicii scoase un ametist montat în aur și-l puse în mâna femeii.

— Numai noi două, Henet, ne gândim cu adevărat la fericirea lui Imhotep.

— E mult prea valoros pentru mine, Nofret... Ești prea darnică... O lucrătură atât de minunată.

— Imhotep și cu mine apreciem fidelitatea.

Nofret încă mai zâmbea, cu ochii îngustați, ca de pisică.

— Trimite-mi-l pe Kameni. Și vino și tu cu el. Voi doi ați fost martori la cele întâmplate.

Kameni sosi cam fără chef, încruntat.

— Îți amintești ce-a ordonat Imhotep înainte de-a pleca?

— Da.

— A sosit vremea. Stai jos, ia cerneală și scrie ce-ți dictez eu. Deoarece Kameni ezita, Nofret rosti cu nerăbdare: Ai să scrii ce-ai văzut cu ochii tăi și-ai auzit cu urechile tale, iar Henet va confirma cele spuse de mine. Scrisoarea trebuie trimisă în mare secret și cât mai grabnic.

Kameni rosti încet:

— Nu-mi place...

Nofret îl fulgeră cu privirea:

— Nu mă voi plânge de Renisenb. Renisenb e moale, adormită și proastă, dar ea n-a căutat să-mi facă rău. Asta te liniștește?

Fața bronzată a lui Kameni se înroși.

— Nu asta vroiam să spun...

Nofret zise încetișor:

— Hai, îndeplinește-ți sarcina... Scrie.

— Scrie, spuse Henet. Sunt atât de supărată de tot ce s-a întâmplat... Groaznic de supărată. Imhotep trebuie neapărat să cunoască totul. Asta e chiar dorința sa. Trebuie să-ți faci datoria, chiar dacă-i neplăcută. Eu întotdeauna am avut această convingere.

Nofret râse încetișor:

— Sunt convinsă de asta, Henet. Ți-ai făcut datoria! Și Kameni o să și-o facă. Iar eu... Eu am să fac ceea ce îmi face plăcere.

Însă Kameni tot mai ezita. Chipul său era mohorât, aproape supărat.

— Nu-mi place asta. Nofret, ar trebui să te mai gândești.

— Tu îmi spui mie ce să fac?

Kameni se înroși și mai tare. Ochii lui îi evitară pe-ai ei, însă chipul îi rămase supărat.

— Ai grijă, Kameni, rosti rar Nofret. Am o mare influență asupra lui Imhotep. El ascultă de tot ce-i spun... Într-atât încât a fost mulțumit de tine. Făcu o pauză semnificativă.

— Mă ameninți, Nofret? Întrebă mânios Kameni.

— Poate.

El o privi crâncen câteva clipe, apoi lăsă capul în jos.

— Voi face precum spui, Nofret, dar cred, da, cred că o să-ți pare rău.

— Tu mă ameninți pe mine, Kameni?

— Te avertizez...

CAPITOLUL VIII.

A doua lună de iarnă – ziua a 10-a.

Zilele treceau una după alta și lui Renisenb i se părea că trăiește un vis. Nu-i mai făcuse avansuri timide lui Nofret. Acum se temea de Nofret. Avea ceva ce scăpa înțelegerii ei.

După scena din curte, Nofret se schimbase. Avea o mulțumire de sine, e exaltare pe care Renisenb nu le putea înțelege. Uneori se gândea că greșise total când o considerase pe Nofret profund nefericită. Nofret era mulțumită de viața ei și de sine și de tot ce o înconjura.

Și totuși, în jurul ei lucrurile nu se amelioraseră, dimpotrivă! După plecarea lui Imhotep, gândea Renisenb, Nofret începuse în mod deliberat să semene zădărnici între membrii familiei.

Acum familia își unise forțele împotriva inamicului. Satipy și Kait nu se mai certau... Satipy nu-l mai ocăra pe nefericitul de Yahmose. Sobek era mai liniștit și nu se mai lăuda atât. Ipy devenise mai puțin insolent și nu se mai răzvrătea împotriva fraților săi mai mari. Părea că în familie se instaurase o nouă

armonie, deși această armonie n-o liniștea pe Renisenb... Căci aducea cu sine un ciudat, puternic șuvoi de dușmănie față de Nofret.

Cele două femei, Satipy și Kait nu se mai certau cu ea... O evitau. Nu-i vorbeau deloc și ori de câte ori apărea ea, își adunau copiii și plecau în altă parte. În același timp începură să se producă mici incidente, supărătoare. O rochie de bumbac de-a lui Nofret fu arsă cu un fier încins... Alta mânjită cu vopsea. De câteva ori în hainele ei fură găsiți spini ascuțiți... Altă dată, sub patul ei fu descoperit un scorpion. Mâncarea ce i se servea era fie prea condimentată, fie fără nici un gust. Într-o zi, în bucata ei de pâine fu găsit un șoarece mort.

Erau șicane liniștite, mărunte, neîndurătoare... Nimic pe față, nimic de care să fie cineva anume acuzat... Era în mod clar o mână de femeie.

Apoi, într-o zi, bătrâna Esa le chemă la ea pe Satipy, Kait și Renisenb. Era acolo și Henet, clătinând din cap și frângându-și mâinile.

— Ha! Spuse Esa mijindu-se la ele cu obișnuita ei expresie ironică. Iată-le, așadar, pe deșteptele mele nepoate! Ce vă închipuiți că faceți aici, toate? E adevărat ce am auzit despre rochia distrusă a lui Nofret... Și despre mâncarea ei insuportabilă?

Și Satipy și Kait zâmbiră. Nu erau niște zâmbete plăcute. Satipy întrebă:

— S-a plâns Nofret?

— Nu, răspunse Esa. Își aranjă peruca care o purta întotdeauna chiar și în casă. Nu, Nofret nu mi s-a plâns. Asta e ceea ce mă îngrijorează.

— Pe mine, nu, zise Satipy, înălțându-și capul frumos.

— Pentru că ești proastă, o repezi Esa. Nofret e de două ori mai isteată decât oricare dintre voi.

— Asta rămâne de văzut, spuse Satipy. Părea bine dispusă și mulțumită de sine.

— Ce e în capul vostru? Întrebă Esa, inchizitorial.

Chipul lui Satipy deveni grav.

— Tu ești o femeie bătrână, Esa. Nu vreau să fiu lipsită de respect... Dar tu nu mai privești lucrurile așa cum le privim noi care avem soți și copii. Am hotărât să luăm problema în mâinile noastre... Avem metodele noastre de a lupta cu o femeie care nu ne place și pe care n-o vom accepta.

— Frumoașe cuvinte, spuse Esa. Frumoașe cuvinte. Cârâi însă un discurs atât de frumos poți să le ții sclavelor de la moară.

— Corect și înțelept spus, zise Henet.

Esa se întoarse spre ea.

— Hai, Henet, spune-ne ce-a zis Nofret despre toate astea? Tu trebuie să știi... Ești în permanență lângă ea.

— Pentru că așa mi-a spus Imhotep. Îmi repugnă, bine-nțeles... Însă trebuie să execuți ordinele stăpânului. Sper că nu crezi...

Esa îi reteză glasul plângăreț:

— Știu totul despre tine, Henet. Mereu devotată... Și rareori mulțumindu-ți-se precum ai dori. Ce-a spus Nofret despre toate acestea? Asta te-am întrebat.

Henet clătină din cap.

— Nimic. Doar zâmbește.

— Exact. Esa luă o bomboană de jojoba de pe tava de lângă ea, o examinează, apoi o băgă în gură. După care rosti cu o înverșunare bruscă, răuvoitoare:

— Sunteți toate niște proaste! Puterea e de partea lui Nofret, nu a voastră. Nu faceți decât să-i dați apă la moară. Pot să jur că e încântată că procedați așa.

Satipy spuse tăios:

— Prostii. Nofret e singură printre noi. Ce putere are ea?

Esa răspunse cu asprime:

— Puterea unei femei tinere și frumoase, măritată cu un bărbat care începe să îmbătrânească. Știu foarte bine ce spun. Henet știe despre ce vorbesc.

Henet tresări. Dădu din cap și începu să-și frământă mâinile.

— Stăpânul e prea atras de ea... E normal, o... da, foarte normal.

— Du-te la bucătărie și adu-mi niște curmale și vin sirian...

Da, și miere.

După plecarea lui Henet, Esa spuse:

— Aici și-a băgat dracul coada... O simt. Satipy, tu ești capul în toată afacerea asta. Ai grijă căci, în timp ce ai impresia că tu ești cea deșteaptă, îi faci, de fapt, jocul lui Nofret.

Își dădu capul pe spate și închise ochii.

— V-am prevenit... Acum plecați.

— Ce să spun, noi în puterea lui Nofret? Zise Satipy în drum către lac. Esa e atât de bătrână încât a început să bată câmpii. Noi suntem cele ce-o avem pe Nofret la mână! Nu vom face nimic care să poată fi raportat... Însă cred, da, cred că foarte curând o să regrete chiar și numai faptul că a venit aici.

— Ești crudă... Crudă... Strigă Renisenb.

Satipy părea amuzată.

— Doar nu pretinzi că o iubești pe Nofret, Renisenb!

— Nu. Dar tu ești atât... Atât de răzbunătoare!

— Mă gândesc la copiii mei și la Yahmose! Nu sunt o momâie, nici o femeie care să înghită insultele... Eu am mândrie. I-aș frânge cu cea mai mare plăcere gâtul acestei femei. Din păcate nu e așa de simplu. Nu trebuie să stârnesc mânia lui Imhotep. Însă cred... În fine... Se poate găsi ceva.

Scrisoarea sosi ca un trăsnet.

Tăcuți, încremeniți, Yahmose, Sobek și Ipy ascultau cuvintele lui Hori desprinse de pe sulul de papirus: „Nu i-am spus, oare, lui Yahmose, că am să-l fac răspunzător pentru orice rău făcut concubinei mele? Cât timp veți trăi vom fi dușmani! N-am să mai trăiesc în aceeași casă cu voi atât timp cât n-o respectați pe Nofret, concubina mea! Nu mai sunteți fiii mei, carne din carnea mea, nici Sobek, nici Ipy. Fiecare din voi i-a făcut rău concubinei mele. Lucrul ăsta a fost confirmat de Kameni și Henet. Am să vă alung din casa mea pe toți! V-am întreținut... De acum înainte n-am s-o mai fac.”

Hori făcu o mică pauză după care continuă: „Slujitorul lui Ka, Imhotep, i se adresează lui Hori. Tu, mereu credinciosule cum o duci, ești bine, sănătos? Salută-le din partea mea pe Esa, mama mea, și pe fiica mea, Renisenb, și transmite-i urări de bine lui Henet. Ai mare grijă de afacerile mele până mă

întorc și să ai pregătit un aci de moștenire pentru Nofret, care va stăpâni împreună cu mine toată averea mea, în calitate de soție. Nici Yahmose, nici Sobek nu-mi vor fi asociați, nu-i voi mai întreține, căci îi acuz pentru necazurile provocate concubinei mele! Totul o să fie în siguranță până mă întorc. E foarte rău când familia unui bărbat, stăpân al casei, o prigonește pe concubina acestuia. În ceea ce-l privește pe Ipy, să ia aminte, și dacă și el o va supăra pe concubina mea, îl voi alunga și pe el din casa mea”.

Urmă o tăcere mormântală, apoi Sobek se ridică sub imperiul unei mâinii violente:

— Ce înseamnă toate astea? Ce a auzit tata? Cine i-a turnat toate minciunile astea? Putem să răbdăm așa ceva? Tata nu poate să ne dezmoștenească și să-i dea toate bunurile concubinei sale!

Hori zise calm:

— Treaba asta va fi neplăcut comentată... Și nedreaptă... Însă din punct de vedere legal are tot dreptul s-o facă. Își poate lăsa averea oricui dorește el.

— L-a vrăjit... Șerpoaica asta neagră și batjocoritoare, i-a făcut farmece!

Yahmose îngână uluit:

— E de necrezut... Nu poate fi adevărat...

— Tata-i nebun... Nebun! Strigă Ipy. S-a luat după spusele acestei femei și s-a întors împotriva mea!

Hori rosti grav:

— Imhotep va reveni curând... Așa scrie. Până atunci poate-i va trece mânia; poate nu s-a gândit cu adevărat să facă ce-a spus.

Se auzi un râs scurt, neplăcut. Satipy era cea care râsese. Stătea în ușa dinspre camerele femeilor și-i privea.

— Prin urmare, asta ne rămâne de făcut, nu-i așa, înțeleptule Hori? Să stăm și să așteptăm!

Yahmose spuse încet:

— Ce altceva am putea face?

— Ce altceva? Glasul lui Satipy căpătă forță. Țipă:

— Ce aveți cu toții în vene? Lapte? Știu că Yahmose nu-i

bărbat! Dar tu, Sobek... Nu găsești nici un leac pentru toate astea? Un cuțit în inimă și femeia asta n-o să ne mai poată face vreun rău.

— Satipy! Strigă Yahmose. Tata nu ne-ar ierta-o niciodată!

— Așa crezi tu. Eu, însă, îți spun că o concubină moartă nu-i același lucru ca una vie! O dată moartă, inima lui va reveni la fiii și nepoții lui. Și apoi, de unde să știe el cum a murit? Putea s-o fi înțepat un scorpion, nu? Deci, suntem cu toții de acord, nu-i așa?

Yahmose zise încet:

— Tata va afla. Îi va spune Henet.

Satipy râse isteric.

— Extraordinarul Yahmose cel prudent! Grijuliul, blândul Yahmose! Tu ar trebui să ai grijă de copii și de casă, nu eu. Să mă ajute Sakhmet! Să fii măritată cu un bărbat care nu e bărbat. Iar tu, Sobek, în ciuda lăudăroșeniei tale, n-ai pic de curaj, de hotărâre. Jur pe Ra că sunt mai vitează decât voi toți.

Se răsuci pe călcâie și plecă.

Kait, care stătuse în spatele ei, făcu un pas înainte. Rosti cu un glas profund și hotărât:

— Satipy are dreptate! E mai curajoasă decât voi. Yahmose, Sobek, Ipy – o să stați fără să faceți nimic? Ce spui de copiii tăi, Sobek? O să-i lași să moară de foame, foarte bine, dacă voi n-o să faceți nimic, am să fac eu. Niciunul dintre voi nu e bărbat!

Plecă și ea pe urmele pașilor iui Satipy și Sobek sări în picioare.

— Pe cei nouă zei ai cerului, Kait are dreptate! Asta-i o treabă de bărbat... Iar noi stăm aici cu mâinile în sân și ne văităm.

Sobek era tot o flacăra. Se repezi după Kait.

Hori îl strigă:

— Sobek, Sobek, unde te duci? Ce ai de gând să faci?

Sobek, furios și sălbatic, strigă din ușă:

— Ceva am să fac... Asta-i clar. Iar ceea ce am să fac, am să fac cu plăcere!

CAPITOLUL IX.

A doua lună de iernă – ziua a 10-a.

Renisenb ieși în verandă și rămase un moment cu ochii închiși din cauza luminii orbitoare de afară.

Se simțea bolnavă, și tulburată, și încolțită de temeri necunoscute. Își spunea, repetând iar și iar, aproape mecanic: „Trebuie s-o previn pe Nofret... Trebuie s-o previn”

Din spate, din casă, auzea glasurile amestecate ale lui Hori și Yahmose, iar peste ele, ascuțit și limpede, glasul de băiețandru al lui Ipy.

— Satipy și Kait au dreptate. Nu-i nici un bărbat în familia asta! Însă eu sunt bărbat. Da. Deși n-am vârsta, am o inimă de bărbat. Nofret m-a ridiculizat, a râs de mine, m-a tratat ca pe un țânc. Am să-i dovedesc că nu sunt copil. Nu mă tem de mânia tatei. Îl cunosc. E vrăjit... Femeia asta i-a făcut farmece. Dacă ea va dispărea, inima lui se va întoarce la mine... la mine! Eu sunt fiul lui cel mai iubit, voi toți mă considerați un copil... Dar o să vedeți. Da, o să vedeți voi!

Ieși alergând din casă și se ciocni de Renisenb, aproape dărâmând-o. Îl apucă de mânecă.

— Ipy, Ipy, unde te duci?

— S-o găsesc pe Nofret. O să vadă ea dacă-i mai dă mâna să râdă de mine!

— Stai puțin. Calmează-te. Nu trebuie să facem ceva nesăbuit.

— Nesăbuit? Băiatul râse disprețuitor. Ești la fel ca Yahmose. Prudență! Atenție! Nu trebuie să ne pripim! Yahmose e o babă. Iar Sobek, numai gura e de el. Dă-mi drumul, Renisenb. Își trase mâneca din strânsoarea ei.

— Nofret, unde-i Nofret!

Henet, care tocmai ieșise grăbită din casă, murmură:

— Oh, dragule, ăsta-i un lucru rău... Un lucru foarte rău. Ce se va întâmpla cu noi toți? Ce-ar fi spus iubita mea stăpână?

— Unde-i Nofret, Henet?

Renisenb țipă: „Nu-i spune”, însă Henet începuse deja:

— A plecat pe cărarea din spatele casei spre ogorul cu in.

Ipy se întoarse în fugă în casă și Renisenb spuse cu reproș:

— Nu trebuia să-i spui, Henet.

— N-ai încredere în bătrâna Henet. Niciodată n-ai avut încredere în mine. Scâncetul glasului său deveni și mai pronunțat. Însă sărmana bătrână Henet știe ce face. Băiatul are nevoie de timp ca să se răcorească, să-i treacă năduful. N-o s-o găsească pe Nofret unde l-am îndrumat eu. Nofret e aici... În pavilion... Cu Kameni, zâmbi ea.

Arată cu capul în lungul curții, apoi adăugă accentuând exagerat:

— Cu Kameni...

Însă Renisenb începuse deja să traverseze curtea.

Teti, târând după ea leul de lemn, veni alergând dinspre lac la mama sa și Renisenb o cuprinse în brațe. Ținându-și copilul la piept, înțelese ce forțe anume le animau pe Satipy și pe Kait. Femeile astea luptau pentru copiii lor.

Teti scoase un țipăt ușor:

— Nu mă strânge așa tare, mamă, nu așa tare. Mă doare.

Renisenb lăsa jos copila. O luă agale prin curte. La capătul pavilionului, Nofret și Kameni stăteau în picioare. La apropierea lui Renisenb se întoarseră.

Renisenb rosti repede, pe nerăsuflăte:

— Nofret, am venit să te previn. Trebuie să fii foarte atentă. Trebuie să te păzești.

O undă de amuzament disprețuitor trecu peste chipul lui Nofret.

— Așadar, câinii au început să-și arate colții.

— Sunt foarte supărați... Or să-ți facă cine știe ce rău.

Nofret scutură din cap.

— Nimeni nu-mi poate face rău, răspunse ea, cu o siguranță de sine magnifică. Dacă ar face-o, tatăl tău va fi înștiințat și se va răzbuna ca atare. Le va fi învățătură de minte. Râse: Cât de proști au fost cu insultele și meschinele lor persecuții! Le-am dat apă la moară ca să-mi facă jocul. Asta și vroiam!

Renisenb zise încetișor:

— Deci, asta ți a fost planul în tot acest timp? Și mie îmi părea rău de tine... Mă gândeam că nu suntem amabili! N-o să-mi mai pară rău... Cred că ești o ticăloasă. Când ai să

ajungi să te disculpi de cele 42 de păcate la ceasul judecății de apoi n-ai să poți spune: „n-am făcut nici un rău.” Și nici n-ai să poți spune: „n-am fost pizmașă”. Și inima ta va trage greu în balanță când va fi pusă în câmpul cu pana adevărului.

Nofret spuse tălmăcit:

— Ai devenit dintr-o dată foarte pioasă. Dar eu nu ți-am făcut nici un rău ție, Renisenb. N-am spus nimic împotriva ta. Întreabă-l pe Kamenî dacă nu e așa.

Apoi traversă curtea și urcă treptele verandei. Henet îi ieși în întâmpinare, și cele două femei intrară în casă.

Renisenb se întoarse încet spre Kamenî.

— Deci tu ești cel care a ajutat-o să ne facă asta?

Kamenî rosti repede:

— Ești supărată pe mine, Renisenb? Dar ce puteam să fac? Înainte de plecare, Imhotep m-a însărcinat la modul cel mai serios să scriu ce-o să-mi ceară Nofret ori de câte ori va dori. Spune-mi că nu mă condamni, Renisenb. Ce altceva aș fi putut face?

— Nu te condamni, spuse încet Renisenb. Presupun că n-ai făcut decât să îndeplinești ordinele tatălui meu.

— Nu mi-a plăcut că a trebuit s-o fac... Dar, e adevărat, Renisenb n-a existat nici un cuvânt împotriva ta.

— Ca și cum asta ar conta!

— Dar pentru mine contează. Chiar dacă Nofret mi-ar fi cerut-o, n-aș fi scris nici o vorbă care ar fi putut să-ți facă un rău cât de mic... Te rog să mă crezi.

Renisenb dădu din cap cu îndărătnicie. Cuvintele lui Kamenî n-o impresionaseră. Se simțea rănită și supărată ca și cum Kamenî, într-un anumit fel, ar fi trădat-o. În definitiv, era un străin. Deși rude de sânge, nu era decât un străin pe care tatăl ei îl adusese din celălalt capăt de țară. Era un scrib tânăr căruia stăpânul îi dăduse o sarcină pe care el o îndeplinise supus.

— N-am scris decât adevărul, insistă Kamenî. Nimic care să nu fie adevărat, îți jur.

— Nu, răspunse Renisenb, n-au fost minciuni. Nofret e prea deșteaptă pentru asta.

Prin urmare, bătrâna Esa avusese dreptate. Toate șicanele făcute de Satipy și Kait fuseseră exact ceea ce urmărise Nofret. Nu era de mirare că-și arborase zâmbetul de pisică.

— E rea, rosti Renisenb, urmărindu-și gândul. Da, e rea! Kameni aprobă:

— Da, e rea. E o ființă plină de răutate.

Renisenb se răsuci și îl privi curioasă.

— O cunoștea-i înainte de a veni aici, nu-i așa? O cunoșteai din Memphis?

Kameni se înroși și păru stingherit.

— N-o cunoșteam bine... Auzisem despre ea. Se spunea că e o fată mândră, ambițioasă și dură, și care nu iartă.

Renisenb își aruncă capul pe spate într-un gest nervos.

— Nu cred asta, spuse ea. Tata n-o să-și ducă la îndeplinire amenințările. Acum e supărat... Dar nu poate să fie atât de nedrept. Când va veni, ne va ierta.

— Când va veni, zise Kameni, Nofret va avea grijă să nu-l lase să se răzgândească. N-o cunoști pe Nofret, Renisenb. E foarte deșteaptă și hotărâtă... Și, nu uita, foarte frumoasă.

— Da, admise Renisenb. E foarte frumoasă.

Prin nu se știe ce raționament obscur, frumusețea lui Nofret parcă o rănea.

Renisenb își petrecu după-amiaza jucându-se cu copiii. În timp ce lua parte la distracția lor, durerea vagă din inima ei se atenuă și nu reveni decât abia înainte de apusul soarelui când, stând dreaptă și nemișcându-și pletele și cutele șifonate ale rochiei, se întrebă dacă nu observase ceva neobișnuit în comportarea lui Satipy și Kait.

Kameni plecase de mult din curte. Renisenb se îndreptă agale către casă și intră. În camera de zi nu era nimeni, așa că intră prin partea din spate a casei, unde erau încăperile femeilor, într-un colț al camerei sale Esa moțăia, în timp ce micuța ei sclavă însemna grămezile de lenjerie. În bucătărie se coceau pâini de formă triunghiulară. Nu se vedea nimeni altcineva altcineva primprejur. Un sentiment ciudat, neliniștitor încolți în sufletul lui Renisenb. Unde erau cu toții?

Hori plecase, probabil, la Mormânt. Yahmose putea fi cu el,

sau pe câmp. Sobek și Ipy ar fi putut fi cu vitele sau, probabil, urmăreau încărcarea coșurilor cu grâu. Dar unde erau Satipy și Kait și unde era, da, unde era Nofret?

Camera goală a lui Nofret era îmbibată de parfumul uleiurilor sale. Renisenb rămase în ușă, uitându-se la o mică pernă, la cutia de bijuterii, la o grămăjoară de brățări din mărgelă și la un inel împodobit cu un scarabeu albastru. Parfumuri, alifii, haine, lenjerie, sandale... Toate vorbind despre stăpâna lor, despre Nofret, ce trăia printre ei și care era o străină și un dușman.

Renisenb se întreba unde putea fi Nofret. Porni agale către ieșirea din spate a casei și se întâlni cu Henet care tocmai intra.

— Unde sunt cu toții, Henet? Cu excepția bunicii, toată casa e goală.

— De unde să știu eu, Renisenb? Am muncit până acum ajutându-le pe țesătoare, m-am îngrijit de o mie de lucruri. Eu n-am timp de plimbare.

Asta înseamnă, gândi Renisenb, că cineva s-a dus să se plimbe. Poate că Satipy s-a dus după Yahmose până sus, la Mormânt, să-i mai țină încă o predică. Dar unde era Kait? Era cu totul neobișnuit din partea ei să stea departe de copii atât de mult.

Și din nou, un ciudat și tulburător presentiment îi încreți fruntea. „Unde era Nofret?”

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Henet răspunse:

— În ceea ce o privește pe Nofret, a plecat cu mult timp în urmă la Mormânt. Ei da, Hori și cu ea se potrivesc de minune. Henet râse răutăcios. Și Hori are multă minte. Se strecură mai aproape de Renisenb. Dacă ai ști, Renisenb, ce rău mi-a părut pentru tot ce s-a întâmplat! Nofret a venit în ziua aceea la mine, cu urmele degetelor lui Kait pe obraz și cu sângele șiroind și i-a ordonat lui Kameni să scrie ce-a văzut și mie să confirm, iar eu n-am putut să spun că nu văzusem. Oh, e foarte isteată. Iar eu, cu gândul mereu la iubita ta mamă moartă...

Renisenb o împinse și ieși în lumina aurie a apusului de

soare. Stâncile erau învăluite în umbre adânci... Totul în jur părea o lume fantastică la acea oră.

Renisenb își iuți pașii când o luă pe poteca stâncoasă. Vroia să ajungă sus, la Mormânt să-l găsească pe Hori. Da, să-l găsească pe Hori. La fel făcea și când era copil și i se stricau jucăriile, sau când era neliniștită sau speriată. Hori era ca stâncile, neclintit, neschimbat, etern.

Mintea lui Renisenb repeta confuză: „Totul va fi în regulă când voi ajunge la Hori...”

Pașii i se iuțiră... Aproape că alerga.

Apoi o zări brusc pe Satipy îndreptându-se spre ea. Așadar și Satipy fusese sus la Mormânt. Dar ce ciudat era mersul ei împleticit, orbecăind de parcă nu vedea!

Satipy se opri brusc când o zări pe Renisenb și-și duse mâna la piept. Renisenb se apropie și tresări la vederea chipului lui Satipy.

— Ce s-a întâmplat, Satipy, te simți rău?

Glasul lui Satipy fu un cârâit, iar ochii îi fugeau în toate părțile.

— Nu, nu bine-nțeleș că nu.

— Arăți rău. Pari speriată. Ce s-a întâmplat?

— Ce putea să se întâmple? Bine-nțeleș că nimic.

— Unde ai fost?

— M-am dus la Mormânt... Să-l caut pe Yahmose. Nu era acolo. Nu era nimeni acolo.

Renisenb se uită lung la ea. Aceasta era o Satipy nouă... O Satipy din care dispăruse tot curajul și toată hotărârea.

— Vino, Renisenb... Hai să ne întoarcem acasă.

Satipy îi apucă brațul cu o mână ușoară, tremurândă și o întoarse cu spatele spre direcția din care venise, dar în fața acestui gest Renisenb se simți cuprinsă de-o bruscă revoltă.

— Nu, eu mă duc la Mormânt.

— Ți-am spus că nu e nimeni acolo.

— Vreau să privesc Nilul, să stau numai.

— Dar apune soarele... E foarte târziu.

Degetele lui Satipy îi strângeau brațul ca într-un clește. Renisenb se eliberă cu o mișcare hotărâtă.

— Lasă-mă să trec, Satipy.

— Nu. Întoarce-te cu mine.

Dar Renisenb trecu pe lângă ea și își urmă drumul pe potecă. Se petrecuse ceva... Instinctul îi spunea că se petrecuse ceva. Apoi văzu ce... Ceva negru inform zăcea în umbra stâncii. O luă la fugă și ajunsese lângă el.

Nu fu surprinsă de ceea ce văzu. Era ca și cum s-ar fi așteptat la asta...

Nofret zăcea cu fața în sus, cu trupul sfărâmat și răsucit. Ochii îi erau deschiși și morți...

Renisenb îngenunche și atinse obrazul rece, apoi se ridică și privi în sus. Abia dacă o auzi pe Satipy vorbind în spatele ei...

— Trebuie să fi căzut, spuse Satipy. A căzut. Se plimba pe poteca de pe marginea stâncii și a alunecat...

Da, gândi Renisenb, așa se întâmplase. Nofret căzuse de pe potecă și, în cădere, trupul i se izbise de stânci.

— Poate a văzut un șarpe și s-a speriat, spuse Satipy. Sunt destui șerpi care dorm la soare pe poteca asta.

Șerpi. Da, șerpi. Sobek și șarpele. Un șarpe cu corpul sfărâmat, zăcând mort la soare. Ochii strălucitori ai lui Sobek...

Gândi: „Sobek... Nofret...”

Apoi simți o ușurare bruscă la auzul vocii lui Hori.

— Ce s-a întâmplat?

Se întoarse și-i văzu venind pe Hori și Yahmose. Satipy se repezi să explice cum că Nofret trebuie să fi căzut de pe potecă.

Yahmose spuse:

— Probabil că venise sus să ne caute, dar Hori și cu mine plecaserăm să supraveghem irigațiile. E mai mult de o oră de atunci. Tocmai ne întorceam când v-am văzut aici.

Renisenb întrebă cu glas atât de ciudat încât o surprinse și pe ea:

— Unde e Sobek?

În acel moment avu impresia că Hori tresărise puternic la întrebarea ei. Yahmose păru doar încurcat când rosti:

— Sobek? Nu l-am văzut toată după-amiaza. Nu l-am văzut

de când a plecat foarte nervos din casă, lăsându-ne acolo.

Dar Hori o privea pe Renisenb. Ea ridică ochii și privirile li se întâlniră. Apoi el își desprinsе privirea și se uită gânditor în jos la trupul inert al lui Nofret și ea știu cu exactitate la ce se gândea el.

Hori murmură întrebător:

— Sobek?

— Oh nu, se auzi Renisenb spunând, oh nu,... Oh nu...

Satipy repetă iute:

— A căzut de pe potecă. Cărarea e foarte îngustă aici și periculoasă.

Lui Sobek îi plăcea să ucidă. „Ceea ce am să fac, o să-mi facă plăcere...”

Sobek omorând șarpele...

Sobek întâlnind-o pe Nofret pe poteca îngustă...

Se auzi îngânând întretăiat:

— Noi nu știm... Nu știm...

Apoi, cu o profundă ușurare, ca și cum i s-ar fi luat de pe inimă o grea povară, auzi vocea gravă a lui Hori întărind ipoteza lui Satipy.

— Trebuie să fi căzut de pe potecă...

Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Renisenb. Ea gândi: „El și cu mine știm... O vom ști mereu...”

Se auzi rostind tare și tremurat:

— A căzut de pe potecă...

Și, ca un ultim ecou, glasul blând al lui Yahmose îngână:

— Trebuie să fi căzut de pe potecă.

CAPITOLUL X.

A patra lună de iarnă – ziua a 6-a.

Imhotep stătea în fața Esei.

— Cu toții spun aceeași poveste, repetă el foarte necăjit.

— La urma urmelor, e convenabil așa, răspunse Esa.

— Convenabil? Convenabil? Ce cuvânt ciudat folosești!

Esa cârâi scurt.

— Știu ce spun, fiule.

— Eu trebuie să hotărâsc dacă ei spun adevărul sau nu, rosti amenințător Imhotep.

— Nu ești nici pe departe zeița Maat. Și nici nu poți, precum Anubis, să pui inimile în balanță!

— A fost un accident? Imhotep clătină din cap cu încăpățănare. Trebuie să țin seamă de faptul că anunțul intențiilor mele privitoare la nerecunoscătoarea mea familie puteau să stârnească anumite pasiuni.

— Într-adevăr, așa-i, spuse Esa. Pasiunile au fost stârnite. Strigau atât de tare în sala mare încât puteam să aud din camera mea ce spuneau. Apropo, aveai cu adevărat intențiile alea?

Imhotep se foi încurcat și murmură:

— Am scris la supărare... O supărare justificată. Familia mea avea nevoie de o lecție aspră.

— Cu alte cuvinte, le-ai tras doar o sperietură, nu-i așa?

— Dragă mamă, ce mai contează acum?

— Înțeleg, spuse Esa. Nici tu nu știi ce aveai de gând. Confuz, ca de obicei.

Imhotep făcu un efort să-și stăpânească iritarea.

— Vreau să spun doar că problema aceea a căzut. Acum discutăm de moartea lui Nofret. Dacă aș ști că cineva din familia mea a putut fi atât de orbit de furie încât s-o omoare deliberat... Eu... Cu adevărat nu știu ce-aș face!

— Prin urmare, e un noroc că toți spun aceeași poveste! Nimeni n-a insinuat altceva, nu-i așa?

— Bine-nțeles că nu.

— Atunci de ce să nu considerăm incidentul închis? Ar fi trebuit s-o iei pe fată cu tine în nord. Și doar ți-am spus-o!

— Deci, tu crezi...

— Eu cred ce mi se spune, afară doar dacă nu se potrivește cu ceea ce văd cu proprii-mi ochi (ceea ce e destul de puțin, acum) Sau aud cu urechile mele. Presupun că ai chestionat-o pe Henet, nu? Ce-a avut de spus despre treaba asta?

— E cumplit de amărâtă... Foarte amărâtă. Pentru mine.

Esa înălță din sprâncene.

— Tu chiar mă uimești.

— Henet e grozav de inimoasă, rosti Imhotep cu căldură.

— Deci așa. Numai că mai are și o limbă foarte ascuțită, iar

dacă amărăciunea față de pierderea suferită de tine e singura ei reacție, atunci cu siguranță aş considera incidentul închis. Există o grămadă de alte probleme care să-ți acapareze atenția.

— Da, într-adevăr. Imhotep se ridică, revenind brusc la stilul său aferat, plin de importanță. Yahmose mă așteaptă în sala mare cu o listă de tot soiul de probleme pe care trebuie să le pună la punct. Am de luat multe decizii. După cum ai spus, problemele personale nu trebuie să perturbe mersul vieții.

Îeși grăbit.

Esa zâmbi o clipă, un zâmbet oarecum sardonic, apoi chipul îi redeveni grav. Clătină îngândurată din cap și oftă.

Yahmose și Kamenî îl așteptau pe Imhotep. Hori explică Yahmose, îi supraveghea pe cei ce se ocupau cu îmbălsămarea și pregătirile de înmormântare și care ajunseseră în faza finală a muncii lor.

Trecuseră câteva săptămâni până ce Imhotep ajunsesese acasă, după aflarea veștii morții lui Nofret, și pregătirile mortuare erau aproape terminate. Trupul fusese lăsat să se îmbibe în baia cu apă sărată timp îndelungat; așa cum era necesar, i se aduseră corecturile necesare astfel încât să semene cât mai mult cu aspectul natural, fusese uns și frecat cu săruri, înfășurat în bandaje și pus în sarcofag.

Yahmose explică faptul că indicase ca sarcofagul să fie depus într-o mică încăpere funerară în apropierea mormântului de piatră, cameră destinată a adăposti, mai târziu, și trupul lui Imhotep. Dădu detalii amănunțite în legătură cu tot ce ordonase, iar Imhotep își exprimă mulțumirea, aprobându-l.

— Ai făcut bine, Yahmose, spuse amabil. Ai dat dovadă de multă judecată și nu ți-ai pierdut capul.

La această neașteptată laudă, Yahmose roși ușor.

— Ipy și Montu sunt, firește, îmbălsămători costisitori, continuă Imhotep. Aceste vase canopice, de exemplu, mi se par extrem de scumpe. Nu văd de ce ar fi nevoie de o asemenea extravagănță. Unele prețuri pretinse de ei mi se par prea mari. Asta-i rău la acești îmbălsămători angajați de familia guvernatorului. Consideră că pot cere orice preț care

le trece prin minte. Ar fi costat mult mai ieftin dacă n-ar fi fost vorba de cineva mai puțin cunoscut.

Yahmose zise:

— Am fost nevoit să decid singur asupra acestor probleme în lipsa ta... Și am dorit să i se acorde toate onorurile concubinei pe care ai prețuit-o atât de mult.

Imhotep încuviință și-l bătu pe umăr.

— În privința asta, ai greșit cu cele mai bune intenții, fiule. Știu că de obicei ești foarte prudent în materie de bani. Acum te-ai avântat în cheltuieli inutile numai ca să-mi faci pe plac. Îmi dau seama și apreciez asta. Totuși, eu nu mă scald în bani, și o concubină e... ăăă... Hmm... Doar o concubină. Cred că trebuie să eliminăm amuletele cele mai scumpe... Și, stai să văd, mai e o posibilitate sau două de a mai reduce din cheltuieli. Doar să ne citească Kameni cifrele devizului.

Kameni desfășură papirusul.

Yahmose scoase un suspin de ușurare.

Pășind agale către lac, Kait se opri lângă locul unde se jucau copiii, sub privirile mamelor lor.

— Ai avut dreptate, Satipy, spuse. O concubină moartă nu e același lucru ca o concubină vie!

Satipy se uită în sus la ea, cu o privire confuză. Renisenb întrebă repede:

— Ce vrei să spui, Kait?

— Pentru o concubină vie, nimic nu era destul de bun... Nici hainele, nici bijuteriile... Nici chiar moștenirea pe care Imhotep i-ar fi lăsat-o, nedreptățindu-și copiii! Acum însă, iată că Imhotep nu mai știe ce să facă pentru a scădea cheltuielile de înmormântare! În definitiv, de ce să-ți risipești banii pe o moartă? Da, Satipy, ai avut dreptate.

Satipy șopti:

— Ce-am spus? Am uitat.

— Ei bine, aprobă Kait. Și eu am uitat. Și Renisenb, de asemenea.

Renisenb se uită în tăcere la Kait. În glasul lui Kait se distinge ceva... Ceva ce aducea cu un soi de amenințare discretă și asta o impresiună neplăcut. Fusesse obișnuită s-o

considera pe Kait o femeie destul de prostuță, blândă și supusă, pe care n-o prea bagi în seamă. Ceea ce o șoca acum era faptul că Satipy și Kait păreau să-și fi inversat rolurile. Tiranica și agresiva Satipy era acum liniștită, aproape timidă, în timp ce blânda Kait de până atunci, părea să fie cea care o domina.

În realitate, însă, gândi Renisenb, își schimbă oamenii caracterul... Sau nu? Se simțea confuză. Își modificaseră cu adevărat Satipy și Kait caracterul în ultimele săptămâni, sau schimbarea uneia era rezultatul schimbării celeilalte? Devenise Kait agresivă? Sau părea așa numai datorită potolirii bruște a lui Satipy?

În mod hotărât, Satipy era cu totul alta. Glasul său nu mai era ridicat și nici nu mai avea accentele stridente binecunoscute. Pășea prin curte și prin casă cu un mers șovăitor, împleticit, atât de neobișnuit felului său hotărât de a fi. Renisenb pusese această schimbare pe seama șocului provocat de moartea lui Nofret, dar era de neînțeles faptul că acel șoc avea să dureze atât. Renisenb nu putu să nu-și spună că mult mai potrivit firii lui Satipy ar fi fost să-și exprime deschis bucuria în privința acelei neașteptate morți care venea ca o salvare. În loc de asta, Satipy tresărea speriată ori de câte ori era rostit numele de Nofret. Până și Yahmose părea să fi scăpat de ocările și teroarea ei și, drept urmare, începuse să capete o mai mare încredere în sine, să fie mai hotărât. La urma urmelor, gândi Renisenb, schimbarea lui Satipy nu putea fi decât binevenită... Sau, cel puțin, asta era părerea ei. Și totuși, ceva legat de asta o făcea să se simtă vag neliniștită...

Brusc, cu o tresărire, Renisenb își dădu seama cum Kait continua s-o privească încruntată. Kait părea să aștepte de la ea o confirmare, un cuvânt de aprobare la cele spuse înainte.

— Și Renisenb a uitat, repetă Kait.

Renisenb se simți brusc cuprinsă de un sentiment de revoltă. Nici Kait, nici Satipy, nimeni n-avea dreptul să-i dicteze ce trebuie și ce nu trebuie să uite. Îi înfruntă privirea lui Kait cu hotărâre și chiar cu sfidare.

— Femeile din casa asta trebuie să fie unite, spuse Kait.

Renisenb își recăpătă glasul. Rosti clar și hotărât:

— De ce?

— Pentru că au același interes.

Renisenb își scutură capul cu violență. Își spuse: „Sunt o persoană, nu numai o femeie. Sunt Renisenb”. Apoi rosti cu glas tare:

— Nu-i așa de simplu.

— Vrei să ne creezi probleme, Renisenb?

— Nu. Dar, apropo, ce înțelegi prin probleme?

— Ar fi bine ca tot ce s-a spus atunci în sala mare să fie uitat.

Renisenb râse:

— Ești o proastă, Kait. Servitorii, sclavii, bunica... Cu toții trebuie să fi auzit! De ce să pretindem că nu s-a întâmplat nimic, când, de fapt, s-a întâmplat?

— Eram foarte supărați, rosti greoi Satipy. Nu știam ce spunem.

Apoi adăugă cu o iritare febrilă:

— Încetează să mai vorbești despre asta, Kait! Dacă Renisenb vrea să bată toba, las-o s-o bată.

— Nu vreau deloc să provoc necazuri, zise Renisenb, indignată, dar e stupid să te prefaci că ai uitat!

— Nu, răspunse Kait. E înțelept. Ar trebui să te gândești la Teti.

— Teti e foarte bine.

— Totul e foarte bine... Acum, că Nofret e moartă. Kait zâmbi.

Era un zâmbet calm, senin, satisfăcut și din nou Renisenb simți cum o cuprinde revolta.

Și totuși, Kait avea dreptate. Acum, că Nofret era moartă, toate erau în regulă.

Satipy, Kait, ea însăși, copiii... Toți în siguranță, liniștiți, fără nici o amenințare cu privire la viitor. Intrusa, turbulentă, străina intrigantă fusese îndepărtată... Pentru totdeauna.

Dar atunci, de ce unda aceea emoțională care o înfiora când se gândea la soarta lui Nofret? De unde sentimentul de milă față de tânăra moartă pe care n-o iubise? Nofret fusese rea și Nofret murise... De ce nu putea să privească lucrurile în felul

ăsta și să le ia ca atare? De unde acest ciudat și brusc sentiment de compasiune... De ce mai mult decât compasiunea... Ceva foarte asemănător cu înțelegerea?

Renisenb clătină din cap nedumerită. Rămăsese singură pe malul lacului după plecarea celorlalți, încercând în zadar să-și limpezească gândurile confuze.

Soarele coborâse spre apus când Hori traversă curtea și, văzând-o, veni și se așează lângă ea.

— E târziu, Renisenb. Peste puțin timp va apune soarele. Ar trebui să intri în casă.

Vocea lui gravă, liniștită, o calmă ca întotdeauna. Se răsuci spre el cu o întrebare.

— E obligatoriu ca femeile din casă să facă front comun?

— Cine ți-a spus asta, Renisenb?

— Kait. Ea și Satipy...

Renisenb se opri.

— Dar tu... Tu ce crezi?

— Oh, ce cred! Nu știi ce să cred, Hori. În mintea mea totul e confuz. Lumea mi se pare anapoda. Toți sunt altfel de cum credeam eu că sunt. Pe Satipy am considerat-o mereu o ființă îndrăzneță, hotărâtă, tiranică. Acum, însă, e moale, șovăitoare, timidă chiar. Atunci, care e adevărata Satipy? Oamenii nu se pot schimba în modul ăsta doar într-o singură zi.

— Într-o singură zi, nu.

— Și Kait... Ea care a fost întotdeauna blândă și supusă și-i lăsa pe toți s-o bruftuluiască. Acum ea e cea care ne domină pe toți!

Chiar și Sobek pare că se teme de ea. Până și Yahmose e altul... Dă porunci și așteaptă să fie îndeplinite.

— Toate astea te tulbură Renisenb?

— Da. Pentru că nu le înțeleg. Simt uneori că până și Henet poate fi cu totul alta decât pare să fie!

Gândindu-se la această ultimă frază ca la o absurditate, Renisenb râse, dar Hori nu o imită. Chipul său rămase grav și îngândurat.

— Până acum nu te-ai gândit deloc la problemele astea... la

oameni, în general, nu-i așa. Renisenb? Dacă ai fi făcut-o, ți-ai fi dat seama... Se opri o clipă, apoi continuă: Știi că toate mormintele au o ușă falsă?

— Da, bine-nțeles.

— Ei bine, așa e și cu oamenii, Și ei își crează o ușă falsă... Pentru a-i păcăli pe ceilalți. Dacă sunt conștienți de slăbiciunea lor și de faptul că sunt niște incapabili, își afișează cu îndrăzneală o covârșitoare autoritate – asta-i ușa lor falsă și, după un timp, ajung să creadă ei înșiși în ea. Își închipuie, și și-o închipuie și cei din jur, că sunt într-adevăr așa. Dar în spatele, acelei uși, Renisenb, e doar piatră... Ușa nu duce nicăieri. Dar atunci când se izbesc de realitate, așa cum este ea, atunci iese la iveală adevăratul lor fel de a fi. Lui Kait, blândețea și supunerea i-au adus ce și-a dorit: un soț și copii. Prostia i-a făcut viața mai ușoară... Dar când s-a simțit amenințată de un pericol real, a ieșit la iveală adevăratul său caracter. Ea nu s-a schimbat, Renisenb... Tăria și voința ei au existat dintotdeauna.

Renisenb rosti copilărește:

— Dar mie nu-mi place, Hori. Mă sperie. Mi-e frică să-i văd pe toți altfel de cum îi credeam. Dar eu? Eu sunt aceeași.

— Oare? Îi zâmbi. Atunci de ce te gândești aici de câteva ore, cu fruntea înnegurată, frământându-ți mintea să afli răspunsuri? Vechea Renisenb... Aceeași Renisenb care-a plecat cu Khay... A făcut vreodată asta?

— Oh, nu. Nu era nevoie. Renisenb se opri.

— Vezi? Tu singură ai spus-o. Acesta e cuvântul care exprimă realitatea: nevoia! Tu nu mai ești copilul fericit, fără gânduri, cum ai fost până acum, acceptând totul așa cum ți se arată. Nu ești doar una dintre femeile din casă. Tu ești Renisenb care caută să-și explice totul, care își pune întrebări cu privire la alții...

Renisenb răspunse încetișor:

— Mă gândeam la Nofret...

— Cum te gândea?

— Mă întrebam de ce nu pot s-o uit... A fost rea și crudă și a încercat să ne facă rău, apoi a murit... De ce nu pot să uit

toate astea?

— Nu le poți uita?

— Nu. Încerc... Dar... Renisenb se opri. Încruntată, își trecu mâna peste ochi. Uneori am impresia că știu totul despre Nofret, că o cunosc, Hori.

— Știi? Cum adică?

— Nu pot să-ți explic. Însă mi se întâmplă din când în când să am senzația că e aici, lângă mine. Aproape că simt că aș fi ea... Că simt exact ce simțea și ea. A fost foarte nefericită, Hori, n-am știut-o la timp, însă o știu acum. Vroia să ne rănească pe toți, pentru că ea era atât de nefericită.

— Nu poți ști asta, Renisenb.

— Nu, bine-nțeles că n-o știu, dar o simt. O singură dată am zărit pe chipul ei toată nefericirea, amărăciunea și ura cumplită din sufletul ei și nu le-am înțeles! Trebuie că a iubit pe cineva și apoi s-a întâmplat ceva rău... Poate el a murit... Sau a părăsit-o... Și asta a făcut-o să devină așa, rea, dorind să facă și ea rău altora. Oh, poți să spui ce vrei, știu că am dreptate! A devenit concubina unui bătrân, a tatălui meu... A venit aici și am primit-o ca pe-un dușman... Și s-a gândit că ne-ar putea face pe toți tot atât de nefericiți ca și ea... Da, asta a fost!

Hori privi curios.

— Cât de sigură ești de ce spui, Renisenb! Și totuși, n-ai cunoscut-o bine.

— Dar simt că ăsta-i adevărul. O simt pe Nofret. Uneori simt atingerea hainelor sale, o simt lângă mine...

— Înțeleg.

Între ei se lăsă tăcerea. Afară aproape că era întuneric.

După un timp Hori rosti liniștit:

— Nu crezi că Nofret a fost victima unui accident? Bănuiești că a fost împinsă de pe cărare?

Renisenb se înfioră neplăcut auzindu-și gândurile rostite de altul.

— Nu, nu, nu spune asta!

— Totuși, Renisenb, eu consider că-i mai bine s-o spunem... Din moment ce tot o gândești. O gândești, nu?

— D... da!

Hori dădu gânditor din cap. Continuă:

— Și crezi că Sobek a făcut-o?

— Cine altcineva ar fi putut s-o facă? Îți amintești întâmplarea cu șarpele? Și îți aduci aminte ce a spus... În ziua aceea... Ziua morții ei... Înainte de a ieși din sala mare?

— Da, îmi aduc aminte. Însă nu întotdeauna cei care spun multe le și fac!

— Deci, tu nu crezi că a fost omorâtă?

— Ba da, Renisenb, cred... Numai că, vezi tu, asta-i doar o părere personală. N-am dovezi. Și nici nu cred că ar exista vreo dovadă. Țsta e motivul pentru care l-am sfătuit pe Imhotep că accepte ipoteza unui accident. Cineva a împins-o pe Nofret... Dar nu vom ști niciodată cine.

— Vrei să spui că nu crezi că a fost Sobek?

— Nu, nu cred. Dar, cum spuneam, n-o să știm niciodată... Așa că e mai bine să nu ne mai gândim la asta.

— Dar... Dacă n-a făcut-o Sobek... Cine crezi că a făcut-o? Hori scutură din cap.

— Am o bănuială... Dar s-ar putea să fie greșită, drept care prefer să n-o dezvălui...

— În cazul ăsta... N-o să știm niciodată!

În glasul lui Renisenb se putea citi spaima.

— Poate... Rosti Hori, ezitând... Poate e mai bine așa.

— Să nu știm?

— Să nu știm.

Renisenb se cutremură.

— Dar atunci... Oh, Hori, mi-e frică!

CAPITOLUL XI.

Prima lună de vară – ziua a 11-a.

Ceremonia finală fusese săvârșită și rugăciunile fuseseră rostite în mod corespunzător. Montu, marele preot al templului zeiței Hathor, începu să măture cu grijă camera mortuară în timp ce rostea descântece pentru îndepărtarea urmelor tuturor spiritelor rele, înainte ca ușa să fie sigilată pentru totdeauna.

Apoi mormântul fu sigilat și tot ce rămăsese de la

îmbălsămare, borcănașe cu natron, alifii, săruri, cârpe ce veniseră în contact cu trupul moartei, fu strâns și pus într-o mică încăpere alăturată, care, de asemenea, fu sigilată.

Imhotep își îndreptă umerii și oftă adânc, exprimându-și astfel sincera compasiune față de defunctă. Totul a fost făcut cum trebuie. Nofret fusese înmormântată conform ritualului cerut și fără să se facă economie la ceva (lucru oarecum necugetat, după părerea lui Imhotep).

Imhotep făcu schimb de amabilități cu preoții care, sfârșindu-și acum oficierea religioasă, reveniseră la cele lumești. Coborâră cu toții spre casa unde îi așteptau răcoritoarele de rigoare. Imhotep discuta cu marele preot ultimele schimbări politice. Theba se transformase foarte repede într-un oraș puternic. Era posibil ca, după foarte mult timp, Egiptul să se unească din nou sub comanda unui legiuitor unic. Epoca de aur a constructorilor piramidelor putea să revină.

Montu vorbea cu respect și admirație despre regele Nebhepet-Re. Un soi de primă clasă și, în același timp, un om cucernic. Coruptul și lașul nord cu greu i-ar putea ține piept. Un Egipt unificat – iată ce trebuia. Și asta ar fi însemnat mult pentru Theba, nu încăpea nici o îndoială.

Bărbații pășeau alături, dezbătând viitorul.

Renisenb se uită înapoi la stâncă și la camera sigilată a mormântului.

„Așadar, asta-i sfârșitul”, murmură ea. Brusc, o cuprinse un sentiment de ușurare. Până în ultimul moment se temuse de ceva, fără să poată spune ce era acel ceva. De-o izbucnire de ultimă oră sau de acuzații? Dar totul decursese în modul cel mai liniștit. Nofret fusese înmormântată cum trebuie, după toate ritualurile cerute de religie.

Acesta era sfârșitul.

Henet rosti în surdină:

— Sper să fie așa, sunt sigură că așa va fi, Renisenb.

Renisenb se întoarse spre ea.

— Ce vrei să spui, Henet?

Henet îi evită privirea.

— Am spus doar că ăsta a fost sfârșitul. Uneori ceea ce consideri a fi sfârșitul e abia începutul. Ar fi teribil de neplăcut.

Renisenb spuse supărată:

— Despre ce vorbești, Henet? La ce faci aluzie?

— N-am făcut niciodată aluzii, Renisenb. N-aș face așa ceva. Nofret e moartă și toată lumea e mulțumită. Prin urmare totul e cum trebuia să fie.

— Te-a întrebat tata ce părere ai despre moartea lui Nofret?

— Da, m-a întrebat, Renisenb. Mai mult chiar, mi-a cerut să-i spun exact ce cred eu despre toate astea.

— Și ce i-ai spus?

— Păi, bine-nțeles că i-am zis că a fost un accident. Ce altceva ar putea fi? Cred că nu-ți trece prin minte, i-am spus, că cineva din familia ta i-ar fi putut face rău fetei, nu-i așa? N-ar fi îndrăznit. Îți poartă prea mult respect. Poate ca au bombănit, dar nimic altceva. Poți să ai încredere în mine, am conchis, că n-a fost nimic altceva!

Henet dădu din cap și chicoti.

— Și tata te-a crezut?

Henet dădu din nou din cap, foarte satisfăcută.

— Ah, tatăl tău știe cât îi sunt de devotată. El se-ncrede întotdeauna în cuvântul bătrânei Henet. El mă apreciază, nu ca ceilalți. Ei bine, devotamentul meu față de voi toți își găsește în sine propria-i răsplată. Eu nu aștept mulțumiri.

— I-ai fost devotată lui Nofret, spuse Renisenb.

— Nu știu de unde ți-a venit ideea asta, Renisenb. N-am făcut decât să mă supun unor ordine, ca oricare altul.

— Ea credea că-i erai devotată.

Henet chicoti din nou.

— Nofret nu era chiar atât de deșteaptă precum se credea. O fată mândră... Și o fată care-și imagina că va stăpâni lumea. Ei bine, acum în împărăția Umbrelor trebuie să le explice judecătorilor... Și un chip frumos n-o să-i mai fie de nici un ajutor. Într-un fel, am scăpat de ea. Sau, cel puțin așa sper – adăugă ea în șoaptă și atinse una din amuletele pe care le purta.

— Aș vrea să-ți vorbesc despre Satipy, Renisenb.

— Ce e, Yahmose?

Renisenb se uită cu înțelegere la chipul blând și îngrijorat al fratelui său.

Yahmose rupse cu greu tăcerea:

— Se întâmplă ceva foarte grav cu Satipy. Nu pot să pricep.

Renisenb se mulțumi să. Clatine din cap cu tristețe. Nu găsea nimic potrivit de spus.

— Am observat că de la un timp s-a schimbat, continuă Yahmose. Tresare și tremură la orice zgomot neobișnuit. Nu mai mănâncă. Pășește de parcă... De parcă s-ar teme și de umbra ei. Și tu ai remarcat asta, Renisenb, nu-i așa?

— Da, am remarcat-o cu toții.

— Am întrebat-o dacă e bolnavă... Dacă n-ar trebui să chem un doctor... Însă ea spune că n-are nimic... Că se simte perfect.

— Știu.

— Deci și tu ai întrebat-o? Și nu ți-a spus nimic... Absolut nimic?

Din cuvintele lui răzbătea îngrijorarea. Renisenb fu mișcată de neliniștea lui, însă nu-l putea ajuta cu nimic.

— Insistă că se simte foarte bine.

Yahmose îngână:

— Nici de dormit nu doarme bine... Țipă în somn. Este... ar putea avea vreo supărare despre care noi să nu știm?

Renisenb scutură din cap.

— Nu văd cum ar fi posibil. Copiii sunt bine. Aici nu s-a întâmplat nimic... Afară de moartea lui Nofret, desigur... Dar Satipy n-a fost câtuși de puțin afectată de asta.

Yahmose zâmbi ușor.

— Bine-nțeles că nu. Ba dimpotrivă. În plus, cred că schimbarea ei a început înaintea morții lui Nofret.

Tonul lui era ușor nesigur și Renisenb îl privi iute. Yahmose rosti cu o oarecare insistență:

— Înainte de moartea lui Nofret, nu crezi și tu?

— Eu n-am remarcat-o decât după aceea, spuse încetișor Renisenb.

— Și ești sigură că nu ți-a spus nimic?

Renisenb clătină din cap.

— Să știi, Yahmose, eu nu cred că Satipy e bolnavă. Mi se pare mai degrabă că e... speriată.

— Speriată? Exclamă Yahmose extrem de uimit. De ce să fie speriată? Și ce anume să o sperie? Satipy a fost dintotdeauna curajoasă ca o leoaică.

— Știu. Mereu am crezut asta... Dar oamenii se schimbă... Asta-i ciudățenia.

— Poate Kait să știe ceva... Nu crezi? I-o fi spus ei Satipy?

— Asta ar fi mai probabil să fi vorbit cu ea decât cu mine... Deși nu cred. De fapt, sunt sigură că nu.

— Kait ce zice? Ea ce crede?

— Kait? Kait nu crede nimic despre nimeni.

Tot ce a făcut Kait, gândi Renisenb, a fost să se folosească de neașteptata slăbiciune a lui Satipy și să obțină avantaje în favoarea sa și a copiilor săi începând cu însușirea unor țesături noi de bumbac, lucru care nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă Satipy ar fi fost ea însăși. Casa ar fi răsunat de certuri violente! Faptul că Satipy a reacționat la asta doar cu un mormăit o impresionase pe Renisenb mai mult ca orice.

— Ai vorbit cu Esa? Întrebă Renisenb. Bunica noastră e înțeleaptă și se pricepe la probleme femeiești.

— Esa, zise Yahmose cu o ușoară nemulțumire. Esa îmi spune doar să fiu mulțumit pentru schimbarea asta. Părerea ei e că ar fi prea frumos ca Satipy să rămână atât de dulce și înțeleghătoare.

Renisenb întrebă ezitând:

— Ai întrebat-o pe Henet?

— Henet? Yahmose se încurcă. Nu. Nu vorbesc asemenea lucruri cu Henet. A ajuns să se creadă cineva. Tata o răsfăță.

— Oh, asta o știu. E foarte obositoare. În același timp, însă... E bine... Renisenb ezită, Henet știe o grămadă de lucruri.

Yahmose întrebă încet:

— Vrei s-o întrebi tu, Renisenb? Și să-mi spui ce-o să-ți zică?

— Cum vrei.

Când rămase singură cu Henet, Renisenb îi puse întrebarea.

Mergeau împreună spre atelierele țesătoarelor. Spre surprinderea ei, întrebarea păru s-o incomodeze pe Henet. Nici urmă din obișnuita ei înclinație spre bârfă.

Atinse una din amuletele pe care le purta și aruncă o privire peste umăr.

— Asta n-are nimic de-a face cu mine, sunt sigură... Nu-i treaba mea să observ dacă cineva și-a schimbat firea, sau nu. Eu îmi văd de treburile mele. Dacă există încurcături, probleme, nu vreau să fiu și eu amestecată.

— Încurcături? Ce fel de încurcături?

Henet îi aruncă o privire iute, piezișă.

— Sper că niciuna. Oricum, niciuna care să aibă legătură cu noi. Noi două, Renisenb, n-avem nimic să ne reproșăm. Asta-i marea mea consolare.

— Vrei să spui că Satipy... Ce vrei să spui?

— Nu vreau să spun absolut nimic, Renisenb... Și te rog să nu începi să scornești că am spus ceva. În casa asta sunt abia mai mult decât o servitoare și nu-i treaba mea să-mi dau o părere despre lucruri care n-au nici o legătură cu mine. Dar dacă vrei cu adevărat să-mi știi părerea, atunci află că schimbarea asta e spre bine. Și dacă lucrurile s-ar opri aici, ei bine, vom fi cu toții încântați. Acum, Renisenb, dă-mi voie să mă duc să văd de treburi, dacă pun data corect pe țesături. Dacă le scap din ochi, femeile astea, care pălăvrăgesc și râd, sunt în stare să facă cine știe ce neghiobie.

Nemulțumită, Renisenb o urmări cum se îndepărtează. Se ridică la rândul său și porni agale spre casă. Satipy n-o auzi când intră în cameră și sări în sus cu un strigăt când Renisenb îi puse mâna pe umăr.

— Vai ce m-ai speriat, credeam...

— Satipy, spuse Renisenb. Ce e cu tine? Nu vrei să-mi spui? Yahmose e îngrijorat din cauza ta și...

Satipy își duse mâna la gură. Bâlbâindu-se nervos, cu ochii mari și înspăimântați, Satipy zise:

— Yahmose? Ce... Ce-a spus?

— E neliniștit. Ai început să strigi în somn...

— Renisenb! Satipy îi apucă brațul. Ce-am spus?

Ochii păreau să i se dilate de groază.

— Ce ți-a spus Yahmose?

— Amândoi suntem de părere că ești bolnavă... Sau... Sau nefericită.

— Nefericită? Satipy repetase cuvântul în șoaptă, pe un ton ciudat.

— Ești nefericită, Satipy?

— Poate... Nu știu. Dar nu-i vorba de asta.

— Nu. Ești speriată, nu-i așa?

Satipy o privi cu o ostilitate bruscă.

— Ce te face să spui asta? De ce-aș fi speriată? Ce-ar putea să mă sperie?

— Nu știu. Dar e adevărat, nu?

Cu un efort, Satipy reveni la vechea ei aroganță. Își înălță capul.

— Nu mă tem de nimic... De nimeni! Cum îndrăznești să insinuezi așa ceva, Renisenb? Și nu vreau să mai vorbești cu Yahmose despre mine, în absența mea. Yahmose și cu mine ne înțelegem perfect. Făcu o scurtă pauză, apoi adăugă tăios: Nofret e moartă... Bine c-am scăpat! Așa să știi! Și să le spui tuturor celor care te întreabă că asta e tot ce simt în legătură cu Nofret.

— Nofret? Renisenb rosti numele întrebător.

Satipy izbucni cu o violență care părea să semene aidoma cu cea de odinioară.

— Nofret, Nofret, Nofret! Mi se face rău când aud numele ăsta. Slavă zeilor că nu mai trebuie să-l auzim la tot pasul, în casa astă.

Glasul său care atinsese vechile accente stridente, atât de bine cunoscute, coborî brusc la intrarea lui Yahmose. Acesta rosti cu o asprime neobișnuită:

— Liniștește-te, Satipy. Dacă te aude tata iar o să fie scandal. Cum poți să te porți atât de prosteste?

Dacă tonul aspru și nemulțumit al lui Yahmose era ceva nou, la fel de neobișnuită fu supunerea oarbă a lui Satipy, care murmură:

— Îmi pare rău, Yahmose... Nu mi-am dat seama...

— Bine, altădată să fii mai atentă! Tu și Kait ați produs o groază de necazuri înainte. Voi, femeile, n-aveți pic de minte!

Satipy îngână din nou:

— Îmi pare rău...

Yahmose ieși, cu umerii drepți și cu pasul mult mai hotărât decât cel obișnuit, ca și cum faptul de a-și fi exercitat autoritatea îi dăduse noi puteri.

Renisenb o luă agale spre camera bunicii sale. Bătrâna Esa, gândi ea, ar putea să-i dea vreun sfat care s-o ajute.

Cu toate astea, Esa, care înfuleca cu o nemaipomenită plăcere vreo câteva grepfruturi, refuză să trateze problema în mod serios.

— Satipy? Satipy? Ce-i toată zarva asta în jurul lui Satipy? Vă plăcea să fiți ocărăți și conduși de ea de faceți atâta caz din faptul că, în sfârșit, a revenit la o comportare normală?

Scuipă sâmburii grepfrutului și remarcă:

— Oricum, mai bine mai târziu decât niciodată... Măcar de-ar putea Yahmose, s-o țină tot așa.

— Yahmose?

— Da. Speram ca Yahmose să-și vină în fire în cele din urmă și să-i tragă nevستی-si o mamă de bătaie. De asta avea ea nevoie... E genul de femeie căreia, probabil, îi și place. Yahmose, cu moliciunea lui și cu metodele lui blajine, trebuie s-o fi scos din sărite.

— Yahmose e un scump! Strigă indignată Renisenb. E amabil cu toată lumea... Și blând ca o femeie... Dacă femeile sunt blânde, adăugă ea, cu îndoială.

Esa izbucni în râs.

— O remarcă excelentă, nepoată. Nu, femeile nu sunt deloc blânde... Sau dacă sunt, Isis să le aibă în pază! Puține femei își doresc un soț blând, amabil. Mai degrabă o brută arătoasă, violentă, ca Sobek, le aprinde imaginația. Sau un tânăr, spiritual și frumos, precum Kamenî... Ei ce zici, Renisenb? Nu are astâmpăr tot plimbându-se prin curte și se pricepe grozav la cântecele de dragoste. Încă unul nestatornic! Ei? Hee, hee, hee!

Renisenb simți cum îi iau foc obrazii.

— Nu știu ce vrei să spui, rosti ea cu demnitate.

— Cu toții aveți impresia că bătrâna Esa n-are habar de nimic din ce se petrece în jurul ei! Numai că vă înșelați. Se miji la Renisenb cu ochii săi pe jumătate orbi. Știu chiar mai bine decât tine, copilă. Nu te supăra. Așa-i viața, Renisenb. Khay ți-a fost un bun frate... Dar acum navighează pe Câmpul Ofrandelor. Sora își va găsi un nou frate care va prinde peștele în fluviul nostru de aici... Nu că acest Kamenî ar fi omul care îți trebuie. Pasiunile lui sunt pana și sulul de papirus. E un tânăr cu prestață... Și foarte priceput la cântat cântece de dragoste. Și cu toate acestea, nu-s sigură că e bărbatul potrivit pentru tine. Nu știm mai nimic despre el... E un nordic. Imhotep ține la el... Numai că eu am fost întotdeauna de părere că Imhotep e un prost. Oricine îl poate îmbrobodi, flatându-l. Uită-te la Henet!

— N-ai deloc dreptate, spuse Renisenb, demnă.

— Foarte bine, atunci, n-am dreptate. Tatăl tău nu e prost.

— Nu asta am vrut să spun. Vroiam...

— Știu ce ai vrut să spui, fetiço. Esa făcu cu ochiul. Numai că tu nu știi ce înseamnă să te distrezi cu adevărat. Nu știi cât e de bine să stai în tihnă, ca mine și să nu mai ai de-a face cu toate istoriile astea cu frați și surori, cu iubire și ură. Să mănânci o prepeliță grasă bine friptă sau o pasăre de baltă și după aceea o prăjitură cu miere și niște praz bine gătit și țelină și să uzi toate astea cu vin de Siria... Și să n-ai nici o grijă pe lume. Și să privești la tot tumultul și chinul din jur și să știi că nimic din toate astea n-o să te mai afecteze. Să-ți vezi fiul pierzându-și mințile pentru o fată frumoasă iar pe ea răsturnând ordinea lucrurilor cu susu-n jos, după placul ei... Ei bine, pot să-ți spun că toate astea m-au făcut să râd. Să știi că, într-un fel, mie mi-a plăcut fata aia. Avea pe dracul în ea... Știa să te atingă exact unde te durea mai tare. Știa punctul nevralgic al fiecăruia și-l ridiculiza pe Sobek pentru îngâmfarea lui de păun certăreț... pe Ipy pentru ifosele lui de puști care se consideră bărbat... pe Yahmose pentru slăbiciunea rușinoasă cu care se lăsa terorizat de nevastă. Îi descria exact așa cum apăreau în ochii tuturor. Dar de ce te

ura și pe tine, Renisenb? Poți să-mi răspunzi?

— Mă ura? Renisenb părea neîncrezătoare. Eu... Am încercat odată să fim prietene.

— Și ea nici n-a vrut să audă, nu? Te ura foarte tare, Renisenb.

Esa făcu o pauză, apoi întrebă:

— Să fi fost din cauza lui Kameni?

Obrajii lui Renisenb se colorară.

— Kameni? Nu știu ce vrei să spui.

Esa rosti pe gânduri:

— Amândoi, ea și Kameni, au venit din nord, însă tu erai cea pe care o urmărea el prin curte.

Renisenb zise brusc:

— Trebuie să mă duc s-o caut pe Teti.

Chicotitul ascuțit, amuzat al Esei se auzi în urma ei. Cu obrajii în flăcări Renisenb traversă curtea către lac.

Kameni o strigă de pe verandă:

— Am compus un cântec nou, Renisenb. Stai și ascultă-l.

Ea clătină din cap și-și continuă drumul. Inima îi bătea într-un mod supărător. Kameni și Nofret. Nofret și Kameni. De ce o lăsase pe bătrâna Esa, cu înclinația ei răutăcioasă spre șicane, să-i strecoare în minte o astfel de idee? Și de ce i-ar păsa? Chiar, de ce i-ar păsa? Chiar, de ce i-ar păsa? Kameni n-o interesa deloc, absolut deloc. Un tânăr impertinent cu un glas vesel și provocator și cu umeri ce-i aminteau de Khay.

Khay... Khay.

Îi repetă numele cu insistență... Dar pentru prima dată i se întâmplă să nu-i apară în fața ochilor nici o imagine. Khay era în lumea cealaltă. Era pe Câmpul Ofrandelor...

Pe verandă, Kameni cânta încetișor:

— Am să-i spun lui Ptah: Dă-mi sora la noapte..."

— Renisenb!

Hori trebui să-i spună de două ori numele pentru ca ea să-l audă și să se rupă din contemplarea Nilului.

— Erai dusă pe gânduri, Renisenb... la ce te gândeai?

Renisenb rosti aproape sfidător:

— Mă gândeam la Khay.

Hori o privi câteva clipe, apoi zâmbi.

— Înțeleg, spuse el.

Renisenb avu un sentiment de stânjeneală la gândul că el chiar înțelegea! Întrebă repede:

— Ce se întâmplă când ești mort? Știe cineva? Toate textele alea... Toate acele lucruri care se scriu pe sarcofag... Unele dintre ele sunt atât de abstracte încât par a nu însemna absolut nimic. Știm că Osiris a fost ucis și că trupul lui retezat în două s-a refăcut la loc și că poartă o comoară albă și că datorită lui noi nu murim cu adevărat, însă, uneori, Hori, nimic din toate astea nu pare adevărat, și toate sunt atât de confuze...

Hori încuviință blând:

— N-aș putea să-ți răspund, Renisenb. Ar trebui să-l întreb pe preot.

— El mi-ar da un răspuns obișnuit, mereu același. Eu însă, vreau să știu.

— Niciunul din noi n-o va ști până ce nu vom fi și noi înșine morți...

Renisenb se înfioră:

— Nu, nu spune asta!

— Te neliniștește ceva, Renisenb?

— Esa. Făcu o scurtă pauză, apoi întrebă:

— Spune-mi, Hori, Kameni și Nofret se cunoșteau bine înainte de a veni aici?

Hori rămase tăcut câteva clipe, apoi, în timp ce pășea alături de Renisenb pe drumul de întoarcere spre casă, spuse:

— Înțeleg. Deci, asta era...

— Cum adică „asta era”? Eu ți-am pus o întrebare.

— La care nu cunosc răspunsul. Kameni și Nofret se cunoșteau... Însă cât de bine, nu știu. Asta era problema?

— Nu, bine-nțeles că nu. Asta n-are nici o importanță.

— Nofret e moartă.

— Moartă și îmbălsămată și închisă pe veci în mormânt! Și cu asta, basta!

— Iar Kameni... Nu pare să sufere...

— Nu, răspunse Renisenb, șocată de acest aspect al

problemei. „Asta așa e”, gândi. Se întoarse recunoscătoare spre Hori. Oh, Hori cât de... Cât de reconfortant ești!

El zâmbi.

— Odată, i-am reparat un leu de lemn micuței Renisenb. Acum... Are alte jucării.

În fața casei, Renisenb se opri.

— Nu vreau să intru, încă. Simt că-i urăsc pe toți. Oh, cu adevărat, mă înțelegi ce vreau să spun. Dar toți sunt atât de neliniștiți și ciudați. N-am putea să mergem sus la tine, la Mormânt? E atât de plăcut acolo... Te simți... Oh, rupt de toate.

— E o dovadă de istețime din partea, ta, Renisenb. Și eu simt același lucru. Casa și plantațiile și pășunile... Toate astea sunt nimicuri, n-au nici o importanță. Le cuprinzi cu privirea și vezi dincolo de ele... Și dincolo de ele... Întreg Egiptul. Foarte curând, Egiptul va fi din nou unul singur, unit... Puternic și măreț cum a fost cândva.

Renisenb îngână:

— Oh... Asta e așa de important?

Hori zâmbi.

— Pentru micuța Renisenb, nu. Pentru ea e important doar leul ei de lemn.

— Râzi de mine, Hori. Deci, pentru tine e important?

Hori șopti:

— De ce-ar fi? Da, de ce-ar fi? Eu sunt doar administratorul unui preot al lui Ka. De ce mi-ar păsa dacă Egiptul e mare sau mic?

— Uite! Renisenb îi atrase atenția spre stânca de deasupra lor. Yahmose și Satipy au fost sus, la Mormânt. Acum coboară.

— Da, spuse Hori. Au mai fost niște lucruri de pus la punct, niște suluri de pânză pe care îmbălsămații nu le-au folosit. Yahipose spunea că o s-o ia pe Satipy sus, cu el, să-i ceară sfatul cam ce s-ar putea face cu ele.

Rămaseră privind la cei doi care coborau poteca de deasupra.

Lui Renisenb îi trecu brusc prin minte că ajunseseră chiar în locul de unde trebuie să se fi prăbușit Nofret.

Satipy mergea înainte, iar Yahmose puțin în spatele ei.

Dintr-odată Satipy întoarse capul să-i spună ceva lui Yahmose. Renisenb gândi că, probabil, vroia să-i spună că acela era locul unde se întâmplase accidentul.

Și atunci, brusc, Satipy înțepeni. Stătea pironită locului, privind în spate, în lungul potecii. Își ridică brațele, ca și cum ar fi văzut ceva îngrozitor sau ca și cum ar fi vrut să se ferească de o lovitură. Strigă ceva, se împletici, se balansa și apoi, în timp ce Yahmose se repezi la ea, scoase un urlet, un urlet de groază, și se prăbuși peste marginea stâncii, cu capul în jos...

Renisenb urmărise cu mâna la gât acea incredibilă cădere.

Satipy zăcea, o masă zdrobită, exact pe locul pe care zăcuse și trupul lui Nofret.

Renisenb alergă spre ea. Yahmose striga și fugea în jos, pe potecă.

Renisenb ajunse lângă trupul cumnatei sale și se aplecă asupra lui. Satipy zăcea cu ochii deschiși, cu privirea încetoșată. Buzele i se mișcau, încercând să spună ceva. Renisenb se aplecă și mai mult. Groaza din ochii lui Satipy o cutremură.

Apoi muribunda reuși să vorbească, dar nu fu decât un horcăit stins.

— Nofret...

Capul îi căzu într-o parte și rămase pe veci înțepenită.

Hori se întoarse să-i iasă în întâmpinare lui Yahmose, iar acum veneau împreună.

Renisenb se întoarse spre fratele ei.

— Ce a strigat acolo, sus, înainte de a cădea?

Yahmose găfâia, abia dacă putu vorbi...

— Privea peste mine... Peste umărul meu... ca și cum ar fi văzut pe cineva venind pe potecă... Dar nu era nimeni... Nu era nimeni acolo.

Hori confirmă.

— Nu era nimeni...

Yahmose șopti încet, îngrozit:

— Și atunci a strigat...

— Ce? Întrebă Renisenb, nerăbdătoare.

— A spus... A spus... Vocea îi tremura. A spus... Nofret...

CAPITOLUL XII.

Prima lună de vară – ziua a 12-a.

— Deci, asta vrei să zici?

Vorbele lui Renisenb adresate lui Hori sunau mai mult ca o afirmație decât ca o întrebare.

Adăugă în surdină, cu oroare și cu o comprehensiune crescândă:

— Satipy a fost cea care a omorât-o pe Nofret...

Stând în ușa cămăruței lui Hori, cu obrazii în mâini, Renisenb privea spre valea ce se întindea dedesubt.

Se gândea cât de adevărate sunt cuvintele pe care le rostise ieri... (oare chiar trecuse doar atât de puțin timp?). De acolo, de sus, casa și oamenii, care alergau preocupați și grăbiți după treburi, i se păreau tot atât de neînsemnate ca un mușuroi de furnici.

Doar soarele, maiestos în înaltul cerului, luminând și învăluind în strălucirea sa totul și făcând ca Nilul să pară o panglică de argint în lumina dimineții, doar soarele și Nilul erau eterni, veșnici, Khay murise, și Nofret și Satipy... Și într-o zi, cândva, va muri și ea și Hori. Dar Ra va domina pe mai departe cerul și ia căderea nopții va călători în barca sa spre împărăția Umbrelor, ca a doua zi să apară din nou. Și Nilul va curge în continuare dinspre îndepărtata Elephantina spre Theba, va traversa satele și-și va continua drumul spre nordul Egiptului unde trăise Nofret, veselă și senină, și apoi mai departe, dincolo de granițele Egiptului.

Satipy și Nofret...

Renisenb gândi cu glas tare, deși Hori nu-i răspunse la întrebare.

— Vezi tu, eram atât de sigură că Sobek...

Se opri brusc.

Hori rosti îngândurat:

— Asta înseamnă să ai o idee preconcepută.

— Și totuși am fost o proastă, continuă Renisenb. Henet îmi spusese, sau mai degrabă îmi dăduse de înțeles, că Satipy se

plimba pe cărarea asta când Nofret tocmai urca. Asta ar fi trebuit să-mi spună că, întâlnindu-se pe potecă, Satipy i-a făcut vânt peste marginea stâncii lui Nofret. Doar cu puțin înainte spusese că e mai curajoasă decât oricare din frații mei.

Renisenb se opri și se înfioră.

— Iar când am întâlnit-o, atunci, continuă Renisenb, ar fi trebuit să-mi dau seama de asta. Era cu totul schimbată... Îi era frică. A încercat să mă facă să mă întorc spre casă, cu ea. Nu vroia să găsesc trupul lui Nofret. Am fost oarbă dacă n-am înțeles adevărul. Dar eram atât de înspăimântată de Sobek...

— Știu. De când l-ai văzut omorând șarpele acela.

Renisenb se grăbi să confirme.

— Da, din cauza asta. Apoi am avut un vis... Sărmanul Sobek, cât l-am nedreptățit! După cum spui tu, a amenința nu înseamnă și a face. Sobek a fost tot timpul un mare lăudăros. Însă Satipy a fost cea care întotdeauna a fost curajoasă, bărbătoasă și nu s-a temut de nimic. Și apoi, chiar și după aceea... Felul ei de-a umbla prin casă, ca un strigoi... Ceea ce ne-a mirat pe toți... De ce nu ne-a dat de gândit, de ce n-am văzut care era adevărata explicație?

Apoi adăugă, ridicându-și iute privirea:

— Sau tu te-ai gândit?

— De la un timp încoace, răspunse Hori. Eram convins că cheia adevărului morții lui Nofret se află în extraordinara schimbare a caracterului lui Satipy. Era atât de bătătoare la ochi încât nu se putea să n-aibă vreo legătură cu asta.

— Și totuși n-ai spus nimic?

— De ce s-o fi spus, Renisenb? Cum aș fi putut dovedi-o?

— Da, ai dreptate.

— Dovezile se bazează puternic pe fapte.

— Totuși, ai spus odată că oamenii nu se schimbă cu adevărat.

— Acum, însă, admiți că Satipy s-a schimbat.

Hori zâmbi.

— Ar trebui să-i aperi pe oameni în fața tribunalului lui Nemarch.

— Nu, Renisenb, ceea ce am spus e destul de adevărat...

Oamenii sunt mereu ei înșiși. Satipy, ca și Sobek, erau tari la vorbe, le plăcea să se laude cu curajul lor. Ea, totuși, poate a trecut de la vorbă la faptă... Dar eu cred că e una din acele persoane care nu cunosc însemnătatea unui lucru sau a unei fapte decât atunci când se petrece cu adevărat. Până în ziua aceea, Satipy n-a avut niciodată de ce să se teamă. Frica a cuprins-o pe neașteptate. Atunci a înțeles că numai curajul este puterea de a face față neprevăzutului... Însă ea n-a avut acel curaj.

Renisenb îngână încet:

— Când te cuprinde frica... Da, asta ni s-a întâmplat tuturor de când a murit Nofret. Satipy a purtat-o întipărită pe față ca s-o vedem cu toții. Era acolo, înfiptă în ochii ei când a murit... Când a spus „Nofret...” de parcă vedea...

Renisenb se opri. Își întoarse fața spre Hori, cu ochii tot o întrebare.

— Hori, ce a văzut? Acolo, pe potecă. Noi n-am văzut nimic! Nu era nimic.

— Nu pentru noi... Nu.

— Dar pentru ea? A văzut-o pe Nofret... Nofret venind să se răzbune. Dar Nofret e moartă și mormântul ei este sigilat. Atunci ce a văzut?

— Imaginea pe care propria-i minte i-a arătat-o.

— Ești sigur? Pentru că altfel...

— Da, Renisenb, pentru că altfel?

— Hori... Renisenb întinse mâinile. Acum s-a terminat? Acum când Satipy e moartă? S-a terminat cu adevărat?

El îi cuprinse mâinile într-ale sale, într-o strânsoare reconfortantă.

— Da, da, Renisenb... Sigur. Iar tu, cel puțin, n-ai de ce să te temi.

Renisenb zise în surdină:

— Dar Esa spune că Nofret mă ura...

— Nofret te ura?

— Așa spune Esa.

— Nofret era parcă făcută pentru a urî... Uneori mă gândesc că nu era persoană în casa asta pe care să n-o urască. Dar tu,

cel puțin, nu i-ai făcut nici un rău.

— Nu... Nu, asta-i adevărat.

— Tocmai de aceea, Renisenb, mintea ta nu va zămisli nici o imagine care să-ți întunece conștiința.

— Vrei să spui, Hori, că dacă aș coborî pe poteca asta singură... la apusul soarelui... Chiar la ora când a murit Nofret... Și aș întoarce capul... N-aș vedea nimic? Aș fi în siguranță?

— Vei fi în siguranță, Renisenb, pentru că dacă ai coborî pe potecă, voi fi lângă tine și n-o să ți se întâmple nimic rău.

Dar Renisenb se încruntă și scutură din cap.

— Nu, Hori. Voi merge singură.

— Dar de ce, micuță Renisenb? N-o să-ți fie frică?

— Ba da. Cred că o să-mi fie. Dar e același lucru și prefer să-l fac. Toți ceilalți tremură și dărdăie prin casă și aleargă la temple să-și cumpere amulete și susțin că nu e bine să mergi pe poteca asta la ora apusului. Numai că nu o minune, un duh, a făcut-o pe Satipy să se împleticească și să se prăbușească... ci frica... Frica din cauza răului pe care îl făcuse. Pentru că e un lucru rău să curmi viața cuiva tânăr și puternic și îndrăgostit de viață. Dar eu n-am făcut nimic rău, și chiar dacă Nofret m-a urât, ura ei nu-mi poate pricinui nici un rău. Asta e credința mea. Și oricum, decât să trăiești toată viața cu frica în suflet, mai bine să mori... Așa că îmi voi învinge frica.

— Curajoase cuvinte, Renisenb.

— Poate mai curajoase decât ceea ce simt, Hori. Zâmbi și se ridică în picioare. Dar mi-a făcut bine să le spun.

Hori se ridică și el.

— Am să țin minte cuvintele tale, Renisenb, dar și felul în care ți-ai înălțat capul și le-ai rostit. Asta îmi demonstrează că n-am greșit când am crezut că ai o inimă curajoasă și curată.

Îi luă mâinile într-ale sale.

— Privește, Renisenb, privește peste întreaga vale, spre râu, și dincolo de el. Asta-i Egiptul, pământul nostru. Ciopârțit de războaie și conflicte de-a lungul atâtor ani, împărțit în regate mărunte, dar acum... Foarte curând... Se vor aduna laolaltă și

vor forma din nou un pământ unit... Egiptul de Sus și cel de Jos contopiți din nou într-unui singur... Sper și cred că-și va recăpăta vechea grandoare! Atunci Egiptul va avea nevoie de bărbați și femei inimoși și curajoși... Femei ca tine, Renisenb. Nu de bărbați ca Imhotep, preocupați în permanență de măruntele lor câștiguri sau pierderi, nici ca Sobek, încrezuți și leneși, nici de băieți ca Ipy care se gândesc numai cum să le fie lor bine, nu, nici măcar de fii conștiincioși și cinstiți ca Yahmose nu va avea nevoie Egiptul atunci. Stând aici, sus, în vecinătatea morților, pierdut în calcule privitoare la câștiguri și pierderi, am ajuns să înțeleg că există lucruri care nu pot fi exprimate în termeni cantitativi și pierderi care pot fi mai dăunătoare decât pierderea unei recolte... Mă uit la Nil și văd sângele viu al Egiptului, care a existat înainte de a ne fi născut și va continua să existe și după moartea noastră. Viața și moartea, Renisenb, n-au o importanță chiar atât de mare. Eu sunt doar Hori, administratorul lui Imhotep, dar când privesc de aici, de sus, peste întreg Egiptul, simt o pace... Da, un sentiment de mulțumire pe care nu le-aș schimba nici pentru funcția de guvernator al provinciei. Înțelegi ce vreau să spun, Renisenb?

— Cred că da, Hori... Puțin. Tu ești altfel decât ceilalți, de jos... Mi-am dat seama mai demult. Și uneori când sunt cu tine simt și eu ca și tine... Dar vag... Nu foarte clar. Însă știu ce vrei să spui. Când mă aflu aici, lucrurile de acolo, de jos, par să nu mai aibă importanță. Certurile și șicanele și necontenitele agitații și zarve. Aici scapi de toate astea.

Se opri cu fruntea încrețită și apoi continuă bâlbâindu-se ușor:

— Uneori, eu... Sunt fericită să evadez. Și totuși... Nu știu... E ceva... Acolo jos... Care mă cheamă înapoi.

Hori îi lăsă mâna și se retrase un pas. Rosti blând:

— Da... Înțeleg... E Kameni care cântă în curte.

— Ce vrei să spui, Hori? Nu mă gândeam la Kameni.

— Poate că nu te gândeam la el. În orice caz, Renisenb, cred că ceea ce tu auzi fără să-ți dai seama că auzi, sunt cântecele lui.

Renisenb îl privi lung, cu fruntea încruntată.

— Ce lucruri fantastice spui, Hori. De aici de sus, cântecele lui nu se pot auzi. E mult prea departe.

Hori dădu blând din cap. Privirea lui amuzată o uimi. Se simți ușor supărată și înciudată că nu poate înțelege.

CAPITOLUL XIII.

Prima lună de vară – ziua a 12-a

— Putem sta de vorbă un minut, Esa?

Esa își miji repede ochii spre Henet, care se afla în pragul ușii, cu un zâmbet mieros pe buze.

— Despre ce? Întrebă bătrâna tăios.

— Nu e nimic concret... Cel puțin așa sper... Însă m-am gândit doar să te întreb...

Esa i-o reteză scurt:

— În cazul ăsta, intră. Iar tu, atinse cu bastonul umărul tinerei sclave care înșira niște mățanii, du-te la bucătărie. Să-mi aduci câteva măslina... Și să-mi prepari un suc de rodii.

Fetița alergă afară, iar Esa se întoarse nerăbdătoare spre Henet.

— E vorba doar despre asta, Esa.

Esa se chiorî la obiectul pe care Henet i-l arăta. Era o cutiuță pentru bijuterii cu capac glisant, fixat în două butoane.

— Ce-i cu asta?

— A fost a ei. Și am găsit-o acum... În camera ei.

— Despre cine vorbești? Despre Satipy?

— Nu, nu, Esa. Despre cealaltă.

— Nofret, adică? Și care-i problema?

— Toate bijuteriile ei și obiectele de toaletă, sticlele ei cu parfum, totul... A fost îngropat odată cu ea.

Esa apăsă pe butoane și cutiuța se deschise. Înăuntru se găseau un șirag din coral și o jumătate dintr-o amuletă cu email verde care fusese ruptă în două.

— Puuh! Pufni Esa. Nu-i mare lucru aici. Cutia asta trebuie că s-a rătăcit și s-a uitat de ea.

— Îmbălsămătorii au luat absolut totul.

— Îmbălsămătorii sunt și ei oameni. Pur și simplu le-a scăpat.

— Eu susțin, Esa, că această cutiuță nu era în cameră nici când am intrat ultima oară.

Esa îi aruncă o privire tăioasă.

— De fapt, ce vrei să spui? Că Nofret s-a întors de pe lumea cealaltă și se află aici, în casă? Nu ești deloc proastă, Henet, deși uneori îți place să te prefaci. Ce urmărești cu prostiile astea magice?

Henet clătină din cap.

— Știm cu toții ce-a pățit Satipy... Și de ce!

— Se poate, spuse Esa. Se poate și ca unii din noi s-o fi știut dinainte! Ei, ce zici, Henet? Întotdeauna am avut sentimentul că tu știi mai multe despre moartea lui Nofret decât noi, ceilalți.

— Oh, Esa, cred că nu te-ai gândit o clipă...

Esa i-o reteză.

— La ce să mă mai fi gândit, Henet? Mie nu mi-e frică să gândesc. În ultimele două luni am văzut-o pe Satipy umblând ca o umbră prin casă, mereu speriată ca de moarte... Și abia ieri mi-a trecut prin minte că poate asta se datora faptului că cineva, care cunoștea adevărul, n-o slăbea o clipă... Amenințând-o c-o va pâri lui Yahmose... Sau chiar lui Imhotep.

Henet izbucni într-un val strident de proteste și exclamații. Esa închise ochii și se lăsă pe spate, în scaun.

— Bineînțeles că n-ai să recunoști că tu erai acel cineva. Nu mă pot aștepta de la tine s-o faci.

— De ce aș fi făcut-o? Spune-mi, de ce?

— N-am nici cea mai mică idee, spuse Esa. Tu, Henet, faci o groază de lucruri din motive pe care niciodată n-am fost în stare să le ghicesc.

— Poate crezi că vroiam să mă plătească să tac. Jur pe cei nouă zei...

— Lasă-i pe zei în pace. De fapt, poate că nu știi cum a murit Nofret. În schimb cunoști aproape tot ce se petrece în casă. Iar dacă e vorba de jurat, ei bine, eu pot jura că tu ai fost cea care a pus cutia asta de bijuterii în camera lui Nofret... Deși nu-mi imaginez de ce. Trebuie să existe un motiv... Pe Imhotep poți

să-l duci de nas cu trucurile tale, dar nu și pe mine. Și nu te miorlăi! Sunt o femeie bătrână și nu suport să văd pe cineva miorlându-se. Du-te și miorlăie în fața lui Imhotep. Se pare că lui îi place asta, deși doar Ra știe de ce!

— Am să-i duc cutia lui Imhotep și am să-i spun...

— Cutia am să i-o dau eu personal. Vezi-ți de treabă, Henet, și încetează să mai răspândești superstițiile astea prostești. Casa este mult mai liniștită fără Satipy. Moartea lui Nofret ne-a făcut mai mult bine decât dacă ar fi trăit. Acum când conturile sunt încheiate, lasă-i pe fiecare să se întoarcă la treburile lor.

— Ce se-ntâmplă aici? Întrebă Imhotep, în timp ce intra agitat în camera Esei, câteva minute mai târziu. Henet e complet dărâmată. A venit la mine cu ochii șiroind de lacrimi. De ce nimeni din casă nu-i arată nici cel mai elementar respect acestei devotate femei...

Nemișcată, Esa chicoti scurt.

Imhotep continuă:

— Am înțeles că ai acuzat-o c-a furat o cutie... O cutie de bijuterii.

— Așa ți-a spus? Nu i-am zis nimic de genul ăsta. Uite cutia. Se pare că a fost găsită în camera lui Nofret.

Imhotep o luă.

— Ah, da, e cea pe care i-am dat-o eu. O deschise. Hm, nu-i mai nimic înăuntru. Îmbălsămătorii au fost foarte neatenți dacă n-au pus și cutia asta lângă celelalte lucruri care i-au aparținut. Dacă te gândești ce preț au cerut Ipy și Montu, neatenția asta n-are nici o scuză. În fine, am impresia că se face mult zgomot pentru nimic.

— Chiar așa.

— Am să-i dau cutia lui Kait... ba nu, lui Renisenb. Ea s-a purtat întotdeauna frumos cu Nofret.

Oftă.

— Cât e de greu pentru un bărbat să aibă parte de puțină liniște. Femeile astea... Numai lacrimi și scandaluri și ciondăneli.

— Ei bine, Imhotep, cel puțin acum e o femeie mai puțin!

— Într-adevăr. Sărmanul meu Yahmose! Totuși, Esa... Cred că... Ăăă... Tot răul e spre bine. Satipy a născut copii sănătoși, asta-i drept, dar în multe privințe n-a fost deloc o soție bună. A fost și vina lui Yahmose că i-a permis prea mult. În fine, totul s-a terminat. Trebuie să mărturisesc că sunt mult mai mulțumit de cum a lucrat Yahmose în ultimul timp. Pare mult mai sigur pe el... Nu mai e atât de timid... Și felul lui de a judeca în anumite probleme a fost chiar excelent... Da, excelent.

— Întotdeauna a fost un băiat bun, ascultător.

— Da, da, însă înclinat spre încetineală și teamă de responsabilitate.

Esa spuse sec:

— Responsabilitatea e un lucru pe care nu i l-ai permis niciodată să și-l asume.

— Bine, de acum totul va fi altfel. Tocmai scriu actele de asociere. În câteva zile vor fi semnate. Mă asociez cu toți cei trei fii ai mei.

— Sigur și cu Ipy?

— Ar fi umilit să fie lăsat deoparte. E un băiat atât de scump și de plin de avânt, energic.

— Asta e cert, nu se poate spune despre el că ar fi încet.

— Și-apoi, Sobek... Înainte eram nemulțumit de el, dar văd că s-a schimbat foarte mult. Nu-și mai irosește timpul prosteste și e mai ascultător față de mine și de Yahmose.

— Asta chiar e un imn de laudă, spuse Esa. Ei bine, Imhotep, cred că faci un lucru bun. Nu era bine ca fiii tăi să fie nemulțumiți. Totuși, părerea mea e că Ipy e prea tânăr pentru ceea ce ți-ai propus. E caraghios să vezi un băiat de vârsta lui într-o poziție de răspundere. Cum ai să-l mai poți controla?

— Mda, și asta-i adevărat, rosti gânditor Imhotep.

Apoi se ridică.

— Trebuie să plec. Am o grămadă de lucruri de făcut, îmbălsămătorii sunt aici... Trebuie pregătit totul pentru funeraliile lui Satipy. Înurmântările astea sunt costisitoare... Foarte costisitoare. Și atât de dese, una după alta!

— Lasă, să sperăm că asta e ultima, zise Esa, pe un ton de

consolare. Cel puțin până îmi vine și mie rândul!

— Tu mai ai mulți ani de trăit, așa sper, mamă dragă.

— Sunt convinsă că așa speri, spuse Esa cu un rânjet. Cu mine să nu faci economie! Nu s-ar cădea! Eu vreau să-mi dai o mulțime de lucruri care să mă distreze pe lumea cealaltă. Mâncare și băutură din belșug și multe figurine de sclavi... Table de joc frumos ornamentate, seturi de parfumuri și unguente, și, mai ales, țin foarte mult să-mi pui cele mai scumpe amfore... Cele din alabastru.

— Da, da desigur, zise Imhotep, mutându-se nervos de pe un picior pe altul. Bine-nțeles că ți se vor acorda toate onorurile când îți va sosi timpul. Trebuie să-ți mărturisesc că nu același lucru simt și în legătură cu Satipy. Nu e bine să dai naștere la bârfe, totuși, în împrejurările acestea...

Imhotep nu-și termină fraza și ieși în fugă.

În urma lui, Esa zâmbi sardonice, căci cuvintele „în împrejurările astea...” dovedeau că Imhotep nu crezuse niciodată pe deplin că iubita lui concubină își găsise moartea printr-un accident.

CAPITOLUL XIV.

Prima lună de vară – ziua a 25-a.

Întorcându-se acasă de la curtea nomarhului, actul asocierii fiind ratificat conform legii, peste membrii familiei se așternu un vâl de bună dispoziție colectivă. De la ceremonie absentase doar Ipy, și asta datorită vârstei sale fragede. Ca urmare, se bosumflase și plecase de acasă.

Imhotep, într-o bună dispoziție de zile mari, trimise să se aducă un ulcior cu vin care fu așezat pe o masă pe verandă.

— Beți, fiii mei, rosti el, bătându-l pe umăr pe Yahmose. Uitați pentru moment mâhnirea ce vă apasă. Să ne gândim numai la zilele bune ce vor veni.

Imhotep, Yahmose, Sobek și Hori băură. Apoi se zvoni că un bou fusese furat și cei patru băieți plecară în grabă să cerceteze problema.

Când Yahmose reveni în curte, o oră mai târziu, era obosit și înfierbântat. Se îndreptă spre locul în care încă se mai afla ulciorul cu vin. Își turnă într-o cupă de bronz și se așează pe

verandă savurându-și încet vinul. Puțin mai târziu apăru și Sobek care exclamă încântat:

— Hai! Și-acum să beau pe cinste! Să bem pentru viitorul nostru care, în sfârșit, ne surâde. Asta e o zi fericită pentru noi, Yahmose!

Yahmose încuviință.

— Da, este. Viața ne va fi mai ușoară din toate punctele de vedere.

— Întotdeauna ai știut să-ți stăpânești sentimentele, Yahmose, Sobek râse și-și turnă vin, dădu cupa pe gât, apoi o puse deoparte și-și linse buzele.

— Să vedem dacă tata va mai fi tot atât de învechit ca până acum sau am să fiu în stare să-l modernizez.

— În locul tău aș lua-o mai moale, îl sfătui Yahmose. Întotdeauna ai fost repezit.

Sobek îi surâse fratelui său cu căldură. Era foarte bine dispus.

— Vechiul „încet da' sigur”, rosti el, ironic.

Yahmose zâmbi, deloc supărat.

— În definitiv, e cea mai bună cale. În plus, tata a fost foarte bun cu noi. N-ar trebui să facem ceva care să-l supere.

Sobek îl privi curios.

— Tu chiar ții la tata? Ești o ființă foarte afectuoasă, Yahmose! Mie... Mie nu-mi prea pasă de nimeni... De nimeni... În afară de Sobek, o mie de ani să trăiască!

Își turnă din nou vin.

— Ai grijă, rosti îngrijorat Yahmose, azi ai mâncat foarte puțin. De multe ori, când bei fără...

Se opri brusc cu buzele contorsionate.

— Ce ai Yahmose?

— Nimic... O durere bruscă... Eu, nu e nimic...

Își duse mâna la fruntea care i se umpluse de sudoare.

— Nu arăți bine.

— N-am avut nimic până acum.

— Doar dacă n-a otrăvit cineva vinul. Sobek râse de propriile-i cuvinte și întinse din nou mâna spre ulcior. Brusc, în același moment, mâna i se chirci și se prăbuși cu un spasm

agonic.

— Yahmose, horcăi el, Yahmose... Și. Eu.

Yahmose încercă să ajungă până la el, dar se prăbuși și el.
Un strigăt stins ieși din pieptul său.

Sobek se contorsionă de durere. Încercă să strige.

— Ajutor. Chemați un doctor... Un doctor...

Henet ieși în fugă din casă.

— Ai strigat? Ce se-ntâmplă aici?

Țipetele ei îi aduseră și pe ceilalți.

Ambii frați se zvârcoleau de durere.

Yahmose spuse încet:

— Vinul... Otravă... Aduceți un doctor...

Henet țipă:

— Altă nenorocire! Într-adevăr casa asta e blestemată.

Repede! Grăbiți-vă! Aduceți-l pe marele preot Mersu de la templu. El se pricepe la leacuri și are multă experiență ca doctor.

Imhotep străbătea în sus și în jos sala principală a casei, îmbrăcămintea sa elegantă era șifonată și murdară. Nu se îmbăiașe și nici nu se schimbase. Chipul îi era marcat de supărare și teamă.

Din spatele casei răzbătea un zgomot surd de vaiete și bocete; femeile, și Henet în special, își manifestau în felul acesta durerea pricinuită de noua catastrofă ce se abătuse asupra casei lor.

Dintr-o cameră alăturată se putea auzi glasul preotului și doctorului Mersu care stătea aplecat deasupra trupului inert al lui Yahmose. Renisenb care tocmai ieșea din încăperile femeilor, fu atrasă de sunet. Pașii o purtară spre ușa deschisă și se opri în cadrul ei, simțind cum vorbele preotului o învăluie ca un balsam.

— Oh Isis, tu, cea mai mare între minuni, eliberează-mă de toate relele, de pedeapsa zeilor, de blestemul morților, de orice dușman, bărbat sau femeie, care îmi vrea răul..."

O ușoară răsufletire apăsă pe buzele lui Yahmose.

Renisenb își alătură în gând rugăciunea la cea a preotului.
„Oh, Isis... Oh, mărită Isis... Salvează-l, salvează-l pe fratele

meu Yahmose... Tu care poți face totul...”

Rugăciunea preotului făcu loc, în mintea ei, unor gânduri confuze.

„De toate relele...” Da, asta li se întâmplase tuturor din casă... Lucruri rele, nenorociri, supărări... Toate erau răzbunarea unei moarte.

În gând, se adresa direct celei la care se gândea:

— Yahmose nu ți-a făcut nici un rău, Nofret... Și chiar dacă Satipy era soția lui, nu poți să-l consideri vinovat pentru faptele ei... N-a putut niciodată s-o stăpânească... Nimeni n-a putut. Cea care ți-a pricinuit moartea, Satipy, e moartă. Nu-i de-ajuns? Sobek e mort... Sobek care doar te-a vorbit de rău, fără să-ți facă nimic. Oh, Isis, nu-l lăsa și pe Yahmose să moară... Salvează-l de răzbunarea lui Nofret”.

Imhotep, umblând fără astâmpăr prin sală, își ridică privirea și, la vederea fiicei sale, chipul i se luminează.

— Vino, aici, Renisenb, draga mea copilă.

Ea alergă la el și o cuprinse în brațe.

— Oh, tată ce-au spus?

Imhotep rosti cu greu:

— Au spus că în cazul lui Yahmose există o speranță. Sobek... ai aflat?

— Da. Nu ne-ai auzit bocind?

— El a murit în zori. Sobek, fiul meu viteaz și chipeș. Glasul i se frânse.

— Este nedrept, cred... Nu s-a putut face nimic?

— Tot ce se poate face, s-a făcut. I s-au dat loțiuni care să-i provoace voma. I s-au turnat pe gât fierturile unor ierburi foarte puternice. Au fost aduse amulete sfințite și s-au înălțat rugăciuni. Toate au fost în zadar. Mersu e un doctor priceput. Dacă el n-a putut să-mi salveze fiul... Înseamnă că zeii au dorit ca el să nu fie salvat.

Glasul preotului se auzi pentru ultima oară și-l văzură ieșind tamponându-și fruntea asudată.

— E bine? Îl întrebă repede Imhotep.

Doctorul preot rosti grav:

— Prin bunăvoința lui Isis fiul tău va trăi. E slăbit, însă

efectul otrăvii a fost înlăturat. Influența răului nu-l mai poate atinge.

Continuă, glasul revenindu-i treptat la tonul obișnuit:

— Din fericire, Yahmose a băut din vinul otrăvit mult mai puțin decât Sobek. El doar a sorbit din vin, pe când Sobek l-a dat pe gât dintr-odată.

Imhotep mormăi:

— Asta era diferența dintre ei. Yahmose era timid, precaut și molatic în tot ce făcea, chiar când mânca sau bea. Sobek a fost întotdeauna omul exceselor, generos, mână spartă și...

Imprudent!

Apoi adăugă aspru:

— E sigur că vinul a fost otrăvit?

— În privința asta nu există dubiu, Imhotep. Vinul rămas a fost testat de tânărul meu asistent... Toate animalele cărora li s-a administrat au murit mai mult sau mai puțin repede.

— Și totuși, din vinul ăsta am băut și eu cu o oră mai înainte și n-am avut nimic.

— Nu încape îndoială că la ora aceea nu era otrăvit... Otrava a fost introdusă după aceea.

Imhotep izbi cu pumnul drept în palma stângă și rosti cu un aer bătaios:

— Nimeni, nici o făptură vie n-ar fi îndrăznit să-mi otrăvească fiii aici, sub acoperișul casei mele! Lucrul ăsta e imposibil. Am zis, nici o făptură vie!

Mersu își înclină ușor capul. Chipul căpătă o expresie de nepătruns.

— În privința asta, tu ești cel mai în măsură să se pronunțe.

Imhotep se scărpină nervos după ureche.

— Aș vrea să auzi ceva, spuse el brusc.

Bătu din palme și, când apăru un servitor, porunci:

— Adu-l pe păstor la mine.

Se întoarse spre Mersu.

— Băiatul ăsta e un prostănac. Înțelege cu greu ce-i spui și nici nu-i prea întreg la minte. Totuși are ochi și vede bine și îi este cum nu se poate mai devotat lui Yahmose, care a fost mereu bun cu el și nu și-a bătut joc de infirmitatea lui.

Servitorul se întoarse, aducând de mână un băiat slab, cu pielea aproape neagră, cu ochii puțin sașii și speriați și chipul lipsit de inteligență.

— Vorbește, spuse Imhotep tăios. Repetă ce tocmai mi-ai povestit.

Băiatul își plecă fruntea și începu să mototolească poalele veșmântului său.

— Vorbește! Strigă Imhotep.

Esa intră în sală sprijinindu-se în baston și mijindu-și ochii aproape orbi.

— Sperii copilul. Uite, Renisenb, dă-i bomboana asta. Hai, băiete, spune-ne ce-ai văzut.

Băiatul se uită de la unul la altul.

Esa îl ajută:

— E vorba de ieri, când ai trecut pe lângă poarta curții și ai văzut... Ce ai văzut?

Băiatul scutură din cap și se uită într-o parte. Îngână:

— Unde-i stăpânul meu Yahmose?

Preotul vorbește cu blândețe, dar și cu autoritate:

— Dorința stăpânului tău Yahmose e să ne spui tot ce știi. Nimeni nu-ți va face nici un rău.

Fața băiatului păru să se lumineze.

— Stăpânul meu Yahmose a fost bun cu mine. Am să-i îndeplinesc porunca.

Se opri. Imhotep păru gata să explodeze, însă o privire a preotului îl opri.

Brusc, băiatul începu să vorbească repede, cu nervozitate, privind în toate părțile, ca și cum s-ar fi temut de prezența cuiva nevăzut.

— Eram cu măgărușul meu... Cel protejat de Seth și mereu pus pe joacă. Am alergat după el cu bățul. Am trecut pe lângă poarta mare a curții iar eu m-am uitat prin poartă, spre casă. Nu era nimeni pe verandă, doar masa cu ulciorul de vin. Apoi o femeie, o doamnă din casă, a ieșit din clădire și s-a dus pe verandă. A mers spre ulciorul cu vin, și-a întins mâinile deasupra și pe urmă... Și pe urmă... S-a întors din nou în casă... Așa cred. Nu știu. Pentru că am auzit pași și m-am

întors și l-am văzut pe stăpânul meu Yahmose venind dinspre câmp. Așa că am plecat să-mi caut măgărușul, iar stăpânul meu Yahmose a intrat în curte.

— Și nu l-ai avertizat! Strigă supărat Imhotep. Nu i-ai spus nimic?

Băiatul țipă:

— Nu știam că-i vorba de ceva rău. N-am văzut nimic, în afară de doamna aceea care zâmbea, în timp ce-și îndrepta mâinile spre ulciorul cu vin... N-am văzut nimic...

— Cine era doamna aceea? Întrebă preotul.

Băiatul își scutură capul cu o expresie neajutorată.

— Nu știu. Trebuie să fi fost una din doamnele din casă. Eu nu le cunosc. Turma mea se află în celălalt capăt al moșiei. Purta rochie colorată.

Renisenb tresări.

— Poate o servitoare? Sugeră preotul urmărindu-l pe băiat.

Băiatul negă din cap.

— Nu era servitoare... Avea perucă și purta bijuterii... O servitoare nu poartă bijuterii.

— Bijuterii? Strigă Imhotep. Ce bijuterii?

Băiatul începu să vorbească repede și sigur pe sine ca și cum șiar fi învins teama și era foarte sigur de ceea ce văzuse.

— Trei șiraguri de mărgelă cu un pandantiv susținut de niște gheare de leu din aur.

Bastonul Esei căzu pe podea. Imhotep scoase un strigăt de groază.

Mersu rosti amenințător.

— Dacă minți băiete...

— E adevărat. Jur că-i adevărat. Vocea băiatului se ridicase ascuțită și clară.

Din camera de alături, Yahmose întrebă stins:

— Ce se întâmplă?

Băiatul se năpusti pe ușa deschisă și se aruncă la podea, lângă rogojina pe care zăcea Yahmose.

— Stăpâne, or să mă tortureze.

— Nu, nu. Yahmose își întoarse capul cu greu. Să nu-i faceți nimic copilului. Este prostuț, dar cinstit. Promiteți-mi!

— Desigur, desigur, spuse Imhotep. N-avem de ce. E clar că băiatul a spus tot ce știe... Și nu cred că a inventat. Fii pe pace, copile, și nu te mai întoarce la turmele tale, ci stai pe lângă casă, să te chemăm, dacă va mai fi nevoie.

Băiatul se ridică în picioare. Aruncă o privire îngrijorată spre Yahmose.

— Ești bolnav, stăpâne?

Yahmose zâmbi ușor:

— Nu te teme. N-am să mor. Acum du-te... Și fă tot ce ți se va cere.

Zâbind fericit, băiatul ieși. Preotul examinează ochii lui Yahmose și-i luă pulsul. Apoi, recomandându-i să doarmă, se întoarce la ceilalți în sala principală.

Îi spuse lui Imhotep:

— Ai recunoscut descrierea făcută de băiat?

Imhotep confirmă din cap. Obrajii săi scobiți și bronzăți aveau o culoare pământie.

Renisenb spuse:

— Numai Nofret purta mereu o rochie colorată. Era noua modă pe care o adusese din nord. Dar rochiile au fost îngropate odată cu ea.

Imhotep adăugă:

— Iar cele trei șiraguri de mărgelă cu lei din aur i le-am dat chiar eu. Nu mai există podoabe asemănătoare în casă. Erau scumpe și neobișnuite. Toate bijuteriile ei, în afara unui șirag de mărgelă de coral au fost bagate în mormânt odată cu ea și totul e sigilat.

Își înălță brațele.

— Ce crudă... Ce răzbunătoare e! Concubina mea căreia i-am acordat toate onorurile, pe care am tratat-o cum nu se poate mai bine și pe care am înmormântat-o după toate datinile, fără să economisesc nimic. Am mâncat și am băut cu ea ca doi prieteni... Toți din casa asta îmi sunt martori. N-are nimic de care să se plângă... Am făcut pentru ea mai mult decât s-ar fi cuvenit. Eram pe cale s-o înstăresc în detrimentul fiilor mei. Atunci de ce să se întoarcă din morți ca să mă persecute pe mine și familia mea?

Mersu rosti grav:

— Se pare că moarta n-are ceva împotriva persoanei tale. Când ai băut tu, vinul nu era otrăvit. Cine dintre ai tăi i-a făcut vreun rău?

— O femeie care acum e moartă, răspunse scurt Imhotep.

— Înțeleg. Adică soția lui Yahmose, nu?

— Da. Imhotep se opri, apoi izbucni: Dar, ce se poate face, părinte? Cum să-i anihilăm răutatea? Oh, blestemată a fost ziua în care am adus-o în casa mea!

— Într-adevăr blestemată, rosti Kait cu glas adânc, apropiindu-se dinspre încăperile femeilor.

Ochii îi erau grei de lacrimi, iar fața plată avea o duritate și o expresie hotărâtă care nu putea trece neobservată. Vocea sa adâncă și răgușită, mustea de supărare.

— Blestemată a fost ziua în care ai adus-o pe Nofret aici! Căci din cauza ei ți-ai pierdut cel mai frumos și mai deștept dintre fiii tăi! Ea le-a cauzat moartea lui Satipy și lui Sobek al meu și puțin a lipsit să nu-l omoare și pe Yahmose. Cine va urma? Se va năpusti și asupra copiilor, ea care a lovit-o pe micuța mea Ankli? Trebuie să facem ceva, Imhotep!

— Trebuie să facem ceva... Repetă ca un ecou Imhotep, privindu-l rugător pe preot.

Acesta dădu gânditor din cap.

— Există căi și mijloace, Imhotep. Mă gândesc la soția ta moartă, Ashayet. Era o femeie care provenea dintr-o familie influentă. Ea poate să solicite protecția spiritelor din lumea morților în favoarea ta, astfel încât Nofret să nu mai poată

face nimic. Trebuie să ne sfătuim.

Kait râse scurt.

— Nu așteptați prea mult. Bărbații sunt toți la fel... Da, chiar și preoții! Totul trebuie făcut după lege, cum se cuvine. Eu însă vă spun – acționați repede, altfel vor mai fi și alți morți în casa asta.

Se răsuci și plecă.

— Grozavă femeie, murmură Imhotep. O mamă devotată copiilor săi, o soție bună... Însă, uneori, purtarea față de stăpânul casei nu e cea care ar trebui să fie. Normal că în condițiile de acum o iert. Toți suntem răvășiți și nu ne prea dăm seama ce facem.

Își duse mâinile la cap.

— Unii dintre noi rareori știu ce fac, remarcă Esa.

Imhotep îi aruncă o privire scurtă și enervată. Preotul se pregăti de plecare și Imhotep ieși cu el pe verandă, primind instrucțiunile pentru îngrijirea bolnavului.

Esa stătea foarte liniștită. Era încruntată și avea o expresie atât de ciudată încât Renisenb întrebă timidă:

— La ce te gândești, bunico?

— Chiar așa, mă gândesc. Țasta-i cuvântul, Renisenb. În casa asta se petrec atâtea lucruri ciudate, încât este neapărat nevoie ca cineva să gândească.

— E îngrozitor, rosti Renisenb înfiorându-se. Mi-e frică.

— Și mie mi-e frică, spuse Esa. Probabil, însă, nu din același motiv.

Cu un gest familiar, își împinse spre spate peruca.

— Dar Yahmose n-o să moară, zise Renisenb. O să trăiască. Esa încuviință.

— Da, doctorul a ajuns la timp. Totuși, data viitoare s-ar putea să nu mai fie atât de norocos.

— Crezi... Crezi că se va mai întâmpla așa ceva?

— Cred că Yahmose și tu și Ipy... Și, probabil, și Kait ați face bine să fiți foarte atenți la ce mâncați și ce beți. Puneți întotdeauna sclavii să guste mai întâi.

— Dar tu, bunico?

Esa zâmbi sardonice.

— Eu, Renisenb, sunt bătrână și iubesc viața așa cum numai un bătrân o poate iubi, savurând fiecare oră, fiecare minut care i-a mai rămas. Dintre toți, eu am cea mai mare șansă să trăiască... Pentru că voi fi mai atentă decât oricare dintre voi.

— Și tata? Sigur Nofret n-o să-i facă nici un rău?

— Tatăl tău? Nu știu... Nu, nu știu. Nu-mi dau seama foarte clar. Măine, după ce mă voi gândi la toate astea, am să vorbesc din nou cu păstorul. E ceva în povestea lui...

Se opri, încruntându-se. Apoi se ridică și, ajutându-se de baston, o porni agale spre încăperile sale.

Renisenb intră în camera fratelui său. Acesta dormea și ea se strecură ușor din nou afară. După câteva clipe de ezitare, se îndreptă spre încăperile lui Kait. Rămase neobservată în cadrul ușii, urmărind-o pe Kait cum își adormea cântând copiii. Chipul lui Kait redevenise calm și placid... Arăta ca de obicei, încât Renisenb avu impresia că toate câte se întâmplaseră în ultimele douăzeci și patru de ore nu fuseseră decât un coșmar.

Se răsuci încet și o porni spre camera sa. Pe o masă, printre borcănașele de cosmetice și flacoanele de parfum era o mică casetă de bijuterii care îi aparținea lui Nofret.

Renisenb o ridică și se uită lung la ea. Nofret o atinsese... Fusesse un bun al ei.

Și din nou Renisenb simți cum o cuprinse acel sentiment neînțeles de milă. Nofret fusesse nefericită. Și, poate, în timp ce ținea în mână acea cutiuță, nefericirea ei s-a transformat în răutate și ură... O ură nepotolită... Care chiar acum căuta să se răzbune. Oh nu, cu siguranță nu... Sigur nu!

Aproape mecanic, Renisenb răsuci cele două butoane și deschise capacul. Șiragul de mărgelile era acolo, și amuleta ruptă și încă ceva...

Inima începu să-i bată violent, în timp ce scotea un colier de mărgelile de care atârna un pandantiv susținut de niște gheare de leu din aur...

CAPITOLUL XV.

Prima lună de vară – ziua a 30-a.

Găsirea colierului de aur o înspăimântă pe Renisenb.

Sub imperiul unui impuls momentan îl puse la loc în casetă și închise capacul. Instinctul îi spuse să nu-și trădeze descoperirea. Privi speriată în jur să se asigure că n-o văzuse nimeni.

Petrecu noaptea fără să doarmă, răsucindu-se neliniștită și tot schimbându-și poziția capului pe perna din lemn.

Spre dimineață se decise să se destăinuie cuiva. Nu se simțea în stare să suporte singură povestea acelei descoperiri. Peste noapte tresărise și se ridicase de două ori căutând să vadă dacă nu cumva ar putea distinge silueta lui Nofret aplecată amenințător peste patul ei. Nu văzu nimic.

Scotând colierul cu lei de aur din cutie, Renisenb îl aruncă printre faldurile veșmântului său. În clipa următoare, Henet năvăli în cameră. Ochii îi străluceau de plăcerea de a fi purtătoarea unor noi vești.

— Închipuie-ți, Renisenb, ce groaznic! Băiatul ăla, îl știi, păstorul... A fost găsit mort lângă hambarele de grâu, a fost zgâlțâit, strigat... Parcă nu s-ar mai trezi niciodată. Parc-ar fi băut o infuzie de mac și poate chiar a băut-o... Dar cine i-a dat-o? Nimeni dintre cei de aici, sunt sigură, iar lui nu-i stătea în obicei să ia singur. Oh, ar fi trebuit să știi de ieri! Mâna lui Henet se întinse spre multele amulete pe care le purta. Amon să ne apere de spiritele rele ale morților! Băiatul a povestit ce-a văzut. A spus c-a văzut-o pe Ea. Iar Ea s-a întors și i-a dat infuzie de mac ca să-i închidă gura pentru totdeauna. Oh, Ea e foarte puternică! Știi că fusese în străinătate, dincolo de Egipt. Pot să jur că Nofret știa tot felul de vrăji necunoscute pe aici. În casa asta nu suntem în siguranță... Niciunul dintre noi. Tatăl tău ar trebui să sacrifice câțiva boi în cinstea lui Amon... ar trebui chiar o turmă întreagă, nu e cazul să se facă acum economie. Trebuie să ne protejăm. Trebuie să apelăm la mama ta... Asta se pregătește să facă Imhotep. Așa a spus Mersu. Să trimită o scrisoare solemnă în lumea morților. În momentul ăsta Hori de ocupă de conceperea ei. Tatăl tău să i-o adreseze lui Nofret... Să apeleze la ea. Știi tu, „Preamărită Nofret, ce rău ți-am făcut”... Etc. Însă, cum a spus și marele preot Mersu, e nevoie de ceva mai puternic. Mama ta, Ashayet, a fost o

mare doamnă. Fratele mamei ei a fost Nomarh și un alt frate a fost mare intendent al Vizirului Thebei. Dacă i s-ar aduce la cunoștință totul, cu siguranță ea n-ar permite ca o simplă concubină să-i distrugă copiii. Oh, da, asta trebuie să facem. Cum îți spuneam, Hori se ocupă de asta acum.

Renisenb intenționase să-l caute pe Hori și să-i vorbească despre colierul cu lei de aur. Dar cum el era ocupat cu scrisoarea și cu preoții în templul lui Isis, cu siguranță n-avea cum să-l prindă singur.

Să meargă la tatăl ei? Nemulțumită, Renisenb scutură din cap. Încrederea în atotputernicia tatălui său pe care o nutrise în copilărie dispăruse aproape cu totul. Acum își dădea seama că în momentele de criză el se pierdea cu firea și își masca lipsa bărbăției printr-o atitudine aferată și pompoasă. Dacă Yahmose n-ar fi fost bolnav s-ar fi dus la el, deși se îndoia că i-ar fi putut da vreun sfat practic. Probabil că ar fi insistat ca problema să-i fie prezentată lui Imhotep.

Acesta era însă un lucru care trebuia evitat. Iar primul fapt pe care l-ar fi făcut Imhotep ar fi fost să trâmbițeze tuturor ce s-a întâmplat, ori Renisenb simțea din instinct că totul trebuia să rămână secret, deși nici ea n-ar fi putut spune de ce.

Nu, singurul cu care vroia să se sfătuiască era Hori. Ca de obicei, Hori ar ști ce e de făcut. El i-ar lua colierul și odată cu el, supărarea și frământările. Ar privi-o cu ochii săi blânzi și gravi și dintr-o dată ea s-ar simți din nou liniștită... Poate dacă ar lua-o de lângă copii... Nu, nu era bine. Kait era drăguță, dar proastă.

Renisenb gândi: „Mai e Kameni... Și mai e și bunica”.

Kameni?... Gândul de a vorbi cu Kameni era plăcut. Îi vedea foarte limpede în minte chipul... Expresia feței devenind interesată... Dorința de a-i veni în ajutor... Dar, oare, chiar în ajutor?

De ce acea suspiciune că Nofret și Kameni fuseseră mai buni prieteni decât doriseră să arate, îi încolțise din nou în minte? Să fi vrut Kameni s-o ajute pe Nofret să-l determine pe Imhotep să se îndepărteze de familia lui? El protestase, jurându-se că n-avusese încotro. Dar era adevărat? Nu-i fusese

greu s-o spună. Tot ce spunea Kameni părea firesc și drept. Râsul său era atât de senin că-ți venea și ție să râzi. Unduirea trupului său când mergea era atât de plăcută... Capul atât de semeț pe umerii bronzăți... Ochii cu care te privea... Cu care te privea... Gândurile lui Renisenb se întrerupseră confuze. Ochii lui Kameni nu erau ca ai lui Hori, siguri și blânzi. Ei cereau, sfidau.

Toate aceste gânduri îi aduseseră un val de sânge în obraji și-i făcură ochii să strălucească. Totuși se decise să nu-i spună lui Kameni despre colierul lui Nofret. Nu, se va duce la Esa. Esa o impresionase ieri. Bătrână cum era, avea un discernământ și un simț practic pe care nu le puteai întâlni la nimeni altcineva din familie.

Renisenb gândi: „E bătrână, însă va ști ce e de făcut”.

De la prima menționare a colierului, Esa se uită repede în jur și-și duse degetul la buze. Apoi întinse mâna. Renisenb scoase din faldurile rochiei colierul de aur și-l depuse în palma Esei. Ea și-l apropie o clipă de ochii-i orbi, apoi îl făcu să dispară în hainele ei. Rosti cu glas scăzut și autoritar:

— Și-acum, gata. Casa asta are o mie de urechi. Cea mai mare parte a nopții mi-am petrecut-o gândind și am ajuns la concluzia că sunt multe de făcut.

— Tata și cu Hori au plecat la templul lui Isis să se consulte cu preotul Mersu în privința întocmirii unei scrisori către mama ca s-o roage să intervină.

— Știu. Bine, lasă-l pe tatăl tău să se ocupe de spiritele morților. Ei am să mă ocup de lucruri lumești. Când se întoarce Hori, adu-l la mine. Sunt multe de vorbit, iar în Hori am încredere.

— Hori va ști ce-i de făcut, rosti Renisenb, fericită.

Esa o privi curioasă.

— Te duci des la el, sus, la Mormânt, nu-i așa? Despre ce vorbiți?

Renisenb făcu o mișcare vagă cu capul.

— Oh, despre Nil... Și Egipt... Și despre felul în care se schimbă lumina și despre culoarea nisipului și despre stânci... Însă cel mai adesea nu vorbim deloc. Stăm doar, și e liniște și

pace, nu-s glasuri certărețe, nici țipete de copii și nici zarvă. Mă gândesc la ale mele fără ca Hori să mă deranjeze. Uneori, când îmi ridic privirea îl văd urmărindu-mă și atunci zâmbim amândoi... Acolo, sus mă simt fericită.

Esa rosti agale:

— Ești norocoasă, Renisenb. Ai găsit fericirea care există în propria-ți inimă. Pentru cele mai multe femei, fericirea constă în cu totul altceva. În a avea grijă de copii, în a râde și a discuta și a te certa cu celelalte femei, în a-ți revărsa dragostea sau supărarea asupra unui bărbat. Fericirea e alcătuită din lucruri mărunte înșirate unul lângă altul ca măgelele pe ață.

— Așa a fost și viața ta, bunico?

— Cea mai mare parte din ea. Acum, însă, sunt bătrână și-mi petrec mult timp în singurătate și ochii-mi sunt aproape orbi și merg greu... Și în clipele astea îmi dau seama că viața nu e numai ceea ce te înconjoară, ci și ceea ce ai în tine. Dar acum sunt prea bătrână ca s-o iau de la capăt și atunci îmi hărțui micuța servitoare și savurez mâncarea pe care mi-o aduce de la bucătărie și mă încânt cu parfumul ciorchinilor de struguri și al licorilor de rodii. Copiii pe care i-am iubit cel mai mult sunt morți. Tatăl tău, Ra să-l aibă în pază, a fost întotdeauna un prost. L-am iubit când era un băiețel care abia învăța să meargă, însă acum mă enervează aerele lui de om important. Dintre nepoți, pe tine te iubesc, Renisenb... Dar, apropo de nepoți, unde e Ipy? Nu l-am văzut nici azi, nici ieri.

— E foarte ocupat cu supravegherea strânsului recoltei. Tata i-a dat sarcina asta.

Esa rânji.

— Asta o să-i placă tânărului nostru gânsac. N-o să-și mai încapă în piele de mândrie și importanță. Când vine la masă, trimite-l la mine.

— Da, Esa.

— Cât despre restul, Renisenb, tăcere...

— Vroiai să-mi spui ceva, bunico?

Ipy zâmbea arogant, cu capul ușor înclinat într-o parte, iar în dinții albi ținea o floare. Părea foarte mulțumit de sine și de

viață în general.

— Dacă-ți poți rupe câteva minute din prețiosul tău timp, spuse Esa, ascuțindu-și privirea ca să-l poată vedea mai bine. Ironia din glasul ei nu-l impresionează deloc pe Ipy.

— Realitatea e că azi sunt foarte ocupat. Trebuie să supraveghez totul cât timp tata e plecat la templu.

— Căteii latră tare.

Ipy rămase impasibil.

— Hai, bunico, probabil că nu m-ai chemat numai să-mi spui asta.

— Bine-nțeles că nu. Pentru început, îți reamintesc că această casă e în doliu. Trupul fratelui tău Sobek e încă în mâinile îmbălsămătorilor. Cu toate astea, arăți atât de voios de parcă ar fi sărbătoare.

Ipy rânji:

— Tu nu ești ipocrită, Esa. Atunci de ce îmi ceri mie să fiu? Știi foarte bine că Sobek și cu mine nu ne-am iubit deloc. A făcut tot ce a putut ca să mă enerveze și să mă dea de-o parte. M-a tratat ca pe un țânc. Mi-a dat să fac cele mai umiltoare și copilărești treburi. Adesea își bătea joc de mine... Iar când tata a vrut să mă ia asociat împreună cu ceilalți frați, Sobek a fost cel care l-a îndemnat să n-o facă.

— Ce te face să crezi că Sobek îl îndemna să n-o facă? Întrebă tăios Esa.

— Așa mi-a spus Kameni.

— Kameni? Esa înălță din sprâncene, își dădu peruca de-o parte și se scărpină în cap. Așadar, Kameni. Interesant!

— Kameni mi-a spus că aflase de la Henet... Și doar știm cu toții că lui Henet nu-i scapă nimic.

— Și totuși, uite că în treaba asta Henet s-a înșelat, rosti sec Esa. E drept că atât Sobek, cât și Yahmose erau de părere că ești prea tânăr pentru afaceri... Dar eu am fost... Da, eu l-am împiedicat pe tatăl tău să te includă și pe tine.

— Tu, bunico? Băiatul o privi de-a dreptul surprins. Apoi i se schimbă expresia. Chipul i se întunecă și floarea-i căzu din dinți. De ce ai făcut asta? Ce te privește pe tine?

— Treburile familiei sunt și ale mele.

— Și tata te-a ascultat.

— Atunci, pe moment, nu, răspunse sec Esa. Dar am să te învăț ceva, băiete. Femeile acționează, băiete. Femeile acționează pe ocolite... Și învață (dacă nu s-au născut cu știința asta) să exploateze slăbiciunea bărbaților. Cred că-ți amintești când am trimis-o pe Henet cu o tablă de joc pe verandă.

— Îmi amintesc. Am jucat cu tata. Și ce-i cu asta?

— Ați jucat trei partide și, de fiecare dată, fiind un jucător mai isteț, l-ai bătut pe tatăl tău.

— Da.

— Asta-i tot, spuse Esa închizând ochii. Tatălui tău, ca tuturor jucătorilor slabi, nu-i place să piardă... Mai ales în fața unui mucos. Așa că și-a amintit cuvintele mele... Și a decis că ești, într-adevăr, prea tânăr ca să-i fii asociat.

Ipy o privi lung, apoi izbucni în râs... Un râs deloc plăcut.

— Ești deșteaptă, Esa. Da, ești tu bătrână, însă ești deșteaptă. E clar că noi doi suntem creierul familiei. Ai câștigat prima partidă, însă pe-a doua eu am s-o câștig, ai să vezi. Așa că ai grijă, bunico.

— Asta am să și fac. În schimb, dă-mi voie să-ți dau și eu un sfat: ai și tu grijă de tine. Unul din frații tăi e mort, celălalt era cât pe ce să moară. Și tu ești fiul tatălui tău. Și poți avea aceeași soartă.

Ipy râse batjocoritor.

— Eu n-am de ce să mă tem.

— De ce? Și tu ai amenințat-o și ai insultat-o pe Nofret.

— Nofret! Pufni disprețuitor Ipy.

— Ce-i în capul tău? Întrebă tăios Esa.

— Am planurile mele, bunico, și te asigur că Nofret și trucurile spiritului ei n-or să mă deranjeze. Las-o să-și facă de cap.

Cu un țipăt Henet năvăli în cameră.

— Băiat prost... Copil imprudent! S-o sfidezi pe moartă! Și asta după ce am văzut cu toții puterea ei! Și nici măcar nu porți vreo amuletă care să te protejeze!

— Să mă protejeze? Mă protejez singur. Pleacă din calea

mea, Henet, am treabă. Am să le arăt leneșilor ăloră de țărani ce înseamnă un adevărat stăpân.

Împingând-o pe Henet într-o parte, Ipy părăsi grăbit încăperea.

— Ascultă-mă, Henet, și încetează să te mai revolți împotriva lui Ipy. O fi știind el ce face. Comportarea lui e foarte ciudată. În schimb, vreau să-i răspunzi la următoarea întrebare: i-ai spus lui Kameni că Sobek s-a opus ca Imhotep să-l includă și pe Ipy printre asociații săi?

Glasul lui Henet reveni la obișnuitul ton văicăreț.

— Sunt mult prea ocupată cu treburile casei ca să-mi pierd timpul ducând vorba de colo-colo... Și să-i spun lui Kameni despre alții. Nu i-aș fi spus un cuvânt dacă n-ar fi venit el să vorbească cu mine. E un tânăr foarte manierat, asta nu poți s-o negi, Esa... Și nu sunt singura care gândește așa... Oh, dragă, nu! Iar dacă o văduvă tânără dorește să-și facă o nouă relație, ei bine, se orientează spre un tânăr chipeș... Deși nu știu ce-ar spune Imhotep. Kameni e doar un scrib învățăcel.

— Nu contează ce e Kameni! I-ai spus sau nu că Sobek s-a opus ca Ipy să fie asociat cu el?

— Păi, Esa, nu-mi amintesc. Nu obișnuiesc să duc vorba de colo-colo, asta-i sigur. Dar vorbele zboară și știi și tu că Sobek spunea... ca de altfel și Yahmose, că Ipy e doar un copilandru... Și poate Kameni a auzit și el, nu trebuia să i-o spun eu. Eu nu șușotesc pe la colțuri... Și, de altfel, limba ți-e dată să vorbești, iar eu nu sunt mută.

— Asta-i mai mult ca sigur, spuse Esa. Numai că limba poate fi și o armă cauzatoare de moarte... Și mai mult decât atât. Sper ca limba ta să nu fi cauzat moartea cuiva, Henet.

— Vai, Esa, cum poți vorbi așa! Ce e în mintea ta? Te asigur că n-am spus niciodată vreun cuvânt cuiva fără să fiu convinsă că n-o să se audă mai departe. Sunt atât de devotată întregii familii... Sunt în stare să-mi dau viața pentru oricare dintre voi. Oh, devotamentul bătrânei Henet e subestimat. I-am promis dragii lor mame...

— Ha! Rosti Esa, tăindu-i vorba, iată că-mi vine pasărea friptă cu garnitură de praz și țelină. Miroase grozav... Dacă

ești atât de devotată, Henet, gustă puțin ca să vedem dacă nu e otrăvită.

— Esa! Se înfioră Henet. Otrăvită! Cum poți spune una ca asta! E gătită în bucătăria noastră.

— Bine, oricum cineva tot trebuie să guste și ar fi bine să fii tu aceea, dacă tot spui că ești gata să-ți dai viața pentru oricare dintre noi. Presupun că moartea nu-i prea dureroasă. Hai, Henet, gustă din pasăre și din garnitură, să vedem cum sunt. Nu, mulțumesc, nu vreau s-o pierd pe micuța mea sclavă. E tânără și veselă. Ție ți-a trecut timpul, Henet, și n-ar conta prea mult dacă ți se întâmplă ceva. Acum, hai, deschide gura... Delicios, nu-i așa? Observ că te-ai făcut verde la față. Nu-ți place mica mea glumă? Nu cred. Ha, ha, he he!

CAPITOLUL XVI.

A doua lună de vară – ziua 1.

Consultările de la templu luară sfârșit. Conținutul final al scrisorii fusese desăvârșit și transcris. Hori și cu alți doi scribi de la templu avuseseră mult de lucru. În sfârșit, primul pas fusese făcut.

Preotul își dăduse acordul ca scrisoarea în ciornă să fie citită în public.

„Către preamăritul spirit al lui Ashayet, din partea fratelui și soțului tău. Și-a uitat sora fratele? Și-a uitat mama fiilor născuți din carnea ei? Știe preaînțeleapta Ashayet că un spirit rău amenință viața copiilor ei? Deja Sobek, fiul ei, a plecat la Osiris din cauza otrăvii.

Cât ai trăit, te-am tratat cu toate onorurile cuvenite. Ți-am dat bijuterii și veșminte, unguente și parfumuri, și uleiuri pentru pielea ta. Împreună am mâncat tot ce e mai bun și am stat în pace și înțelegere la mesele încărcate. Când ai fost bolnavă, nu m-am reținut de la nici o cheltuială. Ți-am adus cel mai bun doctor. Ai fost înmormântată cu toate onorurile și ceremoniile de rigoare și ți s-au procurat toate cele necesare pentru viața de dincolo: servitori și boi, mâncare și băutură, bijuterii și haine. Am purtat mulți ani doliu după tine... Și doar după mulți, mulți ani mi-am luat și eu o concubină ca să pot trăi ca un bărbat care nu e încă bătrân.

Această concubină e cea care acum le face rău copiilor tăi Nu știi asta? Mai mult ca sigur că nu știi. Nu mă îndoiesc că dacă Ashayet ar cunoaște, n-ar pregeta să vină în ajutorul copiilor născuți de ea.

Să știe oare Ashayet, dar răul se produce totuși, pentru că acea concubină e mai puternică în magia neagră? Totuși, cu siguranță, toate astea sunt contra voinței tale, preamărită Ashayet. De aceea mă gândesc că pe Câmpul Ofrandelor ai rude importante și ajutoare puternice. Marele și nobilul Ipy, marele intendent al Vizirului. Apelează la ajutorul lui! De asemenea, fratele mamei tale, marele și puternicul Mariptah, Nomarhul. Adu-i la cunoștință rușinosul adevăr. Să fie expus la curtea sa. Să fie audiați martorii. Cazul să fie judecat și poate Nofret va fi condamnată și i se va interzice să mai facă rău acestei case.

Oh, mărită Ashayet, dacă ești supărată pe fratele tău, Imhotep, că s-a lăsat influențat de răutatea acelei femei și a fost pe cale să-și nedreptățească fiii născuți din carnea ta, gândește-te că nu el e singurul care a suferit, ci și copiii tăi. Iartă-l pe fratele tău, Imhotep, care se zbate pentru sănătatea copiilor”.

Scribul șef se opri din citit. Mersu dădu din cap aprobator.

— Exprimarea e bună. Cred că n-a fost nimic omis.

Imhotep se ridică.

— Îți mulțumesc, părinte. Ofrandele mele vor ajunge la tine mâine, înainte de apusul soarelui – vite, ulei și în. Apoi vom fixa ziua pentru ceremonie... Să punem bolul cu acest înscris în camera ofrandelor de la Mormânt?

— Totul trebuie făcut de azi în trei zile. Textul trebuie înscris pe bol și preparativele pentru ritual terminate.

— Cum dorești. Mi-e teamă să nu se întâmple altă nenorocire.

— Îți înțeleg foarte bine neliniștea, Imhotep, dar să nu-ți fie frică. Bunul spirit Ashayet va răspunde cu siguranță la acest apel, iar rudele ei au autoritate și putere și pot să facă dreptate acolo unde e atâta nevoie de ea.

— Fie ca Isis să te audă! Îți mulțumesc, Mersu... Și pentru

grija și faptul că l-ai vindecat pe Yahmose. Hai, Hori, avem multe de făcut. Să ne întoarcem acasă. Ah, această scrisoare mi-a luat o greutate de pe inimă. Buna Ashayet n-o să-și lase fratele la necaz.

Când Hori intră în curte cu sulul de papirus în mână, Renisenb îl aștepta. Veni spre el alergând.

— Hori!

— Da, Renisenb.

— Vrei să vii cu mine la Esa? Vrea să te vadă.

— Desigur. Lasă-mă să întreb numai dacă Imhotep...

Însă Imhotep fusese acaparât de către Ipy și amândoi păreau cufundați într-o discuție aprinsă.

— Să las doar acest papirus și lucrurile astea și merg cu tine, Renisenb.

Când Hori și Renisenb intrară la Esa, o găsiră arătând mulțumită.

— Iată-l pe Hori, bunico. Ți l-am adus imediat ce l-am găsit.

— Bine. E plăcut afară?

— D...da, cred că da. Renisenb păru oarecum ușor descumpănită.

— Atunci, dă-mi bastonul. Vreau să mă plimb puțin prin curte.

Renisenb fu surprinsă, căci Esa părăsea foarte rar casa. O conduse, luând-o de braț. Traversară holul principal și ieșiră afară, pe verandă.

— Vrei să stăm aici, bunico?

— Nu, fetițo, vreau să merg până la lac.

Esa înainta încet, însă cu toate că șchiopăta, se ținea bine pe picioare și nu dădea nici un semn de oboseală. Privind în jur, alese un loc lângă un mic strat de flori proaspăt sădite, peste care un bătrân smochin își proiecta umbra binecuvântată.

Apoi, odată așezată, rosti satisfăcută:

— Așa! Acum putem vorbi fără să fim auziți.

— Ești înțeleaptă, Esa, rosti Hori aprobator.

— Despre ceea ce vom vorbi nu trebuie să știm decât noi trei. Am încredere în tine, Hori. Ești la noi de când erai un băiețel. Întotdeauna ai fost credincios și discret și înțelept.

Renisenb mi-e cea mai dragă dintre toți nepoții. Nu trebuie să i se întâmple nimic rău, Hori.

— N-o să i se întâmple, Esa.

Hori nu-și ridicase glasul, însă tonul lui și expresia feței când își încrucișă privirea cu a Esei, o satisfăcură pe deplin.

— Ai spus-o bine, Hori... Calm, fără ardoare, ci ca un om care știe ce spune. Și acum, povestește-mi ce s-a stabilit azi.

Hori îi rezumă conținutul scrisorii solemne. Esa ascultă cu atenție.

— Acum, fii atent, Hori, și uită-te la asta. Scoase colierul cu lei de aur și i-l întinse. Apoi adăugă: Spune-i, Renisenb, unde l-ai găsit.

Renisenb se conformă. Esa întreabă:

— Ei bine, care e părerea ta?

Hori rămase tăcut câteva clipe, apoi întreabă:

— Esa, tu ești bătrână și înțeleaptă. Tu ce crezi?

Esa răspunde:

— Hori, tu nu ești din aceia care vorbesc fără să se bazeze pe ceva. Spune-mi, Hori, nu-i așa că ai știut încă de la început cum a murit Nofret?

— Bănuiesc care e adevărul, Esa, dar nu-i decât o bănuială.

— Exact. Acum avem doar o bănuială. Și totuși, aici, lângă lac unde suntem numai noi trei, bănuiala aceasta poate fi destăinuită... Iar după aceea n-o să mai vorbim despre ea. Părerea mea e că există trei explicații pentru tragediile petrecute. Prima ar fi că păstorul a spus adevărul cu privire la faptul că a văzut fantoma lui Nofret, întoarsă dintre cei morți, iar ea e foarte hotărâtă să se răzbune în continuare pe familia noastră, provocând moarte și durere. Se poate să fie așa... Asta o spun și preoții și ceilalți, iar noi știm că, într-adevăr, bolile sunt cauzate de spiritele rele. Numai că eu, care sunt bătrână și nu prea cred tot ce spun preoții și lumea, sunt de părere că există alte explicații.

— Și anume? Întrebă Hori.

— Să admitem că Nofret a fost omorâtă de Satipy, că la câțva timp după aceea, în același loc, Satipy a văzut fantoma lui Nofret și, îngrozită, a căzut și a murit. Toate astea sunt destul

de clare. Dar să trecem acum la cealaltă ipoteză conform căreia cineva, din motive pe care încă nu le cunoaștem, a dorit să provoace moartea celor doi fii ai lui Imhotep, și că acel cineva a contat pe o superstiție înfricoșătoare, atribuind faptele acțiunii spiritului lui Nofret – o explicație deosebit de convenabilă.

— Cine ar fi vrut să-i omoare pe Yahmose și Sobek? Strigă Renisenb.

— În nici un caz vreun servitor, spuse Esa, ei n-ar putea. Asta face să rămână puține persoane dintre care să alegem.

— Unul dintre noi? Dar, nu poate fi adevărat, bunico!

— Întreabă-l pe Hori, rosti sec Esa. Cred că ai observat că el n-a protestat.

Renisenb se întoarce spre el.

— Hori... De bună seamă...

Hori scutură grav din cap.

— Renisenb, tu ești tânără și credulă. Tu crezi că toți cei pe care-i cunoști și-i iubești sunt exact cum îi vezi tu. Tu nu cunoști natura umană, nu știi câtă perfidie... Și, da, câtă răutate poate conține.

— Dar cine... cine...?

Esa interveni brutal.

— Să ne întoarcem la povestea pe care ne-a zis-o păstorul. Spunea că a văzut-o pe Nofret în veșmântul ei colorat și purtând colierul cu lei. În cazul în care n-a fost vorba de un spirit, înseamnă că a văzut exact ceea ce a spus c-a văzut... Ceea ce înseamnă că a zărit o femeie care, în mod deliberat, încerca să treacă drept Nofret. Putea fi Kait... Putea fi Henet... Puteai fi tu, Renisenb! De la distanță, putea fi oricine, purtând veșmânt de femeie și perucă. Sstt... Lasă-mă să continui. Altă posibilitate ar fi aceea că băiatul a mințit. A spus o poveste pe care fusese învățat s-o zică. A ascultat de cineva care avea dreptul să-i comande și era prea sărac cu duhul pentru a înțelege cu adevărat însemnătatea istorioarei pe care, prin daruri, sau prin vorbe mieroase, fusese convins s-o spună. Asta n-o s-o știm niciodată, căci băiatul e mort... E doar o presupunere. Sunt înclinată să cred că băiatul a spus o poveste

învăţată pe de rost. Întrebat, mai în amănunţime, ceea ce trebuia să se întâmple azi, povestea s-ar fi dovedit o minciună... Cu puţin răbdare nu e greu de ghicit dacă un copil minte sau nu.

— Deci, tu crezi că avem un criminal printre noi? Întrebă Hori.

— Da. Dar tu?

— Şi eu.

Renisenb îi privea pe rând, înspăimântată.

Hori continuă:

— Numai că nu-mi sunt deloc clare motivele.

— De acord, spuse Esa. De aceea sunt îngrijorată. Nu ştiu cine va fi următorul.

Renisenb izbucni:

— Dar... Unul dintre noi?

Esa răspunse plat:

— Da, Renisenb, unul dintre noi. Henet sau Kait sau Ipy, sau Kamenî, sau chiar Imhotep... Da, sau Esa sau Hori, ori chiar, zâmbi... Renisenb.

— Ai dreptate, Esa, spuse hotărât Hori. Trebuie să ne includem şi pe noi.

— Dar de ce? Glasul lui Renisenb era plin de oroare. De ce?

— Dacă am cunoaşte asta, am fi foarte aproape de a şti tot ce dorim, spuse Esa. Noi ne luăm numai după cine a fost atacat. Amintiţi-vă că Sobek a venit pe neaşteptate lângă Yahmose, după ce Yahmose începuse să bea. De aceea e sigur că se urmărea omorârea lui Yahmose şi mai puţin sigur că se dorea otrăvirea lui Sobek.

— Dar cine să fi vrut să-l ucidă pe Yahmose? Întrebarea lui Renisenb suna sceptic. Nu încapă nici o îndoială că, dintre noi toţi, Yahmose e singurul care n-are duşmani. El e mereu blând şi amabil.

— Din cauza asta, e limpede că n-a fost vorba de o ură personală, spuse Hori. După cum zice Renisenb, Yahmose nu e genul de om care să aibă duşmani.

— Nu, răspunse Esa. Motivul trebuie căutat în altă parte. E vorba, fie de ură împotriva întregii familii, fie de acea pizmă

împotriva căreia, ne avertizează maximele lui Ptahotep.

— Voința de a face rău care își află în ea însăși explicația și justificarea.

— Înțeleg ce vrei să spui, Esa, rosti Hori. Însă, ca să putem ajunge la vreo concluzie, trebuie să analizăm lucrurile din perspectiva viitorului.

Esa dădu cu putere din cap și peruca sa mare îi alunecă pe-o ureche. Deși arăta caraghios, nimănui nu-i veni să râdă.

— Analizează-le, atunci, zise ea.

Hori rămase tăcut câteva clipe, cu ochii gânditori. Cele două femei așteptau. În cele din urmă, vorbi:

— Dacă Yahmose murea, așa cum se intenționa, cei care ar fi beneficiat de pe urma morții lui ar fi fost ceilalți doi fii ai lui Imhotep, Sobek și Ipy... Mai ales Sobek.

— O parte din moșie ar fi rămas, fără îndoială, copiilor lui Yahmose, dar administrarea acesteia ar fi fost în mâinile unchilor lor. Cu siguranță, Sobek ar fi avut cel mai mult de câștigat. El ar fi preluat funcția de preot al lui Ka în lipsa lui Imhotep și și-ar fi însușit-o definitiv după moartea acestuia. Însă, deși el ar fi fost cel mai câștigat, nu el e vinovatul, din moment ce a băut din vinul otrăvit, cu atâta plăcere, fapt care i-a cauzat și moartea. Prin urmare, după părerea mea, de pe urma morții celor doi frați putea beneficia o singură persoană, iar acea persoană e Ipy.

— De acord, spuse Esa. Observ, Hori, că ai o minte ascuțită și-ți apreciez logica. Dar, hai să-l analizăm pe Ipy. E tânăr și n-are răbdare, de cele mai multe ori judecă prost la vârsta la care îndeplinirea dorințelor sale i se pare lucrul cel mai important în viață. E supărat și pornit pe frații lui mai mari și consideră că i s-a făcut o mare nedreptate că n-a fost inclus și el printre asociații lui Imhotep. De asemenea, se pare că tânărul Kameni i-a spus anumite lucruri necugetate...

— Kameni?

Cea care intervenise fusese Renisenb. Imediat ce rosti cuvântul, se înroși ca focul și-și mușcă buza. Hori întoarse capul și o privi. O privire blândă, lungă și pătrunzătoare totodată care, fără să poată spune cum și de ce, îi făcu rău.

Esa își întinse gâtul și se miji la ea.

— Da, spuse ea. Kameni. Că a fost pus sau nu de Henet, e altă treabă. Fapt este că Ipy e ambițios și arogant și răzvrătit împotriva fraților săi mai mari care erau investiți cu autoritate și era hotărât să se impună căci, după cum mi-a spus acum câțva timp, el e cel mai deștept din familie.

Glasul Esei suna sec.

Hori întrebă:

— Ți-a spus asta ție?

— A fost destul de amabil să mă includă și pe mine, alături de el, în mințile luminate ale familiei.

Renisenb întrebă, neîncrezătoare:

— Crezi că Ipy i-a otrăvit în mod deliberat pe Yahmose și Sobek?

— Consider că e posibil, nimic mai mult. Ceea ce dezbatem acum e doar o ipoteză, o bănuială... N-avem încă nici o dovadă. Oamenii și-au omorât frații încă de la începuturile lumii, știind că omorurile nu erau pe placul zeilor, și totuși ura și pizma au fost mai puternice... Iar dacă Ipy a făcut-o, n-o să ne fie prea ușor s-o dovedim căci Ipy, sunt absolut convinsă, e foarte isteț.

Hori încuviință.

— Însă, cum spuneam, ceea ce dezbatem noi aici, sub smochin, e doar o bănuială. Și sub acest aspect, al bănuielii, o să-i analizăm pe toți ceilalți membrii ai familiei. Cum am mai spus, exclud servitorii, căci nu cred nici în ruptul capului că vreunul din ei ar fi îndrăznit să facă așa ceva. Însă n-o exclud pe Henet.

— Henet? Strigă Renisenb. Dar Henet ne e tuturor devotată! Ne-o spune fără încetare.

— E ușor să faci minciuna să pară adevăr. O cunosc pe Henet de mult timp. Am cunoscut-o de când era tânără, când a venit aici cu mama ta. Era o rudă de-a ei... Săracă și nefericită. Bărbatul ei nu avusese grijă de ea – într-adevăr, Henet n-a fost niciodată gingașă și atrăgătoare – și divorțase de ea. Singurul ei copil a murit de mic. A venit aici susținând că-i era devotată mamei tale, însă eu i-am văzut ochii urmărind-o prin

casă și prin curte și îți spun, Renisenb, nu era pic de dragoste în ei. Nu, erau mai degrabă marcați de acreală și invidie... Așa că, n-am deloc încredere în devotamentul de care tot vorbește.

— Spune-mi, Renisenb, tu ții la Henet? Întrebă Hori.

— N...nu. Nu pot. Îmi reproșez adesea că nu pot s-o sufăr.

— Oare nu din cauză că, instinctiv, știi că vorbele ei sunt false? Ți-a demonstrat, vreodată, renumita ei dragoste pentru tine printr-un serviciu concret? N-a băgat zădărnici în voi toți sușotind și repetând lucruri menite să rănească și să provoace supărări?

— Da... Da, asta-i foarte adevărat.

Esa cârâi sec.

— Ai și ochi și urechi, bunule Hori.

Renisenb adăugă:

— Însă tata are încredere și ține la ea.

— Fiul meu e prost și așa a fost mereu, spuse Esa. Tuturor bărbaților le place să fie flatați... Iar Henet n-a făcut economie de lingușeli și proslăviri. S-ar putea ca într-adevăr să-i fie devotată, uneori cred asta, însă sunt absolut convinsă că nimănui altcuiva.

— Dar cu siguranță n-ar... N-ar ucide! Protestă Renisenb. De ce să fi vrut să otrăvească pe vreunul din noi? Ce-ar fi câștigat?

— Nimic. Nimic. Cât despre „de ce”... N-am idee ce e în capul ei. Ce crede, ce simte, nu știu. Însă uneori mă gândesc că, în spatele purtării sale umile și lingușitoare, se ascund lucruri stranie. Iar dacă e așa, motivele ei sunt motivele pe care noi, eu și tu, Hori, le-am înțeles.

Hori încuviință.

— Asta e un rău care vine dinăuntru. I-am vorbit odată lui Renisenb despre asta.

— Iar eu nu te-am înțeles, spuse Renisenb. Acum, însă, încep să înțeleg. Totul a început odată cu venirea lui Nofret... Atunci mi-am dat seama că niciunul dintre noi nu era ceea ce crezusem eu a fi. Asta m-a speriat... Iar acum... Dădu neajutorată din umeri – nu văd în jur decât teamă.

— Teamă provine doar din incompleta înțelegere a

lucrurilor, zise Hori. În momentul în care vom ști, n-o să ne mai fie teamă, Renisenb.

— Mai e, desigur, și Kait, reveni Esa la subiect.

— Nu Kait! Protestă Renisenb. Kait n-ar fi încercat să-l omoare pe Sobek. E de neconceput.

— Nimic nu e de neconceput, spuse Esa. Cel puțin atât lucru am învățat de-a lungul întregii mele vieți. Kait este cu desăvârșire proastă, iar eu n-am avut niciodată încredere în femeile proaste. Sunt periculoase. Nu văd decât ceea ce le înconjoară strict, și atunci doar un singur lucru. Kait trăiește într-o lume restrânsă formată din ea, copiii ei și Sobek, ca tată al copiilor ei. Se poate să-i fi trecut prin cap că înlăturându-l pe Yahmose și-ar face copiii bogați. Sobek n-a fost niciodată prea bine văzut de Imhotep... Era pripit, nu se putea controla și nu era deloc maleabil. Yahmose era fiul pe care Imhotep se baza. Însă o dată Yahmose înlăturat, Imhotep ar fi trebuit să se bazeze pe Sobek. Cam așa cred eu că a judecat Kait.

Renisenb se înfioră. Împotriva voinței sale, trebuia să recunoască adevărul celor spuse de Esa privind atitudinea lui Kait față de viață. Toată blândețea ei, tandrețea, dragostea ei calmă erau îndreptate spre copiii săi. Pentru ea, altă lume decât cea formată din copiii săi, Sobek și ea, nu exista. Curiozitatea și interesul ei nu depășește cadrul familiei.

Renisenb rosti încetișor:

— Dar cu siguranță s-ar fi gândit că Sobek poate oricând să se întoarcă, cum a și făcut-o, însetat și să bea din vin.

— Nu, spuse Esa. Nu cred că s-ar fi gândit. După cum am zis Kait e proastă. Ea ar fi gândit numai ce ar fi vrut să gândească... L-ar fi văzut pe Yahmose bând și murind și toată povestea căzând pe intervenția magică a relei și frumoasei Nofret. Ea n-ar fi văzut decât un lucru simplu... Nicidecum diverse posibilități și probabilități și, din moment ce ea nu vroia ca Sobek să moară, nu i-ar fi trecut nicicum prin minte că el s-ar fi putut întoarce pe neașteptate.

— Iar acum Sobek e mort și Yahmose trăiește! Ce îngrozitor trebuie să fie pentru ea, dacă tot ce ne-ai sugerat e adevărat!

— Așa se întâmplă când ești prost, spuse Esa. Lucrurile iau o

cu totul altă întorsătură de cum le-ai plănuit.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Și acum am ajuns la Kameni.

— Kameni?

Renisenb se strădui să pronunțe cuvântul cu calm, fără protest. Din nou se simți stingherită de privirea lui Hori.

— Da, nu-l putem exclude pe Kameni. Aparent, n-are nici un motiv să ne facă rău... Dar, de fapt, ce știm noi despre el? Că vine din nord, din același loc ca și Nofret. A ajutat-o – cu voie sau fără voie, cine poate știi?

— Să-l facă pe Imhotep să se întoarcă împotriva propriilor săi copii. L-am urmărit de multe ori, însă adevărul e că nu pot spune nimic despre el. În mare, mi se pare un tânăr obișnuit, cu o oarecare agerime a minții și, de asemenea, pe lângă faptul că e chipeș, are ceva anume care atrage femeile. Da, femeile îl vor plăcea întotdeauna pe Kameni și totuși eu cred, deși s-ar putea să greșesc, că el nu e cu adevărat sensibil la sentimentele lor. Pare mereu vesel și senin și n-a fost prea afectat de moartea lui Nofret.

Dar totul poate fi o aparență. Cine poate spune cu certitudine ce e în sufletul unui om? Un bărbat tare poate cu ușurință să joace un rol... Să se prefacă. Dacă în realitate moartea lui Nofret l-a marcat foarte tare și acum caută s-o răzbune? A omorât-o pe Satipy, care o omorâse pe Nofret, și Yahmose, soțul ei, trebuia să moară și el? Da, la fel și Sobek, care a amenințat-o... Și Kait care i-a făcut mici șicane, și Ipy care a urât-o și el? Pare fantastic, dar cine poate spune?

Esa se opri. Se uită la Hori.

— Cine poate spune, Esa?

Esa îl privi răutăcios.

— Poate ne poți spune tu, Hori? Cred că știi, nu-i așa?

Hori rămase tăcut câteva clipe, apoi zise:

— Am bănuiala mea referitor la cine a otrăvit vinul și de ce... Dar nu-mi e încă prea clar... Și chiar că nu văd... Se opri o clipă încruntându-se, apoi clătină din cap. Nu, nu pot să acuz în mod cert.

— Acum înșirăm doar ipoteze. Continuă, Hori, vorbește!

Hori dădu din cap.

— Nu, Esa. E doar o bănuială tulbure... Și dacă ar fi adevărat e mai bine pentru tine să nu știi. Poate fi periculos. Același lucru e valabil și pentru Renisenb.

— Atunci și pentru tine e periculos, Hori.

— Da, e periculos... Cred, Esa, că noi toți suntem în pericol... Deși Renisenb poate mai puțin.

Un timp, Esa îl privi fără să vorbească. În cele din urmă spuse:

— Aș da orice să știu ce e în mintea ta, Hori.

Hori nu răspunse imediat. După un timp, în care păru să reflecteze, spuse:

— Singurul mod de a afla ce e în mintea unui om este să-l urmărești cum se poartă. Dacă purtarea lui e ciudată, stranie, dacă nu e el însuși...

— Îl suspectezi? Întrebă Renisenb.

— Nu, răspunse Hori. Chiar asta vroiam să spun. Un bărbat care se gândește să facă rău, care are intenții rele, face tot posibilul să și le ascundă. Prin urmare, nu-și permite să se poarte ciudat...

— Un bărbat? Întrebă Esa.

— Bărbat sau femeie, e totuna.

— Înțeleg, spuse Esa, aruncându-i o privire tăioasă. Apoi zise: Dar noi trei? Ce bănuială poate plana asupra noastră?

— Și despre asta trebuie să vorbim, răspunse Hori. Mie mi s-a acordat foarte multă încredere. Încheierea contractelor și vânzarea recoltelor au fost în mâinile mele. Ca scrib, am avut acces la toate datele și, în special, am făcut toate socotelile. S-ar fi putut să le fi falsificat... Cum a descoperit Kameni că s-a întâmplat în nord. Atunci Yahmose ar fi început să mă suspecteze. Era, deci, imperios necesar pentru mine să-l reduc la tăcere. Zâmbi ușor la propriile-i cuvinte.

— Oh, Hori, zise Renisenb, cum poți spune așa ceva! Nimeni dintre cei ce te cunosc n-ar crede una ca asta.

— Nimeni nu poate cunoaște pe altul, Renisenb. Dă-mi voie să ți-o spun o dată.

— Și eu? Întrebă Esa. În cazul meu, în ce-ar consta bănuiala?

Ei bine, eu sunt bătrână. Când îmbătrânești, se întâmplă uneori ca mintea să o ia razna, să urăști ceea ce înainte iubeai. S-ar putea să mă simt agasată de copiii copiilor mei și să caut să-mi distrug propria-mi stirpe. E o nenorocire care ți se poate întâmpla uneori, când ești bătrân.

— Dar eu? Întrebă Renisenb. De ce-aș fi încercat să-mi omor frații pe care îi iubesc?

Hori spuse:

— Dacă Yahmose și Sobek și Ipy mureau, tu ai fi rămas singurul copil al lui Imhotep. El ți-ar fi găsit un soț și tot ce e aici ar fi devenit al tău... Iar tu și soțul tău ați fi fost tutorii copiilor lui Yahmose și ai lui Sobek.

Apoi zâmbi.

— Însă aici, sub smochin, nu te suspectăm, Renisenb.

— Sub smochin, sau fără smochin, noi te iubim, zise Esa.

CAPITOLUL XVII.

A doua lună de vară – ziua 1

— Ai ieșit prin urmare din casă? Zise Henet, năvălind, în timp ce Esa intra în cameră. N-ai mai făcut asta de aproape un an!

Ochii ei priveau interogativ spre Esa.

— Oamenii bătrâni au toane, răspunse Esa.

— Te-am văzut șezând lângă lac... Cu Hori și Renisenb.

— Ambii sunt o companie plăcută. Există oare ceva ce nu vezi tu, Henet?

— Zău, Esa, nu știu ce vrei să spui! Unde stăteai, oricine putea să te vadă.

— Dar nu destul de aproape ca să mă și audă.

Esa rânji, iar Henet făcu pe supărata.

— Nu știu de ce ești atât de răutăcioasă cu mine, Esa! Mereu mă înțepi. Sunt prea ocupată cu treburile casei ca să trag cu urechea la ce discută alții. Ce mă interesează ce spune lumea?

— Asta mă-ntreb și eu de multe ori.

— Dacă n-ar fi Imhotep care mă apreciază...

Esa i-o reteză scurt:

— Da, dacă n-ar fi Imhotep! Căci tu de Imhotep depinzi, nu? Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Imhotep...

Fu rândul lui Henet să intervină:

— Lui Imhotep n-o să i se întâmple nimic!

— De unde știi, Henet? Totul e în deplină siguranță în casa asta? Lui Yahmose și lui Sobek li s-au întâmplat.

— Adevărat... Sobek a murit... Iar Yahmose era cât pe ce să-și dea duhul...

— Henet! Esa se aplecă în față. De ce zâmbești când spui asta?

— Eu? Eu zâmbesc? Henet se fâstâci. Visezi, Esa! Cum aș putea zâmbi... Într-un astfel de moment... Când vorbesc despre lucrurile astea îngrozitoare!

— E drept că sunt aproape oarbă, spuse Esa, dar nu-s oarbă de tot. Uneori, în jocul luminii, văd chiar foarte bine. De multe ori se întâmplă ca cineva, care stă de vorbă cu o persoană despre care știe că nu vede bine, să nu se controleze, și își permite să afișeze o expresie pe care, în alte condiții, s-ar feri din răputeri s-o arate. Așa că te întreb încă o dată: De ce zâmbești cu atâta satisfacție?

— Tot ce spui e jignitor... Foarte revoltător!

— Acum ești speriată.

— Cine n-ar fi cu tot ce se petrece în casa asta? Strigă ascuțit Henet. Tuturor ne e frică, sunt sigură, de spiritele rele care s-au întors dintre moarte ca să ne tortureze! Însă știu eu despre ce-i vorba, l-ai ascultat pe Hori. Ce ți-a spus despre mine?

— Ce știe Hori despre tine, Henet?

— Nimic... Absolut nimic. Mai bine m-ai întreba ce știu eu despre el.

Privirea Esei deveni tăioasă.

— Ei bine, ce știi?

Henet clătină din cap.

— Ah, toți o disprețuiești pe sârmana Henet! Credeți că e urâtă și proastă. Dar eu știu ce se petrece! Știu o grămadă de lucruri... Aproape tot ce se întâmplă în casa asta. Oi fi eu proastă, dar știu să număr câte boabe de fasole se pun pe un rând. Poate că văd și înțeleg mai bine decât deșteptii ca Hori. Când se întâmplă să mă întâlnesc cu el undeva, se uită la mine de parcă ar vedea ceva dincolo de mine, în spatele meu, ceva

ce de fapt nu există acolo. Ar face mai bine să se uite la mine, așa să știe! Poate mă crede neînsemnată și proastă... Dar nu totdeauna cel care știe tot e și deștept. Satipy credea că e deșteaptă și unde-i acum, pot să te-ntreb?

Se opri cu un aer triumfător... Apoi păru să fie cuprinsă de-o remușcare, bătu vizibil în retragere, uitându-se neliniștită la Esa.

Dar Esa părea cufundată în propriile-i gânduri. O expresie aproape speriată, tulburată, i se așternu pe chip. Rosti în surdină:

— Satipy...

Henet vorbi pe tonul ei obișnuit, plângăcios:

— Îmi pare rău, Esa, crede-mă, îmi pare rău că mi-am ieșit din fire. Zău, nu știu ce-a fost cu mine. Nu cred nimic din tot ce-am spus...

Esa i-o reteză:

— Pleacă, Henet. Nu contează dacă crezi sau nu ce-ai spus. Ai rostit însă o frază care îmi dă de gândit... Pleacă, Henet, și te avertizez... Ai grijă ce spui și ce faci. Nu mai vreau morți în casa asta. Sper să înțelegi.

Totul e teamă...

Renisenb rostise aceste cuvinte în mod automat, în timpul discuției de lângă lac. Abia după aceea înțelese adevărul conținut de ele.

Se ridică mecanic să meargă spre Kait care stătea înconjurată de copii lângă micul pavilion, însă pașii îi deveniră șovăielnici ca, în final, să refuze s-o mai poarte.

Descoperi că-i era teamă să i se alăture lui Kait, să-i privească fața plată și placidă care putea fi fața unei criminale. O văzu pe Henet ieșind în fugă de pe verandă și întorcându-se din nou; obișnuita ei senzație de repulsie păru să se intensifice. Disperată, se întoarse către poartă și în clipa următoare se întâlni cu Ipy care tocmai intra cu capul sus și cu un zâmbet șmecher pe chipul său impertinent.

Renisenb se trezi privindu-l lung. Ipy, răsfățatul familiei, copilașul frumos și încăpățânat pe care-l părăsise când plecase cu Khay...

— Ei, Renisenb, ce e? De ce te uiți la mine atât de ciudat?

— Zău?

— Ai o expresie neghioabă ca a lui Henet, spuse Ipy râzând. Renisenb scutură din cap.

— Henet nu e neghioabă. E foarte isteată.

— Ceea ce știu este că e plină de răutate. De fapt, ea e pacostea casei. Am de gând să scap de ea.

Gura lui Renisenb se deschise și se închise la loc. Șopti:

— S-o dai afară!

— Draga mea soră, ce se întâmplă cu tine? Ai văzut și tu spiritele rele ca acel nenorocit și neghiob păstor?

— Pentru tine toți sunt neghiobi?

— Băiatul acela sigur era. Ei bine, recunosc că nu suport prostia. Am avut prea mult parte de ea. Nu-i deloc plăcut, pot să-ți spun, să fii blagoslovit cu doi frați mai mari care nu-s în stare să vadă dincolo de vârful nasului! Acum că s-a dus și a rămas doar tata cu care să tratez, ai să vezi diferența! Tata va face ceea ce-i voi spune eu.

Renisenb se uită la el. Părea mai frumos și mai arogant ca niciodată. Emană o vitalitate, o senzație de viață clocotitoare și vigoare, care o izbiră în mod deosebit. O anume conștiință a propriei valori părea să stea la baza acestei vizibile transformări.

Renisenb spuse tăios:

— Frații mei nu s-au dus amândoi, cum ai spus. Yahmose trăiește.

Ipy o privi cu un aer ironic.

— Și crezi că va mai fi vreodată cum a fost?

— De ce nu?

Ipy râse.

— De ce nu? Ei bine, dă-mi voie să-ți spun că nu-s de acord cu tine. Yahmose e terminat, distrus... O să se poată doar târî de ici-colo și să moțâie la soare. Dar nu mai e bărbat. A fost salvat de la otrăvire, dar, după cum vezi, nu face nici un progres și nici nu va face.

— Asta s-o crezi tu! Protestă Renisenb. Doctorul a spus că în scurt timp va fi din nou sănătos și puternic cum a fost.

Ipy ridică din umeri.

— Doctorii nu știu chiar totul. Fac pe înțelepții și folosesc vorbe mari. Blesteam-o pe reaua Nofret, dacă-ți place... Însă Yahmose, dragul tău frate Yahmose, e osândit pe viață.

— Tu nu te temi, Ipy?

— Să mă tem? Eu? Băiatul încep să râdă, cu capul dat pe spate.

— Nofret nu te-a iubit câtuși de puțin, Ipy.

— Atât timp cât eu nu vreau, nimic nu mă poate atinge, Renisenb! Sunt încă foarte tânăr, dar fac parte dintre acei oameni născuți să reușească. Cât despre tine, Renisenb, ai face bine să fii de partea mea, mă auzi? Adesea mă tratezi ca pe-un copil fără minte. Dar nu mai sunt. Fiecare lună care trece îți va dovedi asta. Curând, în casa aceasta, nu se va face decât ceea ce voi dori eu. Ordinele pe care le va da tata vor fi doar rostite de el, dar cel care le va concepe voi fi eu!

Făcu doi pași, se opri și spuse peste umăr:

— Așa că ai grijă, Renisenb, să nu încep să fiu nemulțumit de tine.

În timp ce Renisenb rămase privind lung după el, auzi pași și, întorcându-se, o văzu pe Kait lângă ea.

— Ce vroia Ipy, Renisenb?

Renisenb rosti încet:

— A spus că în curând el va fi stăpân aici.

— Zău? Eu cred că dimpotrivă.

Ipy urcă vioi treptele verandei și intră în casă.

Vederea lui Yahmose pe rogojină păru să-i facă plăcere.

Spuse șmecherește:

— Ei, cum îți merge, frate? N-o să te mai vedem niciodată pe câmp? Nu înțeleg cum de nu s-a ales praful de toate, fără tine!

Yahmose rosti cu voce slabă:

— Nu pricep de loc. Otrava e acum eliminată din corp. De ce nu-mi recapăt puterile? Azi dimineată am încercat să merg și nu m-au ținut picioarele. Sunt moale... Moale... Și, ce-i mai rău, cu fiecare zi mă moleșește și mai tare.

Ipy dădu din cap cu o milă prefăcută, compătimitoare.

— Asta e într-adevăr rău. Și doctorii nu pot să te ajute?

— Asistentul lui Mersu vine în fiecare zi. Nici el nu-mi înțelege starea. Beau ceaiuri foarte concentrate. În fiecare zi se rostesc rugăciuni. Mi se prepară mâncare specială, foarte hrănitoare. Nu există nici un motiv, m-a asigurat doctorul, ca să nu-mi recapăt în foarte scurt timp puterile. Și totuși, parcă mă sfârșesc.

— Asta-i rău, spuse Ipy.

Își continuă drumul îngânând un cântecel în surdină până ce dădu peste tatăl său și Hori adânciți în niște socoteli. Chipul lui Imhotep, neliniștit și îngrijorat, se luminează la vederea mult iubitului său fiu.

— Iată-l pe Ipy al meu. Ce ai să-mi raportezi despre treburile domeniului?

— Totul merge strună, tată. Am recoltat orzul. Avem o recoltă bogată.

— Da, să-i mulțumim lui Ra că treburile merg bine în afară. De-ar merge tot așa și în casă! Îmi pun toată încrederea în Ashayet... Ea n-o să refuze să ne-ajute în nenorocirea noastră. Sunt îngrijorat în privința lui Yahmose. Nu pot înțelege această oboseală... Slăbiciunea extraordinară de care e cuprins.

Ipy surâse cu îngâmfare.

— Yahmose a fost mereu un slăbănog, spuse el.

— Nu-i adevărat, răspunse cu voce joasă Hori. Întotdeauna a fost puternic și sănătos.

Ipy rosti atotștiutor:

— Sănătatea unui om depinde de curajul lui. Yahmose n-a avut niciodată nici un pic de curaj. Îi era frică până și să dea ordine.

— Încă nu-i târziu pentru asta, interveni Imhotep. În aceste ultime luni Yahmose s-a dovedit a fi foarte autoritar. Am fost chiar surprins. Ceea ce mă îngrijorează e lipsa lui de vlagă. Mersu m-a asigurat că, odată înlăturate efectele otrăvii, recuperarea va fi ușoară.

Hori puse sulurile de papirus de-o parte.

— Există și alte otrăvuri, spuse liniștit.

— Ce vrei să zici? Întrebă Imhotep, răsucindu-se spre el.

— Se cunosc otrăvuri care nu acționează imediat, violent. Sunt insidioase. Luate câte puțin în fiecare zi, se acumulează în organism și abia doar după multe luni de slăbiciune se ajunge la moarte... Printre femei se cunoaște asta... Unele le folosesc ca să scape de bărbații lor, făcând ca moartea să pară naturală.

Imhotep pâli.

— Vrei să insinuezi că... Că asta se întâmplă și cu Yahmose?

— Am sugerat doar că ar fi o posibilitate. Deși mâncarea lui e gustată înainte de un sclav, precauția asta e inutilă, căci cantitatea de otrăvă introdusă la o masă e prea mică pentru a avea un efect dăunător imediat.

— Prostii! Strigă Ipy. Toate astea-s prostii! Nu cred că există asemenea otrăvuri. Eu n-am auzit niciodată de ele.

Hori își ridică privirea.

— Tu ești foarte tânăr, Ipy. Mai sunt multe lucruri de care n-ai auzit.

Imhotep exclamă:

— Dar ce putem face? Am apelat la Ashayet. Am trimis ofrande la templu... Deși n-am crezut niciodată în temple. Femeile cred în treburi din astea. Ce-am putea face mai mult?

Hori rosti gânditor:

— Pune pe un singur sclav să prepare mâncarea lui Yahmose, iar sclavul ăsta să fie supravegheat în permanență.

— Dar asta înseamnă... Că aici, în această casă...

— Aiureli! Strigă Ipy. Numai și numai aiureli!

Hori înălță din sprâncene.

— Să încercăm, totuși, spuse el. Vom vedea dacă sunt numai aiureli.

Ipy ieși nervos din cameră. Hori privi gânditor în urma lui, cu chipul marcat de uimire.

Ipy era atât de furios, încât fu gata s-o răstoarne pe Henet, când să iasă din casă.

— Lasă-mă să trec! Strigă el. Mereu se împiedică omul de tine.

— Cât ești de brutal, Ipy! M-ai lovit la braț.

— Iată un lucru bun. M-am săturat de tine și de purtarea ta.

Cu cât ne vei părăsi mai repede, cu atât va fi mai bine... Voi avea eu grijă să nu mai rămâi aici multă vreme.

Henet îl fixă cu ochii săi malițioși.

— Ai fi în stare să mă dai pe ușă afară, nu? După tot ce am făcut pentru tine și pentru ceilalți. Am fost totuși devotată familiei și tatăl tău știe acest lucru.

— I-o repeți doar de atâta vreme! Am ajuns s-o știm cu toții. După părerea mea însă, nu ești decât o scorpie bătrână, a cărei limbă ascuțită nu face decât să creeze neplăceri! Ai ajutat-o pe Nofret în urzelile ei, știu foarte bine. După moartea ei ai început din nou să te dai bine pe lângă noi. Asta însă n-o să împiedice ca până la urmă tata să mă creadă pe mine și nu minciunile tale!

— Tare mai ești furios, Ipy. De ce oare?

— Asta nu te privește!

— Nu cumva, din întâmplare, ți-e frică? Se petrec lucruri cam ciudate aici.

— N-o să mă sperii tu pe mine, cață bătrână!

Dând din umeri, își continuă drumul, în timp ce Henet intră în casă. Un geamăt o atrase în camera lui Yahmose. Acesta se ridicase și încerca să meargă, dar picioarele-i erau moi, și fără ajutorul bătrânei, care se îndreptă repede spre el, s-ar fi prăbușit. Ea îl ajută să se culce din nou.

— Ce voinică ești Henet, spuse el, așezându-și capul pe perna de lemn. N-aș fi crezut doar privindu-te... Îți mulțumesc, dar ce-o fi cu mine? De ce mi s-or fi înmuiat mușchii?

— Casa-i blestemată, Yahmose. Asta-i opera acelui drac de femeie venită din nord. Niciodată nu ajunge la noi ceva bun din nord!

Yahmose murmură cu o voce disperată.

— O să mor, Henet, o să mor...

— Alții vor muri înaintea ta, rânji Henet posomorâtă.

— Ce spui?

Sprijinit într-un cot, o privea. Ea dădu îndelung din cap.

— Știu eu ce spun, Yahmose! Nu tu ești următoarea victimă. Vei vedea.

— De ce mă ocolești, Renisenb?

Kameni îi tăiasă hotărât calea. Renisenb se îmbujoră și nu găsi nici un răspuns potrivit. Era adevărat, vrusese să se întoarcă din drum când îl zărise venind.

— De ce, Renisenb, spune-mi de ce?

Cum n-avea ce să-i răspundă, dădu din umeri.

Apoi ridică ochii și-l privi. Pentru o clipă îi fusese teamă că fața lui ar putea fi alta de cum o știa. Cu o bucurie neînțeleasă, văzu că era neschimbată, că ochii lui o priveau gravi și că pentru prima dată; surâsul dispăruse de pe buzele sale.

Sub privirea lui, își coborî ochii. Kameni reușea întotdeauna s-o tulbure. Apropierea lui o afectă fizic, inima începu să-i bată mai repede.

— Știu de ce mă eviți, Renisenb.

Renisenb făcu un efort și își regăsi vocea.

— Eu... Nu te-am evitat. N-am văzut că veneai.

— Minți.

Acum zâmbea, Renisenb își putea da seama de asta din glasul lui.

— Renisenb, frumoasă Renisenb.

Îi simți mâna fierbinte și puternică pe brațul ei și imediat și-l eliberă cu o smucitură.

— Nu mă atinge! Nu-mi place să fiu atinsă.

— De ce mi te opui, Renisenb? Știi foarte bine ce e între noi. Ești tânără și în putere și frumoasă. E împotriva naturii ca să-ți jelești soțul toată viața. Am să te duc departe de casa asta. E plină de morți și de spirite rele. Ai să pleci cu mine și vei fi în siguranță.

— Și dacă nu vreau? Întrebă Renisenb cu curaj.

Kameni râse. Dinții îi străluceau, albi și puternici.

— Dar vrei, numai că nu o recunoști! Când fratele și sora sunt împreună, viața e frumoasă, Renisenb. Eu am să te iubesc și-am să te fac fericită, iar tu vei fi neprețuită pentru mine, stăpânul tău. Știi, n-am să-i mai cânt lui Ptah „Dă-mi sora la noapte”, ci am să mă duc la Imhotep și am să-i spun: „Dă-mi-o pe sora mea Renisenb”. Cred că aici nu ești în siguranță, așa că te voi duce de aici. Sunt un scrib bun și, dacă vreau, pot să

intru în orice casă a mării nobilimi din Theba, deși îmi place viața de aici, de la țară: plantațiile și vitele, cântecele secerătorilor și micile ambarcațiuni de pe Nil. Mi-ar place să navighez cu tine pe Nil, Renisenb. Și-o vom lua și pe Teti cu noi. E un copil frumos și sănătos, o voi iubi și-i voi fi un tată bun. Hai, Renisenb, ce spui?

Renisenb asculta în tăcere. Era conștientă de faptul că inima îi bătea mai repede și simțurile îi erau cotropite de-o moleșeală perfidă. Însă odată cu această stare atât de plăcută, apărură și un sentiment de răzvrătire.

„Atingerea mâinii lui m-a înmuiat complet” gândi ea. „Mă pierd în fața forței lui... A umerilor largi... A gurii surâzătoare... Dar nu știu nimic despre mintea lui, despre gândurile lui, despre sufletul lui. Între noi nu-i nici tihnă, nici blândețe... Nu-i tandrețe... Ce vreau?... Nu știu... Dar nu asta... Nu, nu asta...”

Se trezi vorbind moale și nesigur:

— Nu-mi doresc alt bărbat... Vreau să fiu singură... Stăpână pe mine.

— Nu, Renisenb, greșești. Nu ești făcută să trăiești singură. O spune mâna ta care tremură într-a mea. Vezi?

Cu un efort, Renisenb își trase mâna.

— Nu te iubesc, Kamenî. Cred că te urăsc.

El zâmbi.

— Nu-mi pasă de ura ta, Renisenb. Între ură și dragostea ta e doar un pas. Vom mai vorbi despre asta.

Se îndepărtă cu ușurința și grația unei gazele. Renisenb porni încet spre locul în care Kait se juca cu copiii, lângă lac.

Kait îi vorbea, însă Renisenb îi răspundea în doi peri.

Oricum, Kait nu păru să observe, sau cel puțin, ca de obicei, mintea îi era prea plină de ceea ce făceau copiii ca să mai poată fi atentă și la altceva.

Îndreptând brusc tăcerea, Renisenb spuse:

— Să-mi iau alt bărbat? Tu ce spui, Kait?

Kait răspunse placid, fără interes:

— Cred c-ar fi bine. Ești tânără și puternică, Renisenb, și ai putea avea încă mulți copii.

— În asta constă toată viața unei femei, Kait? Să mă afund în treburile casei, să am copii și să-mi petrec după-amiezele cu ei, lângă lac, sub smochini?

— Asta e tot ce contează pentru o femeie. Știi asta. Nu vorbi ca și cum ai fi o sclavă... Femeile dețin puterea în Egipt... Prin ele se transmit moștenirea copiilor lor. Femeile sunt sângele vital al Egiptului.

Renisenb se uită gânditoare la Teti care împletea o ghirlandă de flori pentru păpușa sa. Teti era ușor încruntată și foarte concentrată la ceea ce făcea. Fusesse o vreme când Teti semănase cu Khay, cu buza de jos împinsă înainte, cu capul ușor dat pe spate și, de câte ori se uita la ea, Renisenb își simțea inima strângându-se de durere și iubire. Acum însă, chipul lui Khay se estompase în mintea lui Renisenb, căci Teti nu-și mai ținea capul pe spate și nu-și mai răsfângea buza de jos. Existaseră momente când Renisenb o cuprindea pe Teti și-o ținea strâns lângă ea, simțind că fetița făcea parte din ea, din carnea ei, cu un acut sentiment al proprietății. „E a mea, e toată a mea” – își spunea.

Urmărind-o acum, Renisenb gândi: „Ea sunt eu... Și Khay...”

Teti își ridică privirea și, văzându-și mama, surâse. Era un surâs grav, prietenos, încrezător și plăcut.

Renisenb gândi: „Nu, nu e nici eu, nici Khay... E ea însăși. E singură, ca și mine, ca și noi toți. Dacă între noi e dragoste vom fi prietene toată viața... Dar dacă nu e dragoste, va crește și vom fi străine. Ea e Teti și eu sunt Renisenb”.

Kait se uită curioasă la ea.

— De fapt, ce vrei, Renisenb? Nu te înțeleg.

Renisenb nu răspunse. Ce să-i fi spus lui Kait, când ea însăși nu se înțelegea? Privi în jur la pereții curții, la coloanele colorate ale verandei, la apa limpede a lacului și la micul pavilion încântător, la straturile de flori și la liziere de papirusi. Totul era liniștit, sigur, fără nimic care să le facă să te temi; era înconjurată de murmurele familiare ale casei, de gunguritul copiilor, de glasurile servitorilor care se strigau unul pe altul și mugetul îndepărtat al cirezilor de vite.

Spuse încetișor:

— De aici, nu se vede Nilul...

Kait păru surprinsă.

— De ce-ar trebui să se vadă?

Renisenb îngână:

— Sunt o proastă. Nu știu...

În fața ochilor ei se deschise, foarte limpede, panorama câmpurilor mănoase scăldate în verdeață și dincolo de ele, parcă separând nuanțele roz și de ametist ale orizontului, albastru pal argintiu al Nilului...

În fața acestei viziuni, zgomotele obișnuite din jur pieiră și, în locul lor, se instalează pacea și o senzație de infinită mulțumire... Își spuse: „Dacă întorc capul, am să-l văd pe Hori. El își va ridica privirea de pe sulul de papirus și-mi va zâmbi... Îndată soarele va apune și va cădea întunericul și apoi voi adormi... Asta va fi moartea.”

— Ce-ai spus, Renisenb?

Renisenb tresări. Nu-și dădu seama că vorbea cu glas tare. Reveni brusc la realitate. Kait se uita curioasă la ea.

— Ai spus „moartea”, Renisenb. La ce te gândeai?

Renisenb scutură din cap.

— Nu știu. N-am vrut să... Privi din nou în jur. Cât de plăcută era scena aceasta familială a copiilor jucându-se lângă lac... Respiră adânc:

— Ce tihnit e locul ăsta! Nu-ți poți imagina că aici se poate petrece ceva îngrozitor.

Și totuși, chiar acolo, lângă lac, fu găsit Ipy în dimineăța următoare. Era întins cu fața în jos, cu capul în apa, unde-l ținuse o mână în timp ce se îneca.

CAPITOLUL XVIII.

A doua lună de vară – ziua a 10-a.

Imhotep era răvășit și gârbovit. Părea că îmbătrânise foarte tare... Un bătrân distrus, împuținat la trup. Pe chip îi era întipărită o expresie de neajutorare.

Henet îi adusese mâncarea și-l silea să mănânce.

— Da, da, Imhotep, trebuie să-ți menții forța, să rămâi în putere.

— De ce? Ce e puterea? Ipy era puternic... Puternic și tânăr

și frumos... Iar acum zace în baia de apă, sărată... Fiul meu, mult iubitul meu fiu. Ultimul dintre fii mei.

— Nu, nu, Imhotep, îl ai pe Yahmose... pe bunul tău Yahmose.

— Pentru cât timp? Nu, și el e condamnat. Toți suntem condamnați. Ce rău e ăsta care s-a abătut asupra noastră? Ce blestem? Puteam eu să știu că se vor întâmpla toate astea dacă îmi aduc o concubină în casă? Ce-am făcut e un lucru normal... Drept și în deplin acord cu legea oamenilor și zeilor. Am tratat-o cum se cuvine, i-am acordat toate onorurile. Atunci de ce a căzut năpasta asta pe mine? Oare să fie Ashayet cea care vrea să se răzbune pe mine? Ea să fie cea care nu vrea să ierte? E sigur că n-a răspuns rugăminților mele căci, uite, nenorocirile continuă.

— Nu, nu, Imhotep. Nu trebuie să spui asta. A trecut prea puțin de când bolul a fost pus în camera ofrandelor. Nimeni nu știe care e rânduiala pe lumea cealaltă și cât timp trebuie să treacă până să se facă dreptate, cât de nesfârșite sunt judecățile la curtea Nomarhului și durează și mai mult când cazul ajunge la Vizir: Justiția e justiție, și în lumea asta și în cealaltă, un mecanism care se mișcă încet dar care, în cele din urmă, se face simțită.

Imhotep scutură neîncrezător din cap. Henet continuă:

— În plus, Imhotep, trebuie să ții seama de faptul că Ipy nu era fiul lui Ashayet, ci al sorei tale Ankh. În cazul ăsta, de ce să fi intervenit Ashayet în favoarea lui? Cu Yahmose, însă, va fi altfel... Yahmose se va înzdrăveni pentru că Ashayet va avea grijă de asta.

— Trebuie să recunosc că vorbele tale îmi fac bine, Henet... Și-apoi, e și mai mult adevăr în ele. Ce-i drept, Yahmose pare să-și revină din zi în zi. E un fiu bun și credincios... Dar, oh! Ipy al meu... Ce curajos... Ce frumos era!

— Lasă, lasă, Imhotep, îl consolă Henet.

— Blestemată să fie fata aia cu frumusețea ei cu tot! De ce-a trebuit să-mi opresc privirea asupra ei?!

— Într-adevăr, stăpâne. O fiică a lui Seth cum n-am mai văzut. Nu încape nici o îndoială că era meșteră în vrăjitorii și

avea legătură cu spiritele rele.

Bocănitul unui baston anunță intrarea Esei.

Spuse batjocoritor:

— Chiar nimeni nu mai are bun simț în casa asta? Nu ai altceva mai bun de făcut decât să behăi împotriva nefericitei fete care ți-a luat mințile și care și-a permis mici răutăți și șicane, incitată de purtarea răutăcioasă a neghiobilor tăi fii și a proastelor lor neveste?

— Mici răutăți și șicane... Așa le numești tu, Esa? Când, din cei trei fii ai mei, doi sunt morți iar unul pe moarte? Oh, iată ce poate să-mi spună propria mea mamă!

— Se pare că cineva trebuie să-ți spună din moment ce nu judeci așa cum sunt. Scoate-ți din cap superstiția asta tâmpită că spiritul fetei moarte a produs toate nenorocirile. O mână vie i-a ținut lui Ipy capul în apă ca să se înece și tot o mână vie a pus otravă în vinul din care au băut Yahmose și Sobek. Da Imhotep, ai un dușman, dar un dușman aici, în casă. Iar dovada e că, de când s-a ținut cont de sfatul lui Hori ca hrana lui Yahmose să fie preparată de un singur sclav, pe care l-a supravegheat Renisenb, de atunci zic, Yahmose a început să-și recapete puterea. Încearcă să nu mai fii prost, Imhotep, și nu te mai da cu capul de pereți... la care văd că te ajută din plin și Henet.

— Oh, Esa, ce greșit mă judeci!

— Am spus că te ajută din plin și Henet... Fie că e și ea la fel de proastă, fie din alte motive.

— Să te ierte Ra, Esa, pentru cruzimea ta față de biata femeie singură!

Esa înaintă, agitându-și bastonul amenințător.

— Adună-ți mințile, Imhotep, și judecă. Soția ta moartă, Ashayet, care era o femeie încântătoare și nu o proastă, poate să facă uz de influența ei în favoarea ta pe lumea cealaltă, însă nu i se poate cere să gândească ea pentru tine, pe lumea asta! Trebuie să acționăm, căci altfel vor mai fi și alți morți.

— Un dușman în carne și oase? Un dușman în casa asta? Chiar crezi așa ceva?

— Bine-nțeles că eu cred, pentru că e singurul lucru care are

un sens.

— Dar, atunci, suntem cu toții în pericol?

— Desigur. Și nu un pericol datorat unor spirite, ci unei ființe... Unor degete care presară otravă în mâncare și băutură, a unei făpturi umane, care se furișează în spatele unui băiat ce se întoarce târziu din sat și-i ține cu forța capul sub apă!

Imhotep rosti gânditor:

— Pentru asta era nevoie de forță.

— Așa se pare, dar nu sunt convinsă. Ipy băuse multă bere în sat. Era într-un hal fără de hal. Se poate să se fi întors mergând pe două cărări și, cum nu se temea de persoana care l-a acostat, să se fi aplecat singur să-și spele fața în lac. Pentru restul, nu era nevoie de prea multă forță.

— Ce vrei să insinuezi, Esa? Că asta a făcut-o o femeie? Dar e cu neputință... Tot ce spui e imposibil... Nu există nici un dușman în casă, altfel l-am cunoaște... Eu l-aș cunoaște!

— Există un rău care se ascunde în adâncul inimii, Imhotep, și pe care nu-l poți vedea la față.

— Vrei să spui că unul dintre servitori sau vreun sclav...

— Nici servitor, nici sclav, Imhotep.

— Unul dintre noi? Sau poate... Hori sau Kameni? Dar Hori face parte din familie, și-a dovedit sinceritatea și fidelitatea. Iar Kameni... E drept că e un străin, dar e, totuși, din sângele nostru și și-a demonstrat devotamentul prin zelul pe care l-a depus în serviciul meu. Mai mult, azi dimineață a venit la mine și m-a rugat să consimt la căsătoria lui cu Renisenb.

— Oh, a făcut el asta? Esa păru foarte interesată. Și ce i-ai spus?

— Ce puteam să-i spun? Țasta e momentul potrivit să vorbim de căsătorie? Exact așa i-am spus.

— Și el ce-a răspuns?

— A spus că, după părerea lui, tocmai ăsta e momentul, căci Renisenb nu e în siguranță în casa asta.

— Mă mir, răspunse Esa. Mă mir foarte tare... Nu e în siguranță? Eu credeam că e... și Hori ca și mine... Dar acum...

Imhotep continuă:

— Poți să faci căsătorii și ceremonii de înmormântare în același timp? E indecent. Întreaga Nomă ar vorbi despre asta.

— Acum nu e timp de convenții, spuse Esa. Mai ales că se pare că îmbălsămătorii vor rămâne permanent lângă noi. Toate astea sunt o binecuvântare pentru Ipy și Montu... Afacerile le merg strună.

— Și-au mărit prețurile cu zece la sută! Imhotep se animase. Lacomii! Spun că operațiile sunt mai costisitoare.

— Ar putea să ne facă o reducere pentru cantitate! Esa zâmbi mucalit la propria-i glumă.

— Mamă! Imhotep o privi îngrozit. Cu asta nu-i de glumit.

— Viața însăși e o farsă, Imhotep... Iar cea care râde la urmă e moartea. N-auzi asta la fiecare ospăț? Mănâncă, bea, înveselește-te căci ca mâine mori? Ei bine, asta se potrivește de minune pentru noi, cei de-aici... Problema constă doar în cine-i cel ce va muri mâine.

— E îngrozitor ce spui... Îngrozitor! Ce-i de făcut?

— Să n-ai încredere în nimeni, spuse Esa. Asta e primul și cel mai important lucru. Să n-ai încredere în nimeni.

Henet începu să scâncească.

— De ce te uiți la mine... Eu sunt singura de încredere în casa asta. Am dovedit-o în toți anii ăștia. N-o asculta, Imhotep.

— Hai, hai, buna mea Henet... Se-nțelege că am încredere în tine. Doar îți cunosc atât de bine inima sinceră și devotată.

— Nu cunoști nimic, spuse Esa. Niciunul din noi nu cunoaște nimic. Tocmai în asta constă pericolul în care ne aflăm.

— Mă acuzi pe mine, se miorlăi Henet.

— Nu pot să acuz. Nu știu și n-am nici dovezi... Doar bănuieli.

Imhotep își ridică iute privirea.

— Pe cine... bănuiești?

Esa răspunse încet:

— Am bănuít o dată... De două... De trei ori. Am să fiu sinceră, Imhotep. Prima dată l-am suspectat pe Ipy... Dar Ipy e mort, deci prima mea bănuială a fost greșită. Apoi am suspectat pe altcineva, dar, chiar în ziua în care a murit Ipy,

mi-a venit în minte a treia bănuială...

Se opri.

— Hori și Kameni sunt în casă? Trimite după ei, să vină aici... Da, aduceți-o și pe Renisenb din bucătărie. Să vină și Kait și Yahmose. Am de spus ceva pe care vreau să-l audă toată lumea.

Esa se uită la familia adunată. Întâlni privirea blândă și gravă a lui Yahmose, zâmbetul deschis al lui Kameni, neliniștea întrebătoare din ochii lui Renisenb, privirea placidă, lipsită de curiozitate a lui Kait, calmul ermetic al chipului gânditor al lui Hori, spaima iritantă a feței schimonosite a lui Imhotep și curiozitatea avidă și, da, plăcerea din ochii lui Henet.

Gândi: „Chipurile lor nu-mi spun nimic. Trădează doar o emoție de suprafață. Și cu toate astea, dacă nu greșesc, între ei trebuie să fie un trădător”.

Cu glas tare, zise:

— Vreau să vă spun ceva tuturor... Dar mai întâi, mă voi adresa lui Henet, aici, de față cu toți.

Expresia lui Henet se schimbă. Din ochi îi dispăruseră curiozitatea și plăcerea. Părea speriată. Protestă strident:

— Mă suspectezi, Esa. Știam eu! Ai să mă acuzi iar, o biată femeie fără nici un sprijin, n-am să am cum să mă apăr. Voi fi condamnată... Condamnată fără drept de apel.

— Nu fără drept de apel, zise ironic Esa și-l văzu pe Hori zâmbind.

Henet continuă tot mai isteric:

— N-am făcut nimic... Sunt nevinovată... Imhotep, bunul meu stăpân, salvează-mă...

Se aruncă la podea și-i cuprinse genunchii. Imhotep începu să se înroșească de indignare și-i mângâie liniștit creștetul.

— Zău, Esa, nu permit... E o nedreptate...

Esa i-o rețeză scurt:

— N-am formulat nici o acuzație... Eu nu acuz fără dovezi. Cer doar ca Henet să ne explice acum, tuturor, semnificația unor cuvinte pe care le-a rostit.

— N-am spus nimic... Absolut nimic...

— Ba da, ai spus, zise Esa. Ai spus cuvinte pe care le-am auzit cu urechile mele... Și auzul meu e foarte bun chiar dacă vederea mi-e slabă. Ai spus că știi ceva despre Hori. Ei bine, ce știi despre Hori?

Hori păru ușor surprins.

— Da, Henet. Ce știi despre mine? Spune s-auzim cu toții.

Henet se ridică și-și șterse ochii. Părea sigură pe ea și sfidătoare.

— Nu știu nimic. Ce-aș putea știi?

— Asta așteptăm de la tine să ne spui, zise Hori.

— Nu mai țin minte ce-am spus.

Esa interveni.

— Am să repet propriile tale cuvinte. Ai spus că noi te disprețuim, dar că tu știi o grămadă de lucruri care se petrec în casa asta... Și că înțelegi mai multe decât oamenii deștepți ca Hori... Iar apoi ai zis că, atunci când Hori te întâlnește, se uită la tine de parcă n-ai existat, de parcă ar vedea ceva dincolo de tine, în spatele tău, ceva ce de fapt nu există acolo.

— Întotdeauna se uită așa la mine, zise Henet cu îndrăzneală. Parcă-aș fi o insectă, ceva ce practic nu contează.

Esa rosti încet:

— Mi-a rămas în minte frază asta... Ceva ce de fapt nu există acolo. Și apoi Henet a spus: „Ar face mai bine să se uite la mine”. Pe urmă a vorbit despre Satipy, da, despre Satipy... Cât de deșteaptă se credea Satipy... Și unde e Satipy acum...?

Esa privi în jur.

— Asta nu vă spune nimic la niciunul? Gândiți-vă la Satipy... Satipy care e moartă... Și țineți cont de faptul că trebuie să te uiți la o persoană... Nu la ceva ce de fapt nu există acolo...

Se lăsă o tăcere adâncă, apoi Henet începu brusc să țipe. Era un țipăt puternic, ascuțit, asemănător unui țipăt de groază. Striga incoerent:

— Eu nu... Salvează-mă... N-o lăsa, stăpâne... N-am spus nimic... Nimic.

Imhotep explodează:

— E ceva de neiertat, n-am să permit ca această biată femeie să fie terorizată și acuzată. Ce-aveți cu ea? Din cele ce-ați spus

nu reiese absolut nimic.

Yahmose i se alătură, cu un glas din care lipsea obișnuita-i timiditate:

— Tata are dreptate. Dacă aveți vreo acuzație clară împotriva lui Henet, formulați-o!

— Eu n-o acuz, răspunse Esa liniștită.

Se sprijinea în baston, iar trupul părea să i se fi chircit. Vorbise încet și apăsător.

Autoritar, Yahmose se întoarse spre Henet.

— Esa nu te acuză de a fi cauzat nenorocirile care s-au petrecut, însă, dacă am înțeles eu bine, crede că știi anumite lucruri legate de ele pe care le ascunzi. De aceea, Henet, dacă știi ceva despre Hori sau altcineva, e timpul să spui, aici, tuturor. Vorbește. Ce știi?

Henet scutură din cap.

— Nimic.

— Ești sigură? Tăinuirea e periculoasă.

— Nu știu nimic. Jur. Jur pe cei nouă zei din cer, pe zeița Maat, pe însuși Ra.

Henet tremura. Vocea ei avea o fermitate neobișnuită, suna speriată, dar sinceră.

Esa o privi lung, atent. Capul îi căzu în piept. Îngână:

— Ajutați-mă să mă întorc în camera mea.

Hori și Renisenb se apropiară repede de ea.

Esa spuse:

— Tu, nu, Renisenb. Merg cu Hori.

Se sprijini de el și o porniră spre încăperile ei. Privindu-l, văzu că fața lui era aspră și nefericită. Șopti:

— E bine, Hori?

— Ai fost imprudentă, Esa, foarte imprudentă.

— Trebuia să știu.

— Da... Dar ți-ai asumat un risc teribil.

— Știu. Prin urmare și tu crezi ce cred și eu?

— Mă gândesc la asta de mai mult timp, numai că n-am nici o dovadă... Nici cea mai mică dovadă. Și nici măcar acum, nici tu, Esa, n-ai nici o dovadă. Totul e în mintea ta.

— Îmi ajunge că știu.

- Asta poate însemna prea mult.
- Ce vrei să spui? Oh, da, bineînțeles.
- Păzește-te, Esa. De azi ești în pericol.
- Trebuie să acționăm rapid.
- Asta știi, însă ce putem face? Ne trebuie dovezi.
- Știu.

Nu putură să mai vorbească. Mica servitoare a Esei intră în fugă, și veni spre stăpâna ei. Hori i-o lăsa în grijă și ieși. Chipul îi era grav și încurcat.

Mica servitoare sporovăia și se învârtea în jurul Esei, însă aceasta abia dacă o băga în seamă. Se simțea bătrână, și bolnavă, și rece... Revăzu din nou, în minte, chipurile celor ce-o înconjuraseră.

Doar o singură privire... O licărire de-o clipă de teamă și intuiției... Se putuse ea înșela? Putea fi sigură că într-adevăr văzuse? Mai ales că era aproape oarbă...

Da, era sigură. Mai grăitoare decât expresia feței fusese brusca încordare a întregului trup... Tensiunea... Rigiditatea lui. Pentru o persoană, pentru o singură persoană numai, vorbele ei dezlănate avuseseră sens. Sensul acela desăvârșit, infailibil, care e adevărul.

CAPITOLUL XIX.

A doua lună de vară – ziua a 15-a

- Acum totul depinde de tine, Renisenb. Ce ai de spus? Renisenb se uita încruntată când la tatăl său, când la Yahmose. Își simțea capul vuind ca un roi de albine.
- Nu știu.

Vocea îi era lipsită de inflexiuni.

- În condiții normale, continuă Imhotep, ar fi fost destul timp pentru discuții. Mai sunt și alți pretendenți, ne-am fi putut gândi în tihnă până să ne stabilim la unul, la cel mai potrivit soț pentru tine. Dar, acum totul e nesigur... Da, cum viața e nesigură...

Vocea i se frânse. După o clipă, continuă:

- Așa stau lucrurile, Renisenb. Moartea ne dă târcoale la toți trei. Lui Yahmose, ție, mie. Care dintre noi va urma? Asta mă face să-mi pun problemele la punct. Dacă i s-ar întâmpla

ceva lui Yahmose, tu, unica mea fiică o să ai nevoie de un bărbat care să stea lângă tine și să administreze și treburile domeniului, lucru pe care nu-l poate face o femeie. Căci cine știe când îmi vine și mie rândul? Cu îngrijirea copiilor lui Sobek l-am însărcinat, prin testament, pe Hori, pentru cazul în care n-ar mai fi în viață Yahmose... ca și cu îngrijirea copiilor lui Yahmose... După cum chiar el a dorit... Ei, Yahmose?

Yahmose aprobă.

— Hori și cu mine am fost mereu foarte apropiați. E ca și cum ar face parte din familia mea.

— Perfect, perfect, spuse Imhotep. În realitate, însă, nu face parte din familie. Acum va face parte Kamenî. Ținând cont de toate astea, el e cel mai potrivit soț pentru Renisenb, în momentul de față. Deci, ce spui, Renisenb?

Renisenb repetă:

— Nu știu.

Se simțea îngrozitor de obosită.

— E frumos și plăcut, ești de acord?

— Oh, da.

— Dar nu vrei să te măriți cu el? Întrebă blând Yahmose.

Renisenb îi aruncă fratelui său o privire recunoscătoare.

Era atât de hotărât să nu permită să fie grăbită sau presată să facă ceva ce nu vroia.

— Adevărul e că nu știu ce vreau. Continuă repede: Știu că e o prostie, dar azi nu pot gândi. E... e din cauza tensiunii în care trăim.

— Avându-l pe Kamenî alături, te vei simți protejată, spuse Imhotep.

Yahmose își întrebă tatăl:

— Consideri că Hori ar fi un posibil soț pentru Renisenb?

— Păi, da, e o posibilitate...

— Soția i-a murit pe când era foarte tânăr. Renisenb îl cunoaște bine și-l place.

În timp ce cei doi vorbeau, Renisenb părea că visează. Se discuta despre căsătoria sa, și Yahmose încerca s-o ajute să aleagă după dorința ei, însă ea se simțea tot atât de lipsită de viață ca și păpușa de lemn a lui Teti.

Apoi vorbi brusc, întrerupându-le discuția, fără măcar să fi auzit ce spuneau:

— Mă voi mărita cu Kameni din moment ce credeți că așa e bine.

Imhotep scoase un oftat de ușurare și ieși în grabă din sală. Yahmose se apropie de sora sa și-i puse o mână pe umăr.

— Îți convine căsătoria asta, Renisenb? Vei fi fericită?

— De ce n-aș fi? Kameni e chipeș, și vesel, și blând.

— Știu. Yahmose părea nemulțumit și îndoit. Dar ceea ce e important e fericirea ta, Renisenb. Nu-l lăsa pe tata să te forțeze să faci ceva ce nu vrei. Îl știi cum e.

— Oh, da, dacă-i vine vreo idee, trebuie să fim cu toții de acord cu ea.

— Nu neapărat. Yahmose vorbea ferm. Eu nu voi fi de acord atâta timp cât nu ești și tu de acord.

— Oh, Yahmose, tu nu i te-ai opus niciodată tatălui nostru.

— În cazul ăsta am s-o fac. Nu mă poate forța să fiu de acord cu el, și n-am să fiu.

Renisenb îl privi lung. Ce hotărâtă și fermă era fața lui, atât de indecisă de obicei!

— Ești bun cu mine, Yahmose, spuse recunoscătoare. Însă n-aș vrea să abuzez de sentimentele tale. Viața pe care am trăit-o odată aici și la care m-am întors cu atâta plăcere, nu mai e aceeași, timpurile alea s-au dus. Kameni și cu mine ne vom făuri o nouă viață și vom trăi ca frate și soră.

— Dacă ești sigură că...

— Sunt sigură, spuse Renisenb și zâmbindu-i cu căldură ieși din sală pe verandă.

De acolo, traversă curtea. Lângă lac, Kameni se juca cu Teti. Renisenb se furișă mai aproape și-i urmări, fără ca ei să-i remarcă prezența. Kameni, vesel ca de obicei, părea să se bucure de joc tot atâta ca și copila. Renisenb gândi mulțumită: „Va fi un tată bun pentru Teti”.

Kameni întoarse capul, o văzu, și se ridică râzând.

— Teti și cu mine am făcut din păpușă un preot al lui Ka, iar el aduce ofrande și participă la ceremoniile de la Mormânt.

— Îl cheamă Meriptah, spuse Teti. Era foarte serioasă. Are

doi copii și un scrib ca Hori.

Kameni râse.

— Teti e foarte inteligentă. Și e și foarte frumoasă și puternică.

Ochii i se mutară de la fetiță la Renisenb și din privirea lui duioasă ea înțelese că se gândea la copiii pe care, într-o zi, îi vor avea împreună.

Se înfioră ușor însă, în același timp simți o undă bruscă de regret. I-ar fi plăcut ca în momentele acelea în ochii lui să fi văzut doar propria ei imagine. Gândi: „De ce n-o poate vedea decât pe Renisenb?”

Apoi sentimentul dispăru și-i zâmbi blând.

— Mi-a vorbit tata despre...

— Și ai consimțit?

Renisenb ezită un moment înainte de a răspunde.

— Da, consimt.

Vorbele fuseseră rostite, asta era sfârșitul. Totul era hotărât. Ar fi vrut să nu se simtă atât de obosită, de epuizată.

— Renisenb?

— Da, Kameni.

— Vei călători cu mine pe Nil în barca plăcerii? Asta e un lucru pe care mereu mi l-am dorit să-l fac cu tine.

Ce ciudat să-i spună asta! Din prima clipă în care îl văzuse se gândise la Nil, la o corabie, și la fața surâzătoare a lui Khay. Acum uitase fața lui Khay, iar în locul lui, profilat pe argintul Nilului, ochii ei vedeau doar zâmbetul senin a lui Kameni.

„Asta era moartea. Așa lucra ea. Cândva ai simțit-o, ai suferit, acum doar spui c-ai suferit dar nu mai simți nimic. Morții sunt morți. N-a mai rămas decât amintirea”.

Da, dar există Teti. Există viață și o revenire la viață, așa cum în fiecare an apele inundațiilor duceau cu ele ceea ce era vechi, pregătind terenul pentru noile recolte.

Ce spusese Kait: „Femeile din casă trebuie să se ajute între ele”. La urma urmei, ce era ea decât una din femeile casei... Renisenb sau alta... Ce importanță avea...

Auzi glasul lui Kameni... Insistent, ușor neliniștit.

— La ce te gândești, Renisenb? Uneori pari a fi atât de

departe... Ai să vii cu mine pe Nil?

— Da, Kameni, voi veni.

— O vom lua și pe Teti.

Totul era ca într-un vis, gândea Renisenb... Corabia și Nilul, Kameni, ea și Teti. Scăpaseră de moarte și de teama de moarte. Acesta era începutul unei noi vieți.

Kameni vorbea, iar ea îi răspundea de parcă ar fi fost în transă.

„Asta e viața mea” – gândea – „nu există scăpare...”

Brusc, se întrebă uimită: „De ce am spus „scăpare,,? Încotro aș fi putut zbura?”

Și din nou în fața ochilor îi apărură mica încăpere de piatră de lângă Mormânt și se văzu stând acolo cu un genunchi ridicat și cu obrazul odihnindu-i-se pe brațul ce înlănțuia genunchiul.

Gândi: „Acolo era ceva dincolo de viață... Asta este viața și nu poți scăpa de ea până la moarte...”

Kameni priponi barca la țărm și Renisenb sări pe mal. Apoi el o ridică pe Teti. Fetița își petrecu brațele după gâtul lui și, din greșeală, îi rupse firul amuletei ce-o purta la gât. Aceasta căzu la picioarele lui Renisenb, care o ridică. Era o amuletă din chihlimbar și aur, reprezentând semnul lui Ankh.

Renisenb scoase un strigăt de regret.

— E îndoită. Îmi pare rău. Ai grijă, zise când Kameni i-o luă din mână. Se poate rupe.

Însă degetele lui puternice îndoiră și mai mult amuleta, până o rupse în două.

— Vai, ce-ai făcut?

— O jumătate o iei tu, Renisenb, iar cealaltă rămâne la mine. Va fi ca un simbol al nostru... Va însemna că suntem jumătățile aceluiași întreg.

Întinse mâna să i-o dea, dar chiar în clipa în care ea fu pe cale s-o apuce, ceva îi străfulgeră mintea și-și ținu răsufarea.

— Ce e, Renisenb?

— Nofret.

— Cum adică... Nofret?

Renisenb vorbi cu o certitudine promptă.

— Amuleta ruptă din caseta de bijuterii a lui Nofret. Tu ai

fost cel care i-a dat-o... Tu și Nofret... Acum înțeleg totul. De ce era atât de nefericită. Și știi cine a pus caseta în camera mea. Știi tot... Să nu mă minți, Kameni. Îți spun că știi tot.

Kameni nu protestă. Se uită serios la ea, fără să-și plece privirea. Când vorbi, glasul îi era grav și, poate pentru prima dată, zâmbetul îi dispăru de pe chip.

— N-am să te mint, Renisenb.

Se opri un moment încruntându-se ușor, ca și cum ar fi încercat să-și ordoneze gândurile.

— Într-un fel, îmi pare bine că știi tot, Renisenb. Deși nu e chiar ce crezi tu.

— I-ai dat și ei amuleta ruptă, exact cum voiai să mi-o dai și mie, ca semn că erați jumătățile aceluiași întreg. Sunt vorbele tale.

— Ești mânioasă, Renisenb, și asta mă bucură pentru că îmi arată că mă iubești. Totuși, trebuie să te fac să înțelegi. Nu eu i-am dat amuleta lui Nofret. Ea mi-a dat-o mie...

Se opri, apoi continuă:

— Poate nu mă crezi, însă asta e adevărul. Jur că așa a fost. Renisenb rosti încetișor:

— Nu spun că nu te cred. S-ar putea foarte bine să fie adevărat.

În fața ochilor îi apărură chipul întunecat, nefericit al lui Nofret.

Kameni continuă repede, copilărește:

— Încearcă să înțelegi, Renisenb. Nofret era foarte frumoasă. M-am simțit flatat și încântat... Cine n-ar fi fost? Însă n-am iubit-o niciodată cu adevărat...

În inima lui Renisenb apărură o ciudată undă de milă. Nu, Kameni n-o iubise pe Nofret... Însă Nofret îl iubise pe Kameni... Îl iubise cu disperare și amărăciune. Se aflau chiar pe locul în care, în dimineața aceea, vorbise cu Nofret, oferindu-i prietenia și afecțiunea ei. Își amintea foarte bine, prea bine, undă de ură și nefericire pe care o emanase în acele clipe întreaga făptură a lui Nofret. Abia acum o înțelegea. Biata Nofret... Concubina unui bătrân înfumurat, cu inima măcinată de dragoste pentru un tânăr chipeș, nepăsător care

nu se sinchisea de ea, prea puțin sau deloc.

Kameni vorbea cu însuflețire.

— Nu înțelegi, Renisenb, că din clipa în care am sosit aici și te-am văzut m-am îndrăgostit de tine? Că din momentul acela nu m-am gândit la nimeni altcineva? Nofret a înțeles-o din plin.

Da, gândi Renisenb, Nofret înțelesese. Din acel moment Nofret o urâse... Iar Renisenb simți că nu poate s-o condamne.

— N-am vrut să scriu nici scrisoarea aceea către tatăl tău. N-am mai vrut să am nimic de a face cu tertipurile lui Nofret. Însă era dificil... Trebuie să înțelegi că era dificil.

— Da, da, rosti Renisenb sâcâită. Toate astea nu contează. Singura care contează e Nofret. A fost foarte nefericită. Cred că te-a iubit foarte mult.

— Ei bine, eu n-am iubit-o, răspunse nerăbdător Kameni.

— Ești crud.

— Nu, sunt bărbat, asta-i tot. Dacă o femeie vrea să sufere din cauza mea, o privește, mă agasează, asta-i adevărul. Eu n-o vroiam pe Nofret. Te doream pe tine. Oh, Renisenb, poți să fii supărată pe mine pentru asta?

Renisenb zâmbi fără să vrea.

— Să n-o lăsăm pe Nofret care e moartă să ne creeze probleme nouă, celor vii. Te iubesc, și tu mă iubești și nimic altceva nu mai contează.

Da, gândi Renisenb, asta-i tot ce contează.

Se uită la Kameni care stătea cu capul ușor aplecat într-o parte, și cu o expresie rugătoare pe chipul său frumos, ștregăresc. Părea foarte tânăr.

Renisenb își zise: „Are dreptate. Nofret e moartă iar noi suntem vii. Acum îi înțeleg ura față de mine, și-mi pare rău că a suferit, dar n-a fost vina mea. Și n-a fost nici vina lui Kameni că n-a iubit-o pe ea, ci m-a iubit pe mine. Sunt lucruri care nu depind de voința noastră”.

Teti, care se jucase pe țârm, veni spre mama sa și o trase de mână.

— Mergem acasă, acum? Mamă, mergem acasă?

Renisenb oftă adânc.

— Da, spuse, vom merge acasă.

Porniră către casă, Teti alergând puțin mai în fața lor.

Kameni suspină mulțumit.

— Ești tot atât de bună pe cât ești de frumoasă, Renisenb.

Nimic nu s-a schimbat între noi, nu?

— Nu, Kameni, nu s-a schimbat nimic.

Vocea lui coborî:

— Acolo, pe Nil, m-am simțit foarte fericit. Dar tu, Renisenb?

— Și eu am fost fericită.

— Arătai fericită, însă păreai că te gândești undeva departe.

Aș vrea să te fi gândit la mine.

— Mă gândeam la tine.

Îi luă mâna și ea i-o lăsă. Kameni începu să cânte încet, în surdina.

— Sora mea e ca un copac înflorit...”

Îi simți mâna tremurând într-a lui și-i auzi ritmul tot mai iute al respirației și, în sfârșit, fu satisfăcut.

Renisenb o chemă pe Henet în camera sa.

Henet intră ca o vijelie, dar se opri brusc când o văzu pe Renisenb lângă caseta de bijuterii deschisă, cu amuleta ruptă în mână. Chipul lui Renisenb era aspru și mânios.

— Tu ai pus caseta asta în camera mea, nu-i așa Henet? Ai vrut să găsești amuleta asta în camera mea, nu-i așa Henet? Ai vrut ca, într-o zi, eu...

— Să descoperi cine are jumătatea cealaltă? Văd că ai descoperit. Ei bine, întotdeauna e bine să știi, Renisenb, nu-i așa?

Henet râse cu răutate.

— Ai vrut ca descoperirea asta să mă doară, spuse Renisenb clocotind de mânie. Îți face plăcere să chinui lumea, nu-i așa, Henet? Niciodată nu spui nimic direct. Aștepți... Până prinzi momentul cel mai potrivit. Ne urmărești pe toți, nu-i așa? Mereu ne-ai urât.

— Ce tot spui, Renisenb? Sper că nu crezi ce spui.

De data asta, însă, în glasul lui Henet nu mai există nici urmă de văicăreală, ci o abia reținută notă de triumf viclean.

— Ai fi vrut ca între mine și Kameni să existe probleme. Ei

bine, nu e nici un fel de problemă, totu-i perfect.

— Asta-i foarte bine și-i foarte drăguț din partea ta că știi să ierți, Renisenb. Nu semeni deloc cu Nofret, nu-i așa?

— Să nu vorbim de Nofret!

— Ba da, poate e mai bine să vorbim. Kameni e tot atât de norocos pe cât de arătos, nu-i așa? A fost un noroc pentru el că Nofret a murit la timp. I-ar fi putut face o grămadă de neazuri și l-ar fi influențat și pe tatăl tău. Ei nu i-ar fi plăcut deloc ca el să se însoare cu tine... Da, absolut deloc. De fapt, sunt sigură că ar fi găsit o cale ca să împiedice căsătoria asta. Fără îndoială, ar fi reușit.

Renisenb o privi cu dispreț rece.

— Întotdeauna ai avut o limbă veninoasă, Henet. Înțeapă ca un scorpion. Numai că pe mine nu mă poți împiedica să fiu fericită.

— Păi, asta-i grozav, nu? Trebuie să fii tare îndrăgostită. Oh, ce tânăr frumos este Kameni, și ce cântece de dragoste minunate știe să fredoneze. Întotdeauna obține ceea ce vrea, nu se teme de nimic. Îl admir, zău că da! Pare atât de simplu și cinstit.

— Ce vrei să insinuezi, Henet?

— Spun doar că-l admir pe Kameni. Sunt foarte convinsă că e simplu și cinstit. Nu-i prefăcătorie. Toată afacerea asta seamănă foarte mult cu acele povestioare pe care le spun recitatorii prin bazine. Tânărul scrib sărac ce se însoară cu fata stăpânului și împarte moșia cu ea trăind fericiți până la adânci bătrânețe. Nemaipomenit ce noroc au tinerii chipeși!

— Am avut dreptate, zise Renisenb. Ne urăști.

— Cum poți să spui asta, Renisenb, când știi cum v-am slujit pe toți chiar de când a murit mama ta?

În glasul lui Henet apăruse din nou nota aceea răutăcioasă, vicleană.

Renisenb se uită la caseta de bijuterii și, brusc, o altă certitudine îi veni în minte.

— Tu ai fost cea care-a pus colierul cu lei de aur în caseta asta. Nu nega, Henet, sunt sigură de ce spun.

Bucuria răutăcioasă a lui Henet se stinse. Păru dintr-o dată

însăimântată.

— N-am avut încotro, Renisenb. Mi-a fost frică...

— Cum adică... Frică?

Henet se trase mai aproape și coborî glasul.

— Ea mi l-a dat... vreau să spun, Nofret. Oh, puțin înainte de a muri. Mi-a dat vreo două... Cadouri. Nofret era generoasă, să știi. Oh, da, a fost întotdeauna darnică.

— Eu aş spune că te-a plătit bine.

— Nu-i frumos din partea ta să privești în felul ăsta lucrurile, Renisenb. Am să-ți povestesc cum a fost. Mi-a dat colierul cu lei de aur și o agrafă de ametist și încă vreo două lucruri. Mai târziu, când a apărut băiatul cu povestea lui c-ar fi văzut o femeie ce purta acest colier... Ei bine, m-am speriat. M-am gândit că s-ar putea crede că eu am pus otravă în vinul lui Yahmose. De aceea am pus colierul în această casetă.

— Oare așa să fie, Henet? Ai spus tu vreodată adevărul?

— Jur că-i adevărat, Renisenb. Mi-a fost frică...

Renisenb o privi curioasă.

— Tremuri, Henet. Arăți de parcă și acum ți-ar fi frică.

— Da, mi-e frică... Am motive să-mi fie.

— De ce? Spune-mi.

Henet își linse buzele subțiri. Privi cu teamă în toate părțile. Ochii îi erau ca ai unui animal hăituit.

— Spune-mi, insistă Renisenb.

Henet scutură din cap și rosti cu o voce nesigură:

— Nu e nimic de spus.

— Știi prea multe, Henet. Mereu ai știut prea multe. Asta ți-a plăcut, dar acum a devenit periculos. N-am dreptate, Henet?

Henet își scutură din nou capul. Apoi râse răutăcios.

— Așteaptă, Renisenb. Într-o zi, eu voi fi cea care ține biciul în casa asta... Și-am să lovesc cu el. Așteaptă și-ai să vezi.

Renisenb își îndreptă spatele și-și înălță capul.

— Mie n-ai să-mi poți face nimic, Henet. Mama nu te va lăsa să-mi faci vreun rău.

Chipul lui Henet se schimbă... Ochii i se aprinseră.

— Am urât-o pe mama ta. Întotdeauna am urât-o... Iar tu, care ai ochii ei... Glasul ei... Frumusețea și aroganța ei... Te

urăsc și pe tine, Renisenb.

Renisenb râse.

— Te-am făcut în sfârșit s-o spui!

CAPITOLUL XX.

A doua lună de vară – ziua a 15-a.

Bătrâna Esa își târa cu greu pașii spre camera sa.

Era uimită și foarte obosită. Își dădea seama că asta era ultimul dangăt de clopot al vieții. Oboseala asta cumplită îi cuprinsese tot corpul, dar era conștientă că nu-i atinsese mintea. Însă trebuia să recunoască faptul că strădania de a-și menține intact, capacitățile mintale îi epuizase resursele fizice.

Acum știa din ce parte vine pericolul (era convinsă că știe), și totuși mintea îi rămânea în continuare încordată. De când atrăsese în mod deliberat atenția asupra sa, mai mult ca oricând, trebuise să se ferească. Dovada... Dovada... Trebuie să obțină dovada... Dar cum?

Își dădea seama că vârsta lucrează împotriva ei. Era prea obosită ca să improvizeze... Să facă un efort mental creativ. Singurul lucru de care era capabilă pentru a se apăra, era să rămână în alertă, să vegheze, să se păzească.

Pentru că criminalul (nu-și făcea iluzii în privința asta), era pregătit să ucidă din nou.

Ei bine, ea nu vroia să fie următoarea victimă. Era sigură că metoda ce avea să fie folosită era otrăvirea. Violența n-ar fi fost convenabilă din moment ce nu era niciodată singură, ci întotdeauna înconjurată de servitori. Prin urmare, rămânea otrava, contase pe asta, astfel încât Renisenb era cea care îi pregătea mâncarea și i-o servea. Își adusese în cameră un ulcior cu vin și, după ce o sclavă îl testa, aștepta douăzeci și patru de ore ca să fie sigură că n-avea nici un efect nociv. O făcuse pe Renisenb să mănânce și să bea împreună cu ea, deși nu se temea pentru Renisenb... Încă. Se putea ca pentru Renisenb să nu existe nici un pericol, niciodată. Totuși, nu puteai fi sigur de nimic.

La răstimpuri, stătea nemișcată, încercând să-și pună în mișcare creierul obosit pentru a găsi mijloace de a dovedi adevărul, sau urmărindu-și mica sclavă apretându-i și

împăturindu-i rochiile, sau reînșirându-i colierele și brățările.

În seara aceea se simțea foarte obosită. Trebuise să discute cu Imhotep, la cererea lui, despre căsătoria lui Renisenb, înainte de a vorbi el personal cu fiica sa.

Imhotep, smochinit și morocănos, era umbra celui de odinioară. Purtarea-i nu mai era atât de prețioasă și autoritară. Acum se lăsa în voia dorințelor și hotărârilor mamei sale.

Cât despre Esa, ea fusese extrem de atentă, îngrozitor de atentă, să nu spună cuvântul nepotrivit. Uneori, viața poate atârna de un singur cuvânt stângaci.

Da, în cele din urmă spusese că ideea căsătoriei era inteligentă, și că nu mai era timp de căutat și de ales un bărbat printre membrii familiilor importante din stat. În plus, cea care conta era linia maternă... Bărbatului revenindu-i doar rolul de administrator al averii ce ar fi moștenit-o Renisenb și copii ei.

Problema a constat în a alege între Hori – un bărbat integru, prieten vechi și devotat, fiul unui mic fermier din vecinătate – și tânărul Kameni cu pretențiile lui de rudenie.

Înainte de-a vorbi, Esa cântărise cu multă grijă situația. Un cuvânt greșit putea provoca dezastrul.

Apoi își făcu publică părerea, cu întreaga forță a personalității sale. Fără îndoială, spuse ea, Kameni este bărbatul potrivit pentru Renisenb. Anunțurile și pregătirile pentru festivități – care aveau să fie mult reduse din cauza recentelor decese – urmau să se facă într-o săptămână. Asta numai dacă dorea și Renisenb. Kameni era tânăr, frumos... Împreună puteau avea copii reușiți. Pe deasupra, cei doi se iubeau.

„Ei bine, gândi Esa, am aruncat mănuașă morții. Rezultatul se va stabili pe tabla de joc”. Prima mutare fusese făcută. Procedase cum crezuse că e mai bine. Dacă se hazardase... Ei bine, și ei îi plăcea să joace, cum îi plăcuse și lui Ipy. Viața nu era o problemă de siguranță... ca să câștigi trebuia să riști.

Privi cu atenție în jurul său când pătrunse în cameră. Examină în mod special ulciorul cu vin. Era astupat și sigilat

așa cum îl lăsase. Întotdeauna îl sigila când părăsea camera și-și ținea sigiliul atârnat după gât, în siguranță.

Da. Din punctul ăsta de vedere, nu există nici un risc. Esa cârâi cu o satisfacție răutăcioasă. Nu era chiar atât de ușor să omori o bătrână. Bătrânele cunoșteau valoarea vieții... Și cunoșteau majoritatea capcanelor. Măine...

Își chemă servitoarea.

— Unde e Hori? Știi?

Fata îi răspunse că, după plecarea ei, Hori era sus, în camera de lângă Mormânt.

Esa aprobă satisfăcută.

— Du-te la el și spune-i că mâine dimineată, când Imhotep și Yahmose vor fi pe câmp și va fi și Kamenî cu ei, iar Kait va fi cu copiii lângă lac, să vină aici, la mine. Ai înțeles? Repetă!

Mica servitoare repetă întocmai și Esa o expedie.

Da, planul ei era satisfăcător. O va trimite și pe Henet după niște sculuri de lână, așa că va vorbi în deplină siguranță cu Hori. Îl va pune la curent cu ceea ce avea să urmeze și vor discuta deschis unul despre celălalt.

Când fata se întoarce și-i spuse că Hori primise mesajul și că va face întocmai, Esa scoase un suspin de ușurare.

Acum că pusese la punct lucrurile astea o năpădi o cumplită oboseală.

Trimise fata să-i aducă o cutie cu cremă plăcut mirositoare și apoi o puse să-i maseze membrele.

Masajul o făcu să se simtă mai bine, iar unguentul îi mai alungă săgețile din oase. În cele din urmă se relaxă complet și adormi... Și odată cu ea, ațipise și toate temerile ei.

Se trezi mult mai târziu cu o stranie senzație de răceală. Picioarele, brațele, îi erau înțepenite și parcă moarte... Era ca și cum întreg corpul i se rigidizase. Simțea cum începe să-i amortească și creierul, paralizându-i voința și cum amorteala punea stăpânire pe inimă.

Gândi: „Asta e moartea...”

O moarte curioasă, survenită dintr-o dată, fără ca nimic s-o anunțe.

Așa mor bătrânii, își zise.

Apoi o străfulgera un gând, o convingere de nezdruccinat. Asta nu era moartea firească! Acesta era Dușmanul care acționase din umbră.

Otravă...

Dar cum? Când? Tot ce mâncase, tot ce băuse... Gustat, testat, păzit... Nu se putea strecura nici o greșeală, nu avusese cum.

Atunci cum? Când?

Cu ultimele licăriri ale inteligenței, Esa se încăpățână să pătrundă misterul. Trebuia să știe... Trebuia... Înainte să moară.

Simțea cum o răceală de gheață îi cuprinde inima... Răceala morții, și cum respirația îi devenea tot mai anevoioasă.

Cum reușise dușmanul s-o răpună?

Și brusc, ceva din trecut, fâlfâirea unei amintiri îi veni în ajutor. Pielea rasă a unui miel... Un bulgăre de grăsime mirositoare... O experiență a tatălui său... Care dovedea că unele otrăvuri pot fi absorbite de piele. Lână grasă... Unguente preparate din lână grasă. În felul ăsta o învinsese dușmanul. Cutia ei cu cremă parfumată, atât de necesare unei femei egiptene. Acolo fusese otrava...

Iar mâine... Hori... N-avea să afle... Ea nu mai avea cum să-i spună... Era prea târziu.

Dimineța o mică sclavă înspăimântată alerga urlând prin casă că bătrâna ei stăpână murise în somn.

Imhotep privea în jos, la trupul neînsuflețit al Esei. Avea chipul îndurerat, însă nu bănuitor.

Mama lui, spuse el, murise de moarte naturală la o vârstă destul de înaintată.

— Era bătrână. Da, era bătrână. Fără îndoială, îi venise timpul să plece la Osiris, toate problemele și supărările ei îi grăbiseră sfârșitul. Se pare că a murit destul de liniștită. Mulțumesc lui Ra că, de data asta, moartea n-a mai fost cauzată de un om sau de un spirit rău. În cazul ăsta nu e vorba de violență, priviți cât de împăcată pare.

Renisenb plângea, iar Yahmose căuta s-o liniștească. Henet umbla de colo-colo dând din cap și spunând că moartea Esei

era o mare pierdere și cât de devotată îi fusese ea, Henet, moartei. Kamenî nu mai cânta și arborase o mină îndurerată.

Hori se uita lung la bătrâna moartă. Era chiar ora la care ar fi trebuit să se întâlnească. Se întreba ce anume voise să-i transmită în mod special.

Nu încăpea nici un dubiu că avusese să-i spună ceva foarte important. N-avea s-o mai afle niciodată. Se gândi că, totuși, ar putea ghici...

CAPITOLUL XXI.

A doua lună de vară – ziua a 16-a

— Hori... A fost omorâtă?

— Așa cred, Renisenb.

— Cum?

— Nu știu.

— Dar era atât de grijulie! Glasul fetei era în gardă. Își lua toate măsurile de siguranță. Nu mânca și nu bea nimic care să nu fi fost mai înainte gustat.

— Știu, Renisenb. În același timp, însă, cred că a fost omorâtă.

— Și era cea mai înțeleaptă dintre noi... Cea mai deșteaptă! Era sigură că n-o să i se poată face nici un rău. Hori, trebuie să fie ceva magic, ceva făcut de vreun spirit rău.

— Crezi asta pentru că e lucru cel mai la îndemână. Așa sunt oamenii. Dar Esa n-ar fi crezut-o. Dacă a știut – înainte să moară, și dacă n-a murit în somn – a știut că era opera unei persoane vii.

— A știut și cine era persoana?

— Da. Și-a expus prea deschis bănuielile. Devenise un pericol pentru dușman. Faptul că a murit demonstrează că bănuielile ei au fost corecte.

— Și ți-a spus... Cine e?

— Nu, nu mi-a zis. N-a menționat niciodată vreun nume. Totuși, sunt convins că ea și cu mine gândeam la fel.

— Atunci trebuie să-mi spui și mie, Hori, în felul acesta mă voi putea apăra.

— Nu, Renisenb, țin prea mult la siguranța ta ca să fac una ca asta.

— Chiar sunt în siguranță?

Chipul lui Hori se întunecă. Spuse:

— Nu, Renisenb, nu ești în siguranță. Nimeni nu este. Dar ești mult mai în siguranță așa decât dacă ai ști adevărul... Căci atunci ai deveni o amenințare care va trebui înlăturată imediat, cu orice risc.

— Dar tu, Hori? Tu știi.

Hori o corectă:

— Eu cred că știu. Dar eu n-am spus și n-am arătat nimic. Esa a fost imprudentă. Ea a vorbit. A arătat încotro se îndreaptă bănuielele ei. N-ar fi trebuit s-o facă... I-am spus-o prea târziu.

— Dar tu Hori... Dacă ți se întâmplă ceva...

Se opri. Își dădu seama că ochii lui Hori priveau țintă într-ai ei. O privire adâncă, gravă, ce-i străpungea mintea și inima...

El îi luă mâinile într-ale sale.

— Să nu te temi pentru mine, micuță Renisenb... Totul va fi bine.

Da, gândi ea, totul va fi bine dacă așa spune Hori. Ce ciudat era sentimentul acela de mulțumire, de tihnă, de fericire calmă... Atât de plăcut și îndepărtat ca și distanța de la Mormânt până la orizont – o distanță în care nu existau reguli și restricții umane.

Brusc, aproape brutal, se auzi spunând:

— Mă mărit cu Kamenî.

Hori îi lăsă mâinile încet și foarte firesc.

— Știu, Renisenb.

— Ei... Tata... Ei cred că așa e cel mai bine.

— Știu.

Hori se îndepărtă.

Zidurile curții deveniră dintr-odată mai apropiate, glasurile ce răzbeau din casă și din hambarele de grâu răsunară mai puternic și mai zgomotos.

În mintea lui Renisenb era doar un gând: „Hori pleacă...”

Îl strigă timid:

— Hori, unde te duci?

— Pe câmp, cu Yahmose. E mult de lucru. Recoltatul se

apropie de sfârșit.

— Și Kameni?

— Kameni vine cu noi.

Renisenb strigă:

— Mi-e frică. Da, chiar în plină zi, cu toți servitorii în jur și cu Ra strălucind în cer, mi-e frică.

El se întoarce repede.

— Să nu te temi, Renisenb. Ți jur că n-ai de ce să te temi. Nu azi.

— Dar mâine?

— E destul de lungă și ziua de azi... Și ți jur că nu te paște nici un pericol.

Renisenb îl privi încruntată.

— Dar suntem în pericol? Yahmose, tata, eu? Nu eu sunt prima amenințată... Asta vrei să spui?

— Încearcă să nu te mai gândești la asta, Renisenb. Fac tot ce-mi stă în putere, deși poate ai impresia că nu fac nimic.

— Înțeleg, spuse Renisenb privindu-l gânditoare. Da, înțeleg. Yahmose va fi primul. Dușmanul a încercat cu otravă de două ori și a dat greș. Va încerca și a treia oară. De asta vrei să fii lângă el, să-l protejezi. Apoi va veni rândul tatălui meu și al meu. Cine urăște familia noastră într-atât încât...

— Stt! Ar fi mai bine să nu vorbești despre asta. Ai încredere în mine, Renisenb. Încearcă să-ți alungi frica din suflet.

Renisenb își înalță capul și-l privi mândră.

— Am încredere în tine, Hori. Tu n-ai să mă lași să mor... Iubesc foarte mult viața și nu vreau s-o părăsesc prea curând.

— N-ai s-o părăsești, Renisenb.

— Nici tu, Hori.

— Nici eu.

Își zâmbiră unul altuia, apoi Hori plecă să-l caute pe Yahmose.

Întinsă pe o parte, Renisenb o urmărea pe Kait.

Kait îi ajuta pe copii să modeleze jucării din argilă, folosind apa din lac. Degetele ei frământau cu pricepere lutul, iar glasul său îi înconjura pe cei doi băieți ai săi. Chipul său era ca de obicei, afectuos, plat, lipsit de expresie. Morțile violente

și teama permanentă din atmosferă păreau să n-o afecteze câtuși de puțin:

Hori îi ceruse lui Renisenb să nu se mai gândească, dar, în ciuda tuturor străduințelor, Renisenb nu putea să-i dea ascultare. Dacă Hori știa cine e dușmanul, dacă Esa știuse cine e dușmanul, nu vedea de ce nu ar ști și ea. Poate era mai în siguranță neștiindu-l, dar nu se putea complăce în situația asta. Ea voia să-l știe!

Și trebuie să fie foarte ușor... Da, foarte ușor să afle. Tatăl ei, în mod sigur, n-ar fi putut dori să-și omoare copiii. Așa că asta cădea. Cine rămânea? Rămâneau doar două persoane: Kait și Henet.

Două femei... Fără nici un motiv de a ucide.

Totuși, Henet îi ura pe toți... Da, nu încăpea îndoială, Henet îi ura. Recunoscuse c-o ura pe Renisenb. De ce nu i-ar fi urât la fel și pe ceilalți?

Renisenb încercă să se pună în pielea lui Henet, să gândească la fel ca ea. În toți acești ani a trăit, a muncit, și-a afirmat devotamentul, a mințit, a spionat, a bârfit... A văzut-o pe încântătoarea doamnă trăind fericită alături de soț și copii. Pe când ea, repudiată de soț, pierzându-și unicul fiu... Da, ăsta putea fi un motiv. Era ca o rană provocată de-o săgeată, pe care Renisenb o văzuse cândva. Se vindecase și brațul devenise tare la atingere. Și apoi venise un doctor care, după rugăciunile de rigoare, înfipse un cuțit în brațul infectat și înțepenit. Fusese ca și cum s-ar fi rupt zăgazul unui râu. Un suvoi puternic de puroi rău mirositor țâșnise la suprafață...

Poate și în mintea lui Henet se petrecuse ceva asemănător. Amărăciunea și umilința înnăbușite prea repede, dar clocind otrava care avea să se reverse ca un talaz de ură și venin.

Dar îl ura Henet și pe Imhotep? Cu siguranță, nu. De ani de zile se învărtea în jurul lui lingușindu-l, flatându-l... Iar el credea în ea. Era cert că tot acest devotament nu putea fi în întregime simulat.

Iar dacă îi era devotată, ar fi putut să-i provoace în mod deliberat atâta supărare și durere?

Ah, dar presupunând că-l ura și pe el... Că-l urâse

întotdeauna? Dacă toată linguşeala ei fusese doar un mod de-
ai risipi bănuielele, neîncrederea? Dacă Imhotep era cel pe
care-l ura cel mai tare? În cazul ăsta, ce plăcere mai mare
decât asta ar fi putut avea o minte bolnavă? Să-l facă să-şi
vadă copiii murind unul câte unul...

— Ce s-a întâmplat, Renisenb? Kait o privea lung. Arăţi
foarte ciudat.

Renisenb se ridică.

— Mă simt ca şi cum mi-ar veni să vomit, răspunse.

Într-un fel, era adevărat. Tabloul pe care şi-l imaginase îi
crease o puternică stare de ameţeală.

Kait luă vorbele ca atare.

— Ai mâncat prea multe curmale verzi... Sau poate peştele
ţi-a căzut greu.

— Nu, n-are legătură cu ce-am mâncat. E din cauza
întâmplărilor prin care trecem.

— Oh, de asta!

Exclamaţia lui Kait era atât de nonşalantă, încât Renisenb se
uită lung la ea.

— Dar ție nu ți-e frică, Kait?

— Nu, nu cred. Kait se gândi o clipă. Dacă i s-ar întâmpla
ceva lui Imhotep, copiii vor trece sub protecția lui Hori. Hori e
cinstit. El le va păzi moștenirea.

— Asta o va face Yahmose.

— Și Yahmose va muri.

— Kait spui atât de calmă una ca asta! Chiar nu-ți pasă?
Vreau să spun... Nu-ți pasă dacă tata și Yahmose or să moară?

Kait reflectă câteva momente, apoi ridică din umeri.

— Suntem acum între noi, între femei... Hai să fim sincere.
Întotdeauna am considerat că Imhotep e tiranic și nedrept. S-a
comportat de-a dreptul revoltător atunci, când cu concubina
lui, lăsându-se influențat de ea, să-și dezmoștenească fiii care
erau din carnea și sângele lui. Nu mi-a plăcut niciodată
Imhotep. Cât despre Yahmose, e un nimic. Satipy făcea ce
vroia din el. Mai târziu, după ce ea s-a dus, devine autoritar și
dă ordine. Întotdeauna îi va aranja pe copiii lui, nu pe-ai mei,
ceea ce e firesc. Așa că, dacă ar muri, ar fi mai bine pentru

copiii mei... Așa văd eu problema. Hori nu are copii și e drept. Tot ce s-a petrecut e într-adevăr tulburător... Dar după ce m-am gândit mai profund, mi-am dat seama că tot răul e spre bine.

— Kait, poți vorbi în felul ăsta... Calm, rece? Când chiar soțul tău, pe care l-ai iubit, a fost omorât primul?

Peste chipul lui Kait trecu o expresie vagă, nedefinită. Îi aruncă lui Renisenb o privire ce părea să conțină un anumit dispreț ironic.

— Uneori parc-ai fi Teti, Renisenb. Zău, parcă n-ai avea minte!

— Tu n-ai purtat doliu după Sobek. Renisenb rosti cuvintele încetișor. Nu, am remarcat asta.

— Hai, Renisenb, am respectat obiceiurile. Știu cum trebuie să se poarte o proaspătă văduvă.

— Da... Asta a fost tot... Deci... Înseamnă... Că nu l-ai iubit pe Sobek?

Kait ridică din umeri.

— De ce să-l fi iubit?

— Kait! A fost soțul tău... Ți-a dăruit copii.

Chipul lui Kait se împlânzi. Se uită în jos la cei doi băieței murdari de pământ și apoi la Ankh care gângurea și se clătina pe piciorușe.

— Da, mi-a dăruit copii. Pentru asta îi mulțumesc. Dar în rest, ce-a fost el? Un mascul chipeș care a alergat mereu după alte femei. Nu și-a adus în casă, în mod decent, o soră, vreo persoană modestă care ne-ar fi fost de ajutor tuturor. Nu, el se ducea la case deocheate, cheltuind o groază de bani, bând peste măsură și alegându-și cele mai costisitoare dansatoare. Imhotep a făcut bine că l-a ținut din scurt și i-a cerut socoteală pentru toate cheltuielile. Cum aș fi putut iubi și respecta un astfel de om? Și-apoi, ce sunt bărbații? Nu-s buni decât să procreeze, atâta tot. Însă tăria rasei o dau femeile. Noi, Renisenb, noi suntem forța copiilor noștri. Cât despre bărbați... Lasă-i să procreeze și să moară cât mai repede...

Disprețul și dezaprobarea din vocea lui Kait sunase ca un instrument muzical. Chipul său urât era transfigurat.

Renisenb gândi înspăimântată: „Kait e puternică. Dacă e proastă, prostia lucrează în favoarea ei. Urăște și disprețuiește bărbații. Trebuia s-o știu. Am mai văzut-o odată privindu-i în felul acesta... Disprețuitor și amenințător totodată. Da, Kait e puternică...”

Fără să vrea, ochii lui Renisenb căzură pe mâinile lui Kait. Frământau și modelau lutul... Mâini puternice și mușchiuloase, și în timp ce Renisenb le privea lucrând, gândul îi fugi la Ipy și la mâinile puternice care-i ținuseră capul sub apă fără îndurare. Da, mâinile lui Kait ar fi putut face asta...

Micuța Ankh căzu și se înțepă într-un spin, începând să țipe. Kait alergă la ea. O ridică în brațe și o strânse la piept, căutând s-o liniștească. Chipul ei era acum numai iubire și duioșie. Henet veni în fugă dinspre verandă.

— Ce s-a întâmplat? De ce plânge așa de tare? Credeam...

Se opri dezamăgită. Fața-i ascuțită, meschină, dușmănoasă, căzu de parcă sperase o nouă catastrofă.

Renisenb se uită când la una, când la alta.

Pe chipul uneia era ură. Pe al celeilalte, iubire. Care era mai primejdioasă, se întrebă ea?

— Yahmose, ai grijă, ferește-te de Kait.

— De Kait? Yahmose era profund nedumerit. Dragă Renisenb...

— Ascultă ce-ți spun, e periculoasă.

— Blânda noastră Kait? Ea a fost întotdeauna o femeie moale, cam prostuță...

Renisenb îl întrerupse.

— Nu e nici moale, nici supusă. Mi-e frică de ea, Yahmose. Am vrut să te previn și pe tine. Păzește-te.

— De Kait? Yahmose tot nu credea. N-o văd deloc pe Kait semănând în jur numai moarte. N-are cap pentru asta.

— Nu cred că-ți trebuie minte pentru așa ceva. E suficient să ai niște cunoștințe despre otrăvuri, atâta tot. Și tu știi că astfel de cunoștințe există în anumite familii. Decocturile din ierburi care dau vigoare tot pe baza acestor cunoștințe se prepară. Ele se transmit prin generații de la mamă la fiică. Asta e o treabă pe care Kait putea foarte ușor s-o învețe. Știi doar că ea le

prepară medicamentele copiilor când sunt bolnavi.

— Da, e adevărat. Yahmose căzuse pe gânduri.

— Și Henet e o femeie rea, continuă Renisenb.

— Henet... Da. Nu ne-a plăcut niciodată. De fapt, numai pentru că tata o protejează...

— Tata se înșeală în privința ei.

— S-ar putea. Îl lingusește.

Renisenb îl privi surprinsă. Era pentru prima dată când îl auzea pe Yahmose pronunțând o frază critică la adresa lui Imhotep. Întotdeauna păruse fascinat de tatăl său.

Renisenb înțelege că acum Yahmose începuse să preia treptat conducerea. În ultimele săptămâni Imhotep îmbătrânise cu ani. Nu mai era capabil să dea ordine sau să ia decizii. Chiar starea sa fizică, părea să se fi înrăutățit. Petrecea ore întregi privind în gol, cu ochii lipsiți de orice expresie. Uneori părea că nu înțelege ce i se spunea.

— Crezi că ea... Renisenb se opri. Privi în jur și continuă: Tu crezi că ea e cea care...?

Yahmose o apucă de braț.

— Taci, Renisenb, de astfel de lucruri e mai bine să nu vorbești... Nici măcar în șoaptă.

— Atunci și tu crezi...

Yahmose spuse încet și repede:

— Nu mai spune nimic. Avem niște planuri.

CAPITOLUL XXII.

A doua lună de vară – ziua a 17-a.

Ziua următoare era sărbătoarea Lunii Noi. Imhotep fu nevoit să meargă sus, la Mormânt, să aducă ofrande. Yahmose îl rugase să-l lase pe el să se ocupe de asta, însă Imhotep fu neînduplecat. Cu un aer ce părea o jalnică parodie a prestaței sale de altădată, murmurase: „Dacă nu supraveghez eu însumi lucrurile, cum aş putea fi sigur că nu au fost făcute treburile? Mi-am uitat eu vreodată îndatoririle? Nu eu vă întrețin pe toți, nu eu sunt capul familiei?”

Se opri. Toți? Toți?... Ah, am uitat... Bravii mei fii...

Frumosul meu Sobek... Deșteptul și iubitul meu Ipy. Au plecat de lângă mine. Yahmose și Renisenb... Fiul meu drag și fata

mea iubită... Voi încă mai sunteți cu mine... Dar până când... Cât...?

— Sperăm că mulți ani de-acum înainte, spuse Yahmose. Vorbea cam tare, ca și cum ar fi vorbit cu un surd.

— Eh? Ce? Imhotep părea să fi căzut în transă. Apoi vorbi brusc și surprinzător.

— Asta depinde de Henet, nu-i așa? Da, depinde de Henet. Yahmose și Renisenb schimbă priviri între ei.

Renisenb zise blând și limpede:

— Nu înțeleg, tată.

Imhotep bolborosi ceva neinteligibil. Apoi, cu o voce puțin mai ridicată, dar cu privirea absentă și goală, spuse:

— Henet mă înțelege. Întotdeauna m-a înțeles. Ea știe ce răspunderi mari am... Cât de grele... Da, cât de grele... Și mereu ingratitudine... De aceea trebuie să existe răsplată. Asta cred că e practic stabilit. Obrăznicia trebuie pedepsită. Henet a fost mereu modestă, supusă și devotată. Va fi recompensată...

Se îmbătoșă și rosti pompos:

— Mă înțelegi, Yahmose. Henet va avea tot ce-și va dori. Ordinele ei vor fi executate!

— Dar pentru ce toate astea, tată?

— Pentru că așa vreau eu. Pentru că, dacă dorințele lui Henet vor fi îndeplinite, nu vor mai fi și alți morți în casa asta...

Dădu cu hotărâre din cap și se îndepărtă, lăsându-i pe Yahmose și Renisenb privind unul la altul uimiți și alarmați.

— Ce-a vrut să însemne asta, Yahmose?

— Nu știu, Renisenb. Am câteodată impresia că tata nu mai știe ce spune sau ce face...

— Nu... Poate că nu. Însă eu cred, Yahmose, că Henet știe foarte bine ce spune și ce face. Chiar zilele trecute mi-a spus că, foarte curând, ea va ține biciul în casa asta și-l va face să plesnească.

Se priviră în tăcere, apoi Yahmose își puse blând mâna pe brațul ei.

— N-o mânia. Îți arăți prea deschis sentimentele, Renisenb.

Ai auzit ce-a spus tata? Dacă facem ce vrea Henet... Nu vor mai fi alți morți în casa asta...

Henet stătea pe vine în una din cămări și număra cearșafurile. Erau cearșafuri vechi și ea ținea numărătoarea trăgând semne pe peretele de lângă ea.

„Ashayet, murmură ea, cearșafurile lui Ashayet, marcate cu anul când a venit aici... Ea și cu mine, amândouă... E mult de atunci. Mă întreb dacă știi, Ashayet, la ce vor fi folosite cearșafurile tale acum?”

Își întrerupse chiotul și se uită peste umăr tresărind.

Era Yahmose.

— Ce faci, Henet?

— Îmbălsămătorii mai au nevoie de cearșafuri. Au folosit mormane întregi de cearșafuri. Numai ieri au folosit sute de coți. E îngrozitor modul în care aceste înmormântări dau o altă utilizare cearșafurilor! Trebuie să le folosim pe astea vechi. Sunt de bună calitate și nu-s prea uzate. Sunt cearșafurile mamei tale, Yahmose... Da, ale mamei tale...

— Cine ți-a spus să le iei pe astea?

Henet râse.

— Imhotep a lăsat totul pe seama mea. N-a trebuit să întreb. El are încredere în sărmana Henet. Știe că are grijă ca totul să fie făcut cum trebuie. De-a lungul timpului m-am ocupat de mai toate treburile din casa asta. Cred că acum... Mi-a venit rândul să-mi primesc răsplata!

— Se pare că așa e, Henet. Tonul lui Yahmose era moderat. Tata a spus că – făcu o pauză – totul depinde de tine.

— Așa a spus? Ce plăcut e să auzi asta... Dar poate că tu, Yahmose, nu gândești ca el, ei?

— Ei bine... Nu prea. Glasul lui Yahmose era încă stăpânit, însă ochii lui o priveau fix.

— Cred c-ar fi mai bine să-l asculți pe tatăl tău, Yahmose. Nu vrem să mai avem... Necazuri, nu-i așa?

— Nu prea înțeleg... Vrei să spui: „și alți morți?”

— Vor mai fi morți, Yahmose. Oh, da...

— Cine va fi următorul, Henet?

— Ce te face să crezi că știu asta?

— Faptul că știi o grămadă de lucruri. De exemplu, zilele trecute ai știut că Ipy urma să moară... Ești foarte isteată, nu-i așa Henet?

Henet rânji.

— Deci ai început să-ți dai seama! Nu mai sunt sărmana, proasta Henet. Acum sunt cea care știe.

— Ce spui, Henet?

Vocea lui Henet se schimbă. Era joasă și tăioasă.

— Știu că în sfârșit pot să fac ce vreau în casa asta. Nimeni n-o să mă mai oprească. Imhotep deja mi-a dat mână liberă. Și tu vei face la fel, nu, Yahmose?

— Dar Renisenb?

Henet râse. Un râs răutăcios, aproape un cârâit.

— Renisenb nu va fi aici.

— Crezi că următoarea care va muri va fi Renisenb?

— Tu ce crezi, Yahmose?

— Aștept să aud de la tine.

— Poate am vrut să spun doar că Renisenb se va căsători și va pleca departe.

— Ce-ai vrut să spui în realitate, Henet?

Henet chicoti.

— Esa a spus, odată, că limba mea e periculoasă. Poate chiar e!

Începu să râdă ascuțit, clătinându-se când într-o parte, când în alta pe genunchi.

— Ei, Yahmose, ce zici? Am să fac în sfârșit ce-am să vreau în casa asta?

Înainte de-ai răspunde, Yahmose o studie câteva clipe.

— Da, Henet. Ești foarte deșteaptă. Ai să faci ce ai să vrei.

Se întoarce și dădu de Hori care venea dinspre sala principală.

— Iată-te, Yahmose. Te așteaptă Imhotep. E timpul să mergeți sus, la Mormânt.

Yahmose dădu din cap.

— Da, vin. Își coborî glasul. Hori... Cred că Henet e nebună... E stăpânită complet de spirite rele. Încep să cred că ea e răspunzătoare de toate câte s-au întâmplat.

Hori se gândi câteva clipe înainte de a vorbi cu glasul său calm și detașat.

— Cred că-i o femeie ciudată... Și rea. Yahmose își coborî și mai mult glasul:

— Hori, cred că Renisenb e în pericol.

— Din cauza lui Henet?

— Da. Tocmai mi-a spus că, probabil, Renisenb va fi următoarea care... Va pleca.

Glasul nervos al lui Imhotep răzbătu până la ei.

— Am să aștept toată ziua? Ce fel de purtare e asta? Nimeni nu mă mai respectă. Nimeni nu știe cât sufăr. Unde e Henet? Henet mă înțelege.

Dinspre cămară se auzi chicotul ascuțit și triumfător al lui Henet.

— Ai auzit, Yahmose? Henet! Singura e Henet! Yahmose spuse liniștit:

— Da, Henet, am auzit. Acum tu ești cea puternică. Tu și tata și eu... Toți trei, împreună...

Hori ieși să-l caute pe Imhotep. Yahmose mai schimbă câteva vorbe cu Henet care îl aprobă cu fața strălucitoare, savurându-și triumful.

Apoi Yahmose se alătură lui Hori și Imhotep, cerându-și scuze pentru întârziere, și cei trei bărbați se îndreptară împreună spre Mormânt.

Pentru Renisenb ziua trecu foarte greu.

Nu avea astâmpăr, umbla de colo-colo prin casă, ba ieșea pe verandă, ba chiar înapoi, ca apoi să iasă iar și să se ducă până la lac și din nou să revină în casă.

Pe la prânz Imhotep se întoarce și, după ce-i fu servită masa, ieși pe verandă și veni lângă Renisenb.

Renisenb stătea ca de obicei cu brațele petrecute după genunchi și, din când în când, privea în sus la chipul tatălui său. Acesta era absent și inexpressiv. Imhotep vorbea puțin. O dată sau de două ori oftă adânc.

O dată se ridicase și trimisese după Henet, însă ea tocmai plecase cu cearșafurile la îmbălsămători.

Renisenb îl întrebă unde erau Hori și Yahmose.

— Hori s-a dus în lanul de în să verifice ceva. Yahmose e pe plantații. Acum totul e pe umerii lui... Păcat de Sobek și Ipy! Băieții mei... Frumoșii mei băieți...

Renisenb încercă repede să schimbe subiectul.

— Nu poate Kameni să supravegheze lucrătorii?

— Kameni? Cine e Kameni? N-am nici un fiu cu numele ăsta.

— Kameni, scribul. Kameni care-mi va fi soț.

Imhotep o privi lung.

— Soțul tău, Renisenb? Dar tu o să te măriți cu Khay.

Renisenb oftă și nu spuse nimic. Părea o cruzime să încerce să-l readucă la realitate. Totuși, după un timp, Imhotep își reveni și exclamă brusc.

— Desigur, Kameni! S-a dus să-i transmită niște instrucțiuni berarului. Trebuie să merg să mă întâlnesc cu el.

Se ridică și plecă, vorbind de unul singur, dar cu ceva din vechea lui prestanță, care o amuză pe Renisenb.

Poate că pierderea lui de memorie era doar temporară.

Renisenb privi în jur. Era ceva sinistru în tăcerea care domnea azi în casă și în curte. Copiii se jucau în cealaltă parte a lacului. Kait nu era cu ei și Renisenb se întrebă unde ar fi.

Tocmai atunci Henet ieși pe verandă. Privi în jur, apoi se strecură lângă Renisenb. Redevenise vechea Henet, plângăreață și umilă.

— Am așteptat să te găsesc singură, Renisenb.

— De ce, Henet?

Henet își coborî vocea.

— Am un mesaj pentru tine... De la Hori.

— Ce mesaj?

— Glasul lui Renisenb era nerăbdător.

— Îți cere să te duci sus, la Mormânt.

— Acum?

— Nu. Să fii acolo cu o oră înainte de apusul soarelui. ăsta era mesajul. Dacă n-o să fie acolo, te roagă să-l aștepți. A spus că-i ceva important.

Henet făcu o pauză, apoi adăugă:

— Am așteptat până am reușit să te prind sigură... ca să nu audă nimeni ce aveam să-ți spun.

Henet se furișă înăuntru.

Renisenb simți un fel de ușurare. Gândul că o să regăsească tihna și pacea de sus, de lângă Mormânt, îi dădu o senzație de bucurie. Se înviorase că-l va întâlni pe Hori și vor putea vorbi deschis, nestingheriți. Singurul lucru care o surprindea oarecum era faptul că Hori îi încredințase tocmai lui Henet mesajul.

Oricum, oricât de răutăcioasă era Henet, îi adusese totuși mesajul la timp.

„Și de ce mi-ar fi frică tot timpul de Henet?” – se întrebă ea – „Sunt mai puternică decât ea”.

Se îndreptă, mândră. Se simțea tânără și încrezătoare și plină de viață...

După ce-i transmise lui Renisenb mesajul, Henet se întoarse din nou în camera cu lenjerie. Râdea încetișor, pentru sine.

Se aplecă din nou peste mormanul de cearșafuri.

— Curând o să mai trebuiască cearșafuri, spuse. Auzi, Ashayet? Acum eu sunt stăpâna și-ți spun că cearșafurile tale vor înfășura încă un trup. Și al cui trup crezi tu că va fi? Ha, ha! Nu mai ești în stare să mai faci ceva, nu-i așa? Tu și fratele mamei tale, Nomarhul! Dreptate? Ce dreptate poți tu să faci pe lumea asta? Răspunde-mi!

Din spatele mormanelor de cearșafuri se auzi o mișcare. Henet întoarse capul pe jumătate.

În momentul acela o bucată mare de pânză o învălui, astupându-i gura și nasul. O mână neîndurătoare înfășură tot mai strâns pânza în jurul trupului ei, bandajând-o ca pe-un cadavru, până când încetă să se mai zbată...

CAPITOLUL XXIII.

A doua lună de vară – ziua a 17-a.

Renisenb stătea în ușa camerei de piatră, urmărind curgerea Nilului, pierdută într-o plăcută reverie. I se părea că trecuse foarte mult timp de când stătuse prima oară aici, curând după întoarcerea în casa părintească. Fusese ziua în care declarase atât de veselă că totul era neschimbat, că toate din casă erau exact la fel cum le lăsase când plecase, în urmă cu opt ani.

Își amintea cum Hori îi spusese că ea însăși nu mai era

aceeași Renisenb care plecase cu Khay și cum îi răspunsese ea, încrezătoare, că în curând avea să fie.

Apoi Hori începuse să-i vorbească despre schimbările care vin din interior, despre stricăciunile care nu pot fi văzute din afară.

Acum înțeleg câte ceva din ceea ce fusese în mintea lui când îi spusese asta. El încercase s-o pregătească. Ea fusese atât de naivă, atât de oarbă... Crezuse cu atâta ușurință în calitățile exterioare ale familiei sale.

Sosirea lui Nofret îi deschisese ochii...

Da, venirea lui Nofret. Totul era legat de asta.

Odată cu Nofret venise și moartea...

Indiferent dacă Nofret fusese rea, sau nu, cert e că ea adusese cu sine răul...

Și răul încă mai era printre ei.

În ultimul timp, Renisenb trăise cu convingerea că spiritul lui Nofret era cauza tuturor nenorocirilor.

Nofret, răutăcioasă și moartă...

Sau Henet, răutăcioasă și vie... Disprețuitoarea Henet, plângăreața și lingușitoarea Henet.

Renisenb se înfioră, se scutură, apoi se ridică încet în picioare.

Nu-l mai putea aștepta pe Hori. Soarele era pe punctul de-a apune. De ce nu venise, se întrebă ea?

Mai aruncă o privire în jur, apoi începu să coboare poteca ce ducea în vale.

La ora aceea era multă liniște. Liniște și frumusețe, gândi ea. Ce l-o fi reținut pe Hori? Dacă ar fi venit, ar fi fost cel puțin împreună la ora asta... ar fi stat o oră alături.

Ore ca astea n-aveau să mai fie. Curând, când va fi soția lui Kameni...

Vroia cu adevărat să se mărite cu Kameni? Ca printr-un șoc, Renisenb se simți brusc eliberată de amărâta ce-o ținuse captivă atâta timp. Se simțea ca un om trezit dintr-un coșmar. Prinsă în ghearele fricii și a nesiguranței, acceptase tot ce i se propusese.

Acum însă era din nou ea, Renisenb, și dacă se mărita cu

Kameni o făcea pentru că asta era dorința ei și nu pentru că familia i-o impunea. Kameni cu fața lui frumoasă, surâzătoare! Îl iubea, nu-i așa? De asta urma să se mărite cu el.

Aici, sus, la ceasul acesta al înserării, totul era limpezime și adevăr. Nu exista confuzie. Ea era Renisenb, pășind deasupra lumii, senină și curajoasă, în sfârșit ea însăși.

Nu-i spusese ea odată lui Hori că trebuie să coboare singură această potecă la ora morții lui Nofret? Indiferent că-i era sau nu frică, trebuia să meargă singură.

Ei bine, chiar asta făcea acum. Era chiar ora la care ea și Satipy descoperiseră trupul lui Nofret și aproximativ aceeași oră la care Satipy, la rândul ei coborâse poteca și se uitase brusc înapoi... Și-și văzuse cu ochii soarta.

Era chiar în același loc. Ce auzise Satipy de întorsese atât de brusc capul?

Pași?

Pași... Dar Renisenb chiar auzea pași în urma sa, pe potecă, urmând-o.

Inima îi tresări de frică. Deci, era adevărat! În spatele ei venea Nofret; Nofret o urmărea...

Frica îi cuprinse întreaga făptură, dar nu încetini pașii, însă nici n-o luă la fugă. Trebuia să-și înfrângă teama căci, în mintea ei, n-avea să-și reproșeze că făcuse vreun rău!

Se stăpâni și-și recăpătă curajul apoi, fără să se oprească din mers, întoarse capul.

În clipa aceea o cuprinse o imensă ușurare. Cel ce venea în urma ei era Yahmose. Nu vreun spirit din lumea morților, ci propriul ei frate. Trebuia să fi fost foarte ocupat în camera ofrandelor de la Mormânt și ieșise tocmai când ea abia trecuse pe acolo.

Se opri cu un scurt răs fericit.

— Oh, Yahmose, mă bucur atât de mult că ești tu!

El venea spre ea cu repeziciune. Renisenb tocmai începuse o nouă frază despre temerile ei prostesti când cuvintele îi înghețară pe buze.

Acesta nu era Yahmose pe care-l știa – blajinul, bunul ei frate. Ochii lui erau foarte strălucitori și-și trecea iute limba

peste buzele uscate. Măinile lui, puțin depărtate de corp, erau ușor curbate iar degetele-i semănau cu niște ghiare.

Se uita la ea iar privirea din ochii lui nu te putea înșela. Era privirea unui om care mai omorâse și acum era gata să omoare din nou. Chipul său era transfigurat de-o cruzime nesățioasă, de-o satisfacție plină de răutate.

Yahmose... Dușmanul fără milă era Yahmose! Sub blândețea și bunătatea lui se ascundea... Asta!

Ea crezuse că fratele ei o iubea, dar pe chipul acesta animalic, crud, nu era nici urmă de iubire.

Renisenb gemu... Un geamăt surd, fără speranță.

Știa că asta era moartea. N-avea putere să se lupte cu Yahmose. Aici, de unde căzuse Nofret, unde poteca era îngustă, de aici va cădea și ea...

— Yahmose! Acesta fu ultimul strigăt, și în el răsună toată dragostea pe care o nutrise întotdeauna pentru fratele ei cel mare...

Strigătul pluti în van. Yahmose râse moale, neomenesc, scurt și fericit.

Apoi se repezi înainte, mâinile acelea nesățioase cu degetele curbate ca niște gheare păreau că se lungesc ca să ajungă mai repede la gâtul ei...

Renisenb se lipi de peretele stâncii și-și întinse brațele într-o încercare zadarnică de a se feri de el. Asta era teroarea... Moartea.

Și atunci auzi un sunet, un zbârnâit muzical...

Ceva venea prin aer ușor vibrând. Yahmose se opri, se legănă, apoi cu un urlet puternic se prăbuși la picioarele ei. Renisenb se uită lung, prostește în jos, la pana mlădioasă a unei săgeți. Apoi privi mai jos, peste margine... Unde stătea Hori cu arcul încă pe umăr...

— Yahmose... Yahmose...

Zăpăcită de șoc, Renisenb repeta în neștire numele, ca și cum nu-i venea să creadă...

Stătea lângă mica încăpere din piatră, cu brațul lui Hori rămas încă petrecut în jurul mijlocului ei. Nu-și mai amintea cum o aduse până aici. Nu făcea decât să repete iar și iar

numele fratelui său, cu un glas în care uimirea se împletea cu oroarea.

Hori rosti blând:

— Da, Yahmose. Tot timpul, Yahmose.

— Dar cum? De ce? Și cum a putut fi el... De ce, doar și el a băut vinul otrăvit? Era cât pe ce să moară.

— Nu, n-a riscat într-atât. A fost foarte atent să nu bea mult. A băut doar atât cât să se îmbolnăvească, apoi și-a exagerat simptomele și durerile. Știa că în felul acesta iese din rândul suspecților.

— Dar el n-avea cum să-l omoare pe Ipy! Era atât de slăbit că abia se ținea pe picioare!

— Și asta a fost o simulare. Ți amintești că Mersu a spus că odată otrava eliminată, Yahmose avea să-și recapete foarte repede forțele? Așa a și fost.

— Dar, de ce, Hori? Asta nu pot să-nțeleg, de ce?

Hori oftă.

— Ți amintești, Renisenb, ți-am vorbit odată despre răul care vine din noi, dinăuntru...

— Îmi amintesc. Chiar azi m-am gândit la asta.

— Mi-ai spus atunci că venirea lui Nofret a adus răul. Nu era adevărat. Răul a fost dintotdeauna aici, ascuns în sufletele celor din casă. Tot ce a făcut venirea lui Nofret a fost să-l scoată la lumină. Prezența ei a dat la iveală adevărata față a lucrurilor. Blândețea maternă a lui Kait s-a transformat într-un egoism feroce. Sobek n-a mai fost tânărul fermecător și dezinvolt, ci un bărbat lăudăros, desfrânat și nehotărât. Ipy, din copilul răsfățat și atrăgător, a devenit un băiat intrigant și încrezut. De sub pretinsul devotament al lui Henet a început să iasă la suprafață veninul. Tiranica Satipy s-a dovedit a fi o lașă. Însuși Imhotep s-a transformat într-un tiran nervos și aferat.

— Știu... Știu. Renisenb își șterse ochii. Nu trebuie să-mi spui. Încet, încet, mi-am dat seama și singură... De ce au trebuit să se întâmple toate astea, de ce acest rău, despre care vorbești, a trebuit să existe și să iasă la suprafață?

Hori ridică din umeri:

— Cine știe? Poate pentru că întotdeauna există o evoluție... Și dacă omul nu devine mai bun, mai înțelept, mai sincer, atunci evoluția asta se produce într-un cu totul alt mod, alimentând răul din el. Sau poate pentru că viața pe care ei au dus-o a fost prea îngrămădită, s-au închistat prea mult în ei înșiși din cauza lipsei de orizont sau imaginație. Sau poate că, la fel cum se întâmplă cu grânele când sunt atinse de boală, acest rău se ia, e suficient să se îmbolnăvească unul ca apoi să urmeze altul și tot așa.

— Dar Yahmose... Yahmose părea tot timpul neschimbat, era același om.

— Da, Renisenb, și tocmai asta a fost unul din motivele care m-a făcut să-l suspectez. Celorlalți temperamentul le-a permis să se descarce. Yahmose, însă, a fost întotdeauna timid, ușor de manevrat și n-a avut niciodată curajul de a se răzvrăti, îl iubea pe Imhotep și muncea din greu pentru el ca să-i fie pe plac, iar Imhotep îl considera bineintenționat, însă prost și molatec. Îl disprețuia. La fel și Satipy care îl trata cu tot disprețul firii ei tiranice. Încetul cu încetul, răzvrătirea lui ascunsă, dar adânc simțită, a crescut puternic în intensitate. Cu cât părea mai moale, cu atât creștea furia din sufletul lui...

Și tocmai când spera să-și intre în drepturi, să fie asociatul lui Imhotep la conducerea domeniului, a venit Nofret. Nofret, cu frumusețea ei, a fost cea care a aprins scânteia. Ea a zgândărit mândria de bărbat a tuturor celor trei frați. Pe Sobek l-a atins în punctul sensibil, arătându-i deschis că-l consideră prost, pe Ipy l-a înfuriat, tratându-l ca pe un copil obraznic și total necopt la minte, iar lui Yahmose i-a arătat că, în ochii ei, nici nu-l consideră bărbat. După venirea lui Nofret, limba ascuțită a lui Satipy l-a făcut pe Yahmose să ajungă la capătul răbdării. Nu mai putea îndura. Devenise continua bătaie de joc a ei și, în cele din urmă, și-a pierdut autocontrolul. A întâlnit-o pe Nofret pe poteca asta și, mânat de furie, a împins-o jos.

— Dar Satipy a fost cea...

— Nu, nu, Renisenb. Aici e unde greșești tu. De-acolo, de jos, Satipy a văzut ce s-a întâmplat. Acum înțelegi?

— Dar Yahmose era cu tine pe câmp.

— Da, dar o oră mai târziu. Nu-ți dai seama, Renisenb, că trupul lui Nofret era rece? Doar tu însăși i-ai atins obraji. Ai crezut că se prăbușise cu câteva clipe înainte... Însă asta era imposibil. Era moartă de cel puțin două ore, altfel, sub soarele fierbinte, obraji nu i-ar fi putut fi nicicum reci când i-ai atins. Satipy a văzut ce s-a întâmplat. Însăpământată, s-a învățit prin preajmă neștiind ce să facă, apoi te-a văzut venind și-a încercat să te abată din drum.

— Când ai știut toate astea, Hori?

— Le-am bănuț destul de curând după aceea. Purtarea lui Satipy m-a făcut să ghicesc. Era în mod fățș speriată de moarte de ceva sau cineva... Și foarte curând m-am convins că persoana de care se temea era Yahmose. Nu numai că nu-l mai teroriza, dar i se supunea orbește în toate. Îți dai seama ce șoc cumplit trebuie să fi fost pentru ea să vadă că Yahmose, pe care-i disprețuia pentru moliciunea lui, era de fapt cel ce-o omorâse pe Nofret. Pentru Satipy lumea se răsturnase. Ca majoritatea femeilor tiranice, era lașă. Noul Yahmose o îngrozea. În spaima ei, începu să vorbească în somn. Curând Yahmose și-a dat seama că ea devenise un pericol pentru el...

Cred că acum înțelegi cum s-a petrecut totul, Renisenb, sub ochii tăi, în ziua aceea. Ceea ce a văzut Satipy și i-a provocat căderea n-a fost un spirit. A văzut ce ai văzut și tu azi. A văzut pe chipul bărbatului care o urmărea.

— Propriul ei soț – intenția de a o împinge de pe potecă, așa cum o împinsese și pe cealaltă. Îngrozită, s-a ferit de el și a căzut. Iar când, cu ultima suflare, a șoptit „Nofret”, încerca să-ți spună că Yahmose o omorâse pe Nofret.

Hori făcu o pauză, apoi continuă:

— Esa și-a dat seama care era adevărul dintr-o remarcă total nesemnificativă a lui Henet. Henet se plângea că eu nu mă uit la ea, ci ca și cum aş vedea ceva dincolo de ea, ceva ce de fapt nu există. Apoi continuă să vorbească despre Satipy. Într-o străfulgerare, Esa și-a dat seama că lucrurile erau mult mai simple decât crezusem noi. Satipy nu se uitase dincolo de Yahmose... ci chiar la Yahmose. Ca să-și verifice ideea, Esa a

reluat subiectul ca pe-o divagație care n-ar fi avut nici o însemnătate pentru nimeni cu excepția lui Yahmose... Și numai pentru el, dacă ceea ce bănuia ea era adevărat. Cuvintele ei l-au surprins și i-au provocat o reacție de-o clipă, suficient ca ea să știe că bănuiala ei era adevărată. Numai că și Yahmose a înțeles că Esa îl suspecta. Și o dată apărută suspiciunea, lucrurile s-ar fi potrivit la fix, chiar și cu povestea spusă de păstor, care era în stare să facă orice îi porunca stăpânul său, Yahmose, chiar și cu înghițirea licorii care-i închisese gura pentru totdeauna, pentru mai multă siguranță.

— Oh, Hori, e atât de greu de crezut că Yahmose a putut face toate astea. Cu Nofret da, înțeleg. Dar de ce și celelalte crime?

— Mi-e greu să-ți explic, Renisenb, dar odată răul răbufnit la suprafață, el înflorește ca macii printre spicele de grâu. Probabil că întreaga sa viață Yahmose fusese înclinat spre violență și nu și-o putuse manifesta. Își disprețuia propria moliciune și supunere. Cred că omorârea lui Nofret i-a dat o mare senzație de putere. Prima care l-a făcut să simtă asta a fost Satipy. Ea, care-l ocăra și-l ridiculiza, era acum cea îngrozită și supusă. Toate nemulțumirile care zăcuseră înmormântate în sufletul său atâția ani, au ieșit la suprafață – ca acel șarpe care a apărut pe potecă într-o zi. Sobek și Ipy erau, unul mai chipeș, celălalt mai deștept decât el... Deci, trebuiau să dispară. El, Yahmose, avea să fie stăpânul casei, singurul sprijin și singura lui mângâiere! Moartea lui Satipy i-a mărit plăcerea de a ucide.

Ucigând se simțea mai puternic. După aceea a devenit o obsesie, mintea i s-a întunecat complet.

Tu, Renisenb, nu erai un rival pentru el. Te iubea, atât cât putea el iubi. Dar ideea că soțul tău ar fi împărțit cu el conducerea domeniului era de neacceptat pentru el. Cred că Esa a avut în minte două lucruri când a aprobat căsătoria ta cu Kamenî. Primul – a fost că Yahmose va lovi din nou și era mult mai probabil că va lovi în Kamenî, nu în tine... Și, oricum m-a însărcinat să am grijă să nu ți se întâmple nimic. Al doilea – căci Esa era o femeie isteată – a fost să ducă

lucrurile până la capăt. Yahmose, urmărit de mine (neștiind că și eu îl suspectez) putea fi prins asupra faptului.

— Ceea ce ai și făcut, spuse Renisenb. Oh, Hori, am fost atât de înspăimântată când m-am uitat înapoi și l-am văzut.

— Știi, Renisenb. Dar așa trebuia să fie. Atâta timp cât eram lângă Yahmose ai fi fost clar în siguranță, dar asta nu putea ține la infinit. Știam că, dacă Yahmose ar fi găsit prilejul să te împingă de pe potecă în același loc, ar fi făcut-o. Asta ar fi întărit explicațiile superstițioase despre spiritele rele ale morților.

— Atunci, mesajul pe care mi l-a transmis Henet nu era de la tine?

Hori scutură din cap.

— Nu ți-am trimis nici un mesaj.

— Dar de ce Henet a... Renisenb se opri și dădu din cap. Nu înțeleg ce rol a avut Henet în treaba asta.

— Cred că Henet știa adevărul, zise gânditor Hori. A discutat foarte mult cu Yahmose în dimineața asta – un lucru periculos. El s-a folosit de ea ca să te atragă aici, sus, lucru pe care Henet l-a făcut cu plăcere, căci te urăște, Renisenb.

— Știu.

— După aceea... Știu eu? Henet își închipuie probabil că faptul că știe adevărul o face puternică. Însă eu nu cred că Yahmose ar fi lăsat-o mult timp în viață. Poate chiar acum...

Renisenb se înfioră.

— Yahmose era nebun, spuse ea. Era posedat de spiritele rele, dar n-a fost întotdeauna așa.

— Nu, și totuși... Ți-amintești, Renisenb, ce ți-am povestit de Yahmose și Sobek când erau copii și cum Sobek îl izbea pe Yahmose de pământ și cum mama ta a venit repede, palidă și tremurând și a spus „Asta-i periculos”. Și eu cred, Renisenb, că era periculos să-i faci lui Yahmose asta. A doua zi Sobek a fost foarte bolnav... Mâncare alterată, s-a crezut. Eu cred că mama ta știa ceva despre ciudățeniile ascunse ale minții micului său fiu, blând și moale, și se temea că într-o zi ar putea să iasă la iveală...

Renisenb se cutremură:

— Nimeni nu e ceea ce pare?

Hori zâmbi.

— Ba da, uneori. Kameni și eu, Renisenb. Amândoi cred că suntem ceea ce crezi tu că suntem. Kameni și eu...

Hori rostise semnificativ ultimele cuvinte și brusc, Renisenb înțelese că se află într-un moment al vieții în care trebuie să aleagă.

Hori continuă:

— Amândoi te iubim, Renisenb. Trebuie s-o știi.

— Și totuși, spuse Renisenb încetișor, ai lăsat să se facă aranjamentul pentru căsătoria mea, fără să spui nimic... Nici un cuvânt.

— Asta era pentru protecția ta. Esa a fost de aceeași părere. Eu trebuia să rămân în afară, dezinteresat, ca să-l pot urmări în permanență pe Yahmose și să nu-i stârnesc dușmănia. Hori adăugă cu emoție. Trebuie să înțelegi, Renisenb, că Yahmose mi-a fost prieten mulți ani. L-am iubit pe Yahmose. Am încercat să-i sugerez tatălui tău să-l investească cu autoritatea pe care și-o dorea. N-am reușit. Totul a venit prea târziu. Însă, deși în adâncul inimii eram convins că Yahmose o omorâse pe Nofret, am încercat să nu cred. Chiar i-am căutat scuze pentru fapta asta. Yahmose, nefericitul, chinuitul meu prieten, mi-a fost foarte drag. Apoi au venit moartea lui Sobek, și a lui Ipy, și în final a Esei... Atunci am înțeles că în sufletul lui Yahmose răul învinsese definitiv binele. Și așa a ajuns Yahmose să-și găsească sfârșitul de mâna mea. O moarte rapidă, aproape nedureroasă...

— Moartea... Mereu moartea.

— Nu, Renisenb. Nu moartea îți arată azi fața, ci viața. Cu cine vei împărți această viață? Cu Kameni sau cu mine?

Renisenb privea drept în față, peste valea de dedesubt, la curgerea argintie a Nilului.

În fața ochilor ei apăru foarte clar imaginea chipului surâzător a lui Kameni, așa cum îl văzuse în ziua aceea, în barcă.

Chipeș, puternic, vesel... Simți din nou cum sângele începu să-i clocotească. Îl iubise pe Kameni în acel moment. Îl iubea

și acum. Kamenî ar fi putut umple golul pe care Khay îl lăsase în viața ei.

Gândi: „Vom fi fericiți împreună... Da, vom fi fericiți. Vom trăi alături, ne vom dăruî unul altuia plăcerea și vom avea copii sănătoși și frumoși. Vor fi zile în care vom munci din greu... Și zile de desfătare când vom naviga pe Nil... Viața va fi din nou așa cum am cunoscut-o cu Khay... Ce mi-aș putea dori mai mult? Ce-aș putea cere mai mult?”

Și încet, foarte încet, își întoarse fața spre Hori. Era ca și cum, în tăcere, i-ar fi pus o întrebare.

Și ca și cum ar fi înțeles-o, el răspunse >

— Te-am iubit de când erai copil. Îți iubeam chipul grav și încrederea cu care veneai la mine să-ți repar jucăriile stricate. Iar apoi, după opt ani de absență, ai revenit aici și mi-ai încredințat gândurile tale, mintea ta. Iar mintea ta, Renisenb, nu seamănă cu a restului familiei. Mintea ta nu poate fi închisă între pereții strâmți ai casei. Mintea ta e ca a mea, zboară deasupra Nilului, văzând o lume în schimbare... O lume în care totul e posibil dacă ai curaj și imaginație...

— Știu, Hori, știu. Aceste lucruri le-am simțit lângă tine. Dar nu tot timpul. Au existat momente când nu te-am putut urmări, când m-am simțit singură...

Se opri brusc, incapabilă de a găsi cuvinte care să-i exprime adevăratele gânduri. Nu știa ce viață o aștepta lângă Hori. În ciuda blândeții lui, în ciuda faptului că o iubea, în anumite privințe i-ar fi rămas inaccesibil de neînțeles. Ar împărtăși împreună momente de mare frumusețe și măreție... Dar cum le-ar fi fost viața de zi cu zi?

Instinctiv își întinse brațele spre el.

— Oh. Hori, decide tu pentru mine. Spune-mi ce să fac!

Hori zâmbi; zâmbi copilului Renisenb care-i vorbea, poate, pentru ultima oară, dar nu-i luă mâinile.

— Eu nu pot să-ți spun ce să faci cu viața ta, Renisenb... Pentru că e viața ta... Și doar tu poți să decizi.

Ea înțelese că n-o să primească nici un ajutor, nici o chemare grabnică a simțurilor ei, așa cum făcuse Kamenî. Dacă Hori ar fi atins-o măcar... Dar el n-o atingea.

Și brusc, alegerea i se înfățișă singură, în termenii cei mai simpli: viața ușoară sau cea dificilă. În momentul acela fu puternic tentată să o ia la goană în jos pe potecă, jos spre viața normală și fericită pe care o știa dintotdeauna... pe care o împărțise cu Khay. Acolo era siguranța... Erau micile plăceri și supărări zilnice, fără nimic de care să-ți fie frică, decât de bătrânețe și moarte...

Moarte... Ca într-un cerc, din gândurile despre viață revenise din nou la moarte. Khay murise. Poate și Kamenî va muri și chipul său, la fel ca a lui Khay, i se va șterge treptat din memorie...

Se uită la Hori care stătea liniștit lângă ea. Ce ciudat că nu știuse niciodată precis ce gândea Hori... Niciodată nu simțise nevoia să știe...

Apoi vorbi și glasul îi sună la fel ca atunci când, cu mult timp înainte, îl anunțase că va coborî poteca singură, la apusul soarelui.

— Am ales, Hori. Îmi voi împărți viața cu tine, la bine și la rău, până vine moartea ca un sfârșit...

O luă în brațe, își lipi obrazul de al ei cu o nouă tandrețe și ea se simți plină de viață și de fericire.

„Dacă Hori o să moară, gândi ea, n-am să-l uit! Hori va fi pentru totdeauna cântecul inimii mele... Asta înseamnă... Că nu mai există moarte...”

SFÂRȘIT